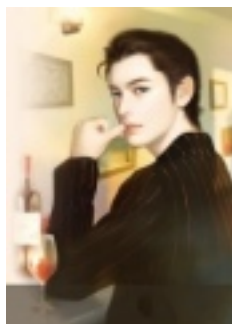

Thế Giới Chi Giá

Contents

Thế Giới Chi Giá	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	65
24. Chương 24	69
25. Chương 25	71
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	87
31. Chương 31	91
32. Chương 32: Ngoại Truyện 1	92
33. Chương 33: Ngoại Truyện 2	94
34. Chương 34: Ngoại Truyện 3	97
35. Chương 35: Ngoại Truyện 4	99

Thế Giới Chi Giá

Giới thiệu

Hệ liệt: Tàng anh tập [Chuyện tình người qua đường Giáp + Thiên kim bất hoán + Thế giới chi giá]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-chi-gia>

1. Chương 1

- Thế giới của An Đạt -

Từ nhỏ, An Đạt đã là một đứa trẻ rất ngoan.

Lúc nam sinh bằng tuổi đem sâu róm bỏ vào áo nữ sinh, cậu luôn luôn rất im lặng đọc sách; trong lúc bạn học thịnh hành việc đánh nhau ra vẻ anh hùng, cậu cũng không tham gia; về sau, trong lúc chủ đề của nam sinh từ đánh nhau chuyển sang con gái, thì cậu vẫn là ngoan ngoãn ngồi ở bên bàn, cúi đầu viết bài thi.

Thầy cô giáo thường thường sẽ xoa đầu cậu khóc rơi nước mắt, sao lại có đứa trẻ ngoan như vậy, thật sự là bớt lo quá đi.

Thế nhưng, không có người nào, không có một học giả nào từng khảo sát qua thế giới nội tâm của An Đạt.

Lúc các bạn học đang đùa nghịch, cậu thường thường có một loại tâm tình thương hại và xem thường, khiến cho cậu không thể nhìn nổi hành vi ngây thơ ấu trĩ của những nam sinh đó.

Nếu dùng lời nói dễ hiểu để miêu tả, chính là cậu cảm thấy vô vị.

Hành động dùng sâu dọa nữ sinh thật vô vị; đánh nhau rất vô vị; không giữ tốt cúc áo của mình đem cho nữ sinh khóa dưới cũng rất vô vị.

Tiếp nữa phim truyền hình trên TV vô vị; bài hát mở cả ngày trên đường lớn vô vị; đề bài bài tập trùng lặp đều là chép đi chép lại lại càng nhàm chán.

Thật lâu thật lâu sau đó, cha mẹ An Đạt mới ý thức được con của mình đối một vài sự vật quá mức lạnh nhạt, sau đó mới thử dẫn dắt con trai, muốn tìm ra hứng thú của con trai.

Thế nhưng sau khi em trai An Đạt lần thứ n mặt không chút thay đổi nói ra hai chữ “Vô vị” này, cha mẹ cậu đã khóc.

Bởi vì lại cảm thấy phạm tội cũng là một chuyện vô vị, An Đạt luôn luôn an an ổn ổn. An ổn học lên, sau đó an ổn làm kỹ sư ở một công ty công nghiệp dụng cụ hoá chất rất có tiếng, trung quy trung củ, không thích cười cũng không sao, chỉ cần mỗi tháng lấy được tiền lương có thể nuôi sống cha mẹ cùng chính bản thân mình thì tốt rồi.

Đây là thế giới của An Đạt.

Nghe. . . Có chút nhàm chán.

Nhưng cậu cảm thấy không có gì không tốt, chỉ cần im lặng nhàm chán đi làm là tốt rồi.

Mới đây cậu được công ty tiến cử đến tổng công ty ở Mỹ học tập ba tháng, bởi vì có chương trình học yêu cầu phải vào trong trường đại học dùng dụng cụ khoa học của khách hàng tiến hành thí nghiệm, có một người Trung Quốc ở Mỹ học đường như rất thích bắt chuyện với cậu.

Cậu không tỏ vẻ rất vui mừng cũng không có cự tuyệt, kết quả cái gã gọi là tiến sĩ Vương Cẩm Trình kia càng được nước lấn tới, thường gọi cậu đi ra ngoài uống rượu.

An Đạt vẫn không hề tỏ vẻ vui mừng cũng không có từ chối.

Trái lại Vương Cẩm Trình chính mình thừa nhận, sau khi về nước dựa vào việc trong phòng thí nghiệm, hi vọng cùng với công ty lớn của cậu giữ liên lạc dài hạn.

Đối với An Đạt mà nói, không có cái gọi là.

Ngày An Đạt kết thúc việc học tập, Vương Cẩm Trình cũng học xong về nước, bọn họ ngồi trên cùng một chuyến bay, bay đến cái nơi gọi là cố hương.

“Xuống máy bay có người đón cậu không?” Vương Cẩm Trình hỏi cậu.

An Đạt lắc đầu.

“A, đợi xuống khỏi máy bay sẽ có hai người bạn đến đón tôi, nếu không thì chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm?”

An Đạt tiếp tục lắc đầu, nói: “Tôi về thẳng nhà.”

Wang Cẩm Trình hiểu lời của cậu ta không nhiều lắm, cũng không gò ép.

Sau khi xuống máy bay, quả nhiên có hai người đi đến chỗ Vương Cẩm Trình. Vương Cẩm Trình cười lớn tiến lên ôm bọn họ, An Đạt ở một bên chờ cơ hội thích hợp nói lời tạm biệt.

“Để tôi giới thiệu một chút.” Vương Cẩm Trình một phen kéo An Đạt qua, nói với hai người kia, “Bạn tôi quen ở Mỹ, An Đạt.”

Trong hai người kia có một người bộ dáng rất đẹp, đeo kính mắt, mắt hơi hơi híp lại, cười nói: “Xin chào, tôi là Dương Giản.”

An Đạt gật gật đầu: “Xin chào.”

Mà người kia lật tới lật lui trong quần áo, không biết tìm cái gì, nửa ngày mới ngẩng đầu lên, đưa cho An Đạt một tờ danh thiếp nhăn nhúm.

“Ha ha, hạnh ngộ hạnh ngộ.”(=nice to meet u :)))

An Đạt nhận danh thiếp, cúi đầu xem.

. . . Không biết danh thiếp đã bị nhét bao lâu, có nét chữ cũng khó mà nhận ra được, cậu nhìn hồi lâu mới nhìn hết toàn bộ chữ trên đó.

Ở giữa danh thiếp viết hai chữ to “HÀNG HOA”, dưới là tên của hắn, gọi là Tạ Khánh.

Tên thật bình thường.

Bên dưới tên là phương thức liên lạc, viết “Phương thức liên lạc: xin rút ra bảo kiểm, hô to ‘Hãy ban cho ta sức mạnh, Tạ Khánh!’ tôi sẽ xuất hiện ngay.”

An Đạt cầm danh thiếp không nhúc nhích, đại não cũng đang nhanh chóng tự hỏi.

Người này. . . Thật vô vị, hết sức vô vị, cực phẩm vô vị, quả thật là máy bay chiến đấu vô vị**.

Không thể quen thân, đã xem xét xong.

2. Chương 2

- Máy bay chiến đấu không ngừng lượn quanh 1 -

An Đạt sau khi về nước khá là bận rộn, một bên phải viết báo cáo, một bên phải cùng các kỹ sư khác trong công ti trao đổi kiến thức học được, lại phải kịp năm đầu tiên phát hành sản phẩm.

Ngay cả ngày cuối tuần cũng phải tăng ca, An Đạt luôn luôn duy trì hình tượng cẩn trọng vẫn tiếp tục cẩn trọng. Chỉ là, trong thoáng chốc phát hiện trên bàn quản lí chi nhánh đặt một bó hoa, cậu hơi hơi nhăn mày lại.

“Hôm nay là Ngày của Mẹ, con tôi buổi sáng tặng cho tôi.” Quản lí cười, trên mặt mang hạnh phúc.

An Đạt tỉnh ngộ, nói: “Cám ơn quản lí, bà đã nhắc nhở tôi.”

Sau khi tan sở, An Đạt ở trên đường tìm cửa hàng bán hoa, rõ ràng bình thường rất hay gặp, chỉ khi nào cần tìm lại tìm không thấy. An Đạt ngẩng đầu, chậm rãi đếm biển hiệu phía trước các cửa hàng bên đường, thẳng đến khi rốt cục hai chữ “Hàng hoa” lọt vào mắt của cậu.

Nhưng cậu ngẩng đầu nhìn hồi lâu, cửa hàng bán hoa nhà này trên biển chỉ có hai chữ “Hàng hoa”, không có tên cửa hàng cụ thể.

Tuy rằng cảm giác có chút quái dị, thế nhưng trước cửa bày đầy hoa cắm chướng chủ đề cho “Ngày của Mẹ” nổi bật, hẳn là cửa hàng bán hoa bình thường.

An Đạt bước vào trong cửa hàng, trong một mảnh sắc màu rực rỡ phải tốn chút sức mới tìm được chủ của hàng.

Hắn mặc tạp dề, trong tay thế nhưng lại cầm một cái camera trông có vẻ rất cao cấp, đem ống kính hướng về phía một đóa hoa, không ngừng thay đổi góc độ.

“Cô nàng xinh đẹp, nào, cười một cái nào.”

... Người kia vừa chụp ảnh, vừa nói những lời không hiểu ra sao, nghe có vẻ không giống người tốt.

An Đạt đang trong lúc do dự có nên đổi một cửa hàng khác hay không, người kia đã phát hiện ra có người vào, nhô người ra, lộ ra hình vẽ của tạp dề mặc trên người.

Đứng trước từ phần ngực đến bụng, có một bông hoa hướng dương màu vàng rực miệng cười toe toét.

Sau đó chủ nhân tạp dề cũng cười, cùng bông hoa hướng dương kia hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

“A, An Đạt, hoan nghênh ghé thăm.”

An Đạt lặng đi một chút, người này làm sao biết tên mình.

“Cậu đặc biệt đến ủng hộ thật là ngại quá.” Người kia chỉ lo cười, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt cứng ngắc của An Đạt.

“Cậu cần hoa gì? A, hôm nay là Ngày của mẹ, nhất định là hoa cắm chướng, muốn màu gì đây?”

Người kia lải nhải liên miên, An Đạt nhíu mày, cố gắng lục tìm người này trong trí nhớ.

“Cậu thật hiểu thảo, bọn Vương Cẩm Trình đều không tốt được như vậy.”

Vì thế ba chữ “Vương Cẩm Trình” kia mới khởi động công tắc, An Đạt rốt cục nhớ ra, người này chính là cái “Máy bay chiến đấu nhảm chán” kia.

“Màu đỏ, mười chín bông.”

“A?” Tạ Khánh vẫn đang tự mình lăm bắm đột nhiên bị ngắt lời, có chút không kịp phản ứng.

“Hoa cắm chướng màu đỏ, mười chín bông.” An Đạt nhắc lại một lần, thái độ tốc chiến tốc thắng rất rõ ràng.

“A, cậu chờ một chút, tôi giúp cậu gói lại.” Tạ Khánh dường như hoàn toàn không nghe thấy vẻ xa cách trong lời nói, từ trong tủ giữ lạnh lấy ra mười chín bông hoa, chỉnh lại cẩn thận, rồi gói lại.

May mà bộ dáng rất thuần thực, nếu không người này thật sự là không đáng tin cậy lắm.

An Đạt tỏ ra có chút nhàm chán nhìn, hành động này đã bị Tạ Khánh phát hiện, hắn cười cười, nói: “Tôi ra câu đố về hoa cho cậu đoán nhé.”

An Đạt ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Hắn cũng không quan tâm, tự mình tiếp tục: “Phía trước có một bãi cỏ, lấy một loại hoa.”

“...”

“Ha ha, không biết sao, đáp án là ‘Hoa mai’ . Tiếp tục, vẫn là một bãi cỏ, lấy một loại hoa.”

“...”

“Thế nào mà cậu lại không biết chứ, đáp án là ‘Hoa mai rừng’ . Sau đó trên cỏ một đàn dê tới, lấy một loại quả.”

“...”

“Ha ha, dâu tây! Sau đó lại một bầy sói tới nữa...”

“Dương Mai.” An Đạt bình tĩnh nói, “Tôm, tôm he, còn có đào.”

Tạ Khánh gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Hóa ra là cậu đã nghe qua rồi à. Không sao cả, vậy lại đến một...”

“Hoa xong chưa?” An Đạt ngắt lời hắn.

“A, được rồi...” Tạ Khánh có vẻ không tình nguyện mà đưa hoa cho An Đạt, An Đạt hỏi, “Bao nhiêu tiền?”

“Không cần, cậu tới là tôi đã rất mừng rồi, bạn bè mà.”

Thế nhưng An Đạt không muốn thiếu hắn bất cứ ân tình gì, có phần cương quyết hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Tạ Khánh nhún vai: “Được rồi.”

An Đạt thanh toán tiền, ôm lấy hoa.

“Hoan nghênh lần sau ghé thăm.” Tạ Khánh cười híp mắt theo sát cậu đi ra khỏi cửa hàng bán hoa.

Nhưng An Đạt nghĩ thầm, lần sau nhất định không nên tới.

Tiếp đó, ba ngày sau, An Đạt lại thấy máy bay chiến đấu lượn quanh trên bầu trời.

Bởi vì cửa hàng bán hoa đó nằm trên đường từ nhà cậu đến công ty, tuy rằng An Đạt cố ý không đi qua trước cửa, thế nhưng muốn gặp cũng không phải việc khó.

Trước kia lúc không nhận ra có thể trăm ngàn lần gặp thoáng qua, hiện tại đã nhận ra, liền trở nên phiền phức.

An Đạt chẳng qua là đang đi trên phố, đột nhiên bên cạnh một trận gió thổi qua.

Người kia đi xe đạp, trên chỗ ngồi phía sau chất một đồng hoa, từ phía bên người cậu lao lên.

An Đạt nhìn thấy trên chỗ ngồi phía sau là một đồng hoa đầy nguy hiểm, trong lòng bỗng nhiên thấy thương hại.

Sau đó người kia lao đi rất xa rồi, mới bất thành lỉnh quay đầu lại, vẻ mặt kinh hãi (ngạc nhiên vui mừng) hô to: “An Đạt!”

Tiếp sau đó, người kia cũng rất bi thảm bởi vì không nhìn đường mà đâm vào trên luống hoa ven đường.

“Rầm” một tiếng, nghe rất đau.

Cậu bé đi đường bị chặt mắt, mà An Đạt bởi vì người đàn ông hiện tại bị chôn trong một đồng hoa vừa rồi đã gọi tên mình, cảm thấy mất mát.

An Đạt lặng lẽ nhìn sang chỗ khác, vô cùng muốn giả vờ như không biết hắn, thế nhưng vẫn tuân theo lương tâm nhỏ bé, đi lên trước, chìa tay ra phía hắn.

Kết quả cái người đàn ông mất mắt kia, đầu đầy cánh hoa hồng, ngồi dưới đất, ngửa đầu nhìn An Đạt, đột nhiên nói: “Cậu có biết ai thích nhất là giúp người khác không?”

An Đạt sửng sốt, theo trực giác hỏi lại: “Ai?”

“Mèo máy.” Cậu bé đi đường vừa rồi đứng ở bên cạnh An Đạt, nhỏ giọng nói cho An Đạt.

“Bởi vì nó luôn ‘Chìa tay giúp đỡ’, ha ha ha...”

An Đạt lạnh lùng nhìn thấy người đàn ông trên mặt đất nhanh chóng cười đến đau sốc hông, rút tay về, quay đầu rời đi.

“A, An Đạt, từ từ! Cậu đừng đi mà, ôi, đau quá!”

An Đạt cảm thấy một loại vô vị ngày càng sâu.

Lại qua vài ngày sau, cái tên chủ cửa hàng hoa quái đản kia gần như biến mất khỏi đầu An Đạt.

Dù sao chuyện đời nhàm chán từ trước đến nay không phải là trọng điểm của cuộc sống An Đạt.

An Đạt từ trạm dịch vụ quay về trụ sở chính giao tài liệu, lúc vào thang máy, trước mặt là một bó hoa.

Cậu ngẩn người, mới nhìn rõ là một người đang ôm một bó hoa hồng nhiều đến kinh người, bởi vì hoa nhiều quá còn che kín mặt cùng với nửa thân trên.

An Đạt không nghĩ nhiều, vào thang máy, xoay người, đưa lưng về phía người kia, ấn nút đóng cửa.

An Đạt nhìn lướt qua, người kia xuống trước cậu.

“Làm ơn cho đi qua một chút được không?”

Người xuống tầng trệt đã đến nơi, An Đạt nghiêng người, để cho hắn đi qua.

Người kia đi qua trước người cậu thì quay đầu lại.

An Đạt nhìn thấy mặt của hắn.

Hắn cười một cái, trước khi An Đạt kịp phản ứng, rút ra một cành hoa hồng, cắm vào túi áo trong của An Đạt.

“Lại gặp nhau rồi.” Hắn nháy mắt trái với cậu.

An Đạt thấy hắn đi ra ngoài, sau đó cửa thang máy đóng lại.

Cậu cúi đầu nhìn bông hoa trước ngực, hoa kia đang nở rộ rất đẹp.

Thế giới này chính là cái dạng này.

Người mong nhớ sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà lỡ mất, còn người không muốn gặp lại sẽ ở vào lúc không phòng bị nhất gặp phải.

Đương nhiên, nếu bỏ lỡ chuyện xảy ra lúc ban đầu, như vậy cũng sẽ không có tiếp sau.

3. Chương 3

- Máy bay chiến đấu không ngừng lượn quanh 2 -

Đại khái là đã có vết xe đổ, nên khi An Đạt lần tiếp theo gặp phải Tạ Khánh, cậu một chút cũng không hề kinh ngạc.

Tựa như mặt trời lúc nào cũng mọc, cũng như muối đều sẽ xuất hiện vào mùa hè.

Chỉ tiếc mặt trời quá xa, mà muối lại luôn luôn tiền phó hậu kế (con trước ngã xuống, con sau tiến lên hay tương đương với ‘tre già măng mọc’).

Vương Cẩm Trình sau khi về nước đã tìm được việc rồi, vốn là đang dạy ở trong một trường đại học, hẳn nói cái gì mà phải mời An Đạt ăn cơm, nói là để ăn mừng tìm được việc, nhưng An Đạt biết chẳng qua là lời mời xã giao thôi.

Sau này nếu Vương Cẩm Trình mua thiết bị ở chỗ An Đạt, chiết khấu là không thể thiếu. Mà An Đạt cũng vui vẻ với việc có thêm khách hàng này.

Bữa cơm kiểu này thông thường sẽ không chỉ có hai người, sau đó quả nhiên là cùng ăn với mấy người thân quen với Vương Cẩm Trình.

Dù sao cái trường hoá học kia cùng với An Đạt sớm đã có liên hệ, từ trên xuống dưới An Đạt cũng đã biết, cũng không có gì không ổn.

Chẳng qua là, An Đạt vào nhà hàng, chào hỏi với người quen biết, mới phát hiện Tạ Khánh cũng ở đây.

Một mình hắn ở giữa một đám giáo sư, phó giáo sư, giảng viên, v...v.. phần tử trí thức cấp cao, có vẻ vô cùng nổi bật.

Thật giống như ném một con gà vào trong một bầy thiên hạc.

An Đạt nhìn thấy Tạ Khánh trong nháy mắt đó, có xúc động muốn bỏ chạy. Sau đó Tạ Khánh ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy An Đạt, ánh mắt của hắn sáng lên một chút, có loại cảm giác giống như gặp được cứu tinh.

Vương Cẩm Trình hình như là cố ý, xếp An Đạt vào bên cạnh Tạ Khánh. An Đạt miễn cưỡng ngồi xuống, chỉ lo hắn sẽ đột nhiên bật ra truyện cười nhạt gì trước mặt ông giáo sư.

Kết quả Tạ Khánh một mực rất yên lặng.

Hắn yên lặng ở một bên ăn gì đó, mời rượu hắn, hắn cũng chỉ cười cười đáp lễ.

An Đạt ở cạnh hắn, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Người này... im lặng như vậy thật sự là không quen.

An Đạt hãy còn đang nghĩ này nọ, đột nhiên, Tạ Khánh quay đầu qua, hé miệng.

An Đạt cả kinh, rốt cuộc đã đến rồi sao? Cậu cảm thấy như vậy mới giống bình thường, nhưng lại lập tức khấn trương lên.

“Tôi...”

“Ăn chút này đi, rất ngon.” An Đạt bình tĩnh gấp một đũa thức ăn vào trong bát Tạ Khánh, nói.

Tạ Khánh ngẩn người, nói: “Cảm ơn.”

Tạ Khánh ăn xong rồi, lại muốn mở miệng nói chuyện, An Đạt lập tức đưa tới một ly rượu, nói: “Uống rượu đi.”

Tạ Khánh nhìn cậu vài giây, sau đó cười cười, nhận lấy ly rượu.

Vì thế mỗi khi Tạ Khánh muốn mở miệng, An Đạt đều gấp thức ăn rót rượu cho hắn, kết quả mãi cho đến khi say ngã ra thành một đống lớn, cơm cũng ăn xong rồi, Tạ Khánh vẫn không thể nào nói được một câu.

Vương Cẩm Trình tiến bước lão giả Trung Thanh ba đời làm nghiên cứu khoa học xong quay đầu lại tìm Tạ Khánh cùng An Đạt, mà Tạ Khánh đã muốn gục xuống bàn bất tỉnh nhân sự.

Kỳ thật Vương Cẩm Trình bị chuốc nhiều nhất, cũng đã sớm vưng vưng hồ hồ(chénh choáng), hấn đi tới, nói với An Đạt : “Cậu với Tạ Khánh rất thân há.”

An Đạt thản nhiên nói: “Không có, chúng tôi chẳng qua là sau đó đã gặp mặt vài lần mà thôi.”

“A, ha ha, cậu thật giỏi, chúng tôi bình thường muốn chặn cái miệng của cậu ta đều không được, cậu ngồi bên cạnh cậu ta, cậu ta thật sự một câu cũng chưa nói, ha ha.”

An Đạt lắc đầu, nói: “Tôi không thích chuyện cười.”

Vương Cẩm Trình vỗ vỗ vai An Đạt, cười to: “Đúng vậy, nhìn cậu bình thường cười cũng không cười là biết không thích chuyện cười, ha ha ha.”

An Đạt thấy hấn, rõ ràng cũng là uống nhiều quá. Cậu bắt đầu cân nhắc xem làm thế nào mang hai kẻ bên cạnh mình về.

Ngay lúc đó, một người đi tới, đeo kính, vẽ mặt nhả nhặn.

Hấn nhìn thấy ba người bọn họ, cau mày. Vương Cẩm Trình thấy hấn, cười nói: “Dương Giản yêu dấu, tôi biết là cậu sẽ đến mà.”

Dương Giản cười híp mắt nói: “Cẩm Trình yêu dấu, cậu ngày mai cứ chờ đau đầu chết đi.” Nói xong, hấn một phen túm lấy Vương Cẩm Trình, Vương Cẩm Trình theo động tác của hấn bị kéo đi giống như không xương, lại còn cười như kẻ ngu.

Dương Giản thở dài, nói với An Đạt : “An Đạt phải không?” Hấn nhìn Tạ Khánh, “Có thể hay không...”

An Đạt trông Vương Cẩm Trình vẫn luôn duy trì bộ dáng cười ngốc nghếch, biết hấn muốn nói gì, nhìn nhìn lại Tạ Khánh bên cạnh, sau đó nói: “Tôi đưa Tạ Khánh về được rồi.”

“Cậu có biết nhà cậu ta ở đâu không?”

“Tôi chỉ biết chỗ cửa hàng hoa của anh ta thôi.”

“Vậy được rồi, cậu ta sống ở tầng trên của cửa hàng hoa.”

“Chúng ta phải đi cửa hàng hoa sao?” Vương Cẩm Trình vẫn còn cười, Dương Giản vỗ phía sau đầu hấn, nói, “Cậu câm miệng.”

An Đạt nói: “Anh mau đưa anh ta về đi, hôm nay anh ta đã uống không ít.”

Uống không ít còn có thể duy trì tỉnh táo cơ bản, cũng thật sự là không thể.

Dương Giản thở dài: “Vừa hút thuốc vừa uống rượu, cũng không sợ chết sớm.”

“Sợ cái gì, người chỉ chết một lần, hoặc nặng như...”

Dương Giản lại vỗ Vương Cẩm Trình một chút: “Được, đừng nói nữa, đi thôi.” Hấn áy náy nhìn An Đạt, “Thật xin lỗi.”

An Đạt gật gật đầu.

An Đạt trông theo bọn họ rời đi, bọn họ còn thật sự yên tâm đem Tạ Khánh ném ở đây.

Người phục vụ bắt đầu thúc giục họ, An Đạt mới vừa đứng dậy muốn đi đỡ Tạ Khánh, người gục xuống bàn kia liền ngăn đầu, nói: “Hóa ra cậu không thích chuyện cười hả.”

An Đạt ngăn ra: “Thì ra là anh không say.”

Hấn bóp bóp huyết Thái Dương, nói: “Say chứ, như thế nào lại không say, chẳng qua là sau lại tỉnh.” Hấn cười cười với An Đạt, “Tôi cũng tỉnh rồi, không cần cậu đưa về đâu.” Nói xong cũng đứng lên, lảo đảo một chút.

An Đạt đỡ lấy hấn, nói: “Tôi vẫn nên đưa anh về.”

Tạ Khánh không tiếp tục cự tuyệt.

An Đạt đỡ Tạ Khánh đi ra ngoài, đón một chiếc tắc xi, hai người ngồi vào trong tắc xi. An Đạt thấy Tạ Khánh coi như thanh tỉnh, cho là hẳn sẽ nói cái gì đó.

Kết quả hẳn chỉ nhìn ngoài cửa sổ, cái gì cũng không nói.

Sau khi đến nơi, Tạ Khánh xuống xe, An Đạt hỏi: “Một mình anh có đi được không?”

Tạ Khánh cười híp mắt, nói: “Không việc gì, có vài bước đường.”

An Đạt gật gật đầu, Tạ Khánh hướng cậu phất phất tay, sau đó nhẹ nói câu: “Thật xin lỗi.”

An Đạt nhìn hẳn không hiểu, nhưng hẳn nói: “Cậu đi nhanh đi, cũng không còn sớm.”

Đợi sau khi xe chạy, một mình An Đạt ngồi ở chỗ ngồi phía sau, chung quanh là mùi rượu có chút nồng đậm.

Câu “Thật xin lỗi” kia một mực vang bên tai, có điểm đáng ghét.

Hình như phải nói “Thật xin lỗi”, cũng nên là cậu đi.

Dù nói thế nào cũng là cậu chuốc say Tạ Khánh.

Thời gian trôi qua có phần nhanh chóng, cho đến lúc có một đồng nghiệp cảm thán “Hôm nay trên đường nhiều trẻ con như vậy”, cậu mới ý thức được, ngày mừng một tháng sáu đã tới.

Lại nói tiếp, lúc nhỏ, trong ngày này cha mẹ An Đạt luôn cười híp mắt hỏi An Đạt: “Có muốn cái gì hay không?”

An Đạt cũng đều lắc đầu: “Không có.”

Sau đó song thân liền sẽ vẽ mặt bi thương: “Không có sao? Như thế nào lại không có đây? Đạt Đạt, chỉ là một đứa trẻ, con tại sao lại không có tự giác của trẻ con vậy?”

Sau lại căn cứ vào tự giác của trẻ con cùng với đạo nghĩa, An Đạt mỗi khi mừng một tháng sáu đến gần sẽ chủ động tìm cha mẹ đòi chút đồ vật này nọ.

Nghĩ đến chuyện trước kia, dường như cuộc sống cũng không còn nhàm chán như vậy.

Có khách hàng cũ gọi điện thoại cho An Đạt, cậu khoác lấy túi, lên tiếng chào hỏi liền ra cửa.

Hôm nay... Trẻ con trên đường quả thật là hơi nhiều.

An Đạt không thể tránh né lại đi qua cái cửa hàng bán hoa kia, lại nhìn thấy Tạ Khánh.

Hắn như cũ mặc tạp dề hoa hướng dương, đứng ở ven đường, bên cạnh để một cái giỏ, bên trong xếp rất nhiều hoa.

Mỗi khi có trẻ con đi qua, hẳn liền từ trong giỏ rút ra một bông hoa, phát cho bọn chúng.

“Mau cảm ơn chú đi.” Phụ huynh dạy đứa trẻ biểu đạt lòng biết ơn.

Tạ Khánh nói: “Phải gọi là anh nha.”

Phụ huynh chê cười nhanh chóng dắt đứa trẻ đi.

An Đạt đứng nguyên tại chỗ nhìn một hồi, sau đó tiếp tục chuyện của mình.

Chờ An Đạt kiểm tra thiết bị xong, sau khi đi trở về, thấy Tạ Khánh đang thu dọn, chuẩn bị về cửa hàng bán hoa.

An Đạt lẳng lặng đứng ở góc đường.

Kết quả người kia quả nhiên xoay người lại, sờ sờ đầu, hướng cậu chào hỏi: “An Đạt.”

An Đạt đi qua, Tạ Khánh xoay người, lấy ra một bông hoa cuối cùng, cười đưa cho An Đạt: “Ngày quốc tế thiếu nhi vui vẻ!”

An Đạt do dự một hồi, vẫn là nhận lấy, nhưng rốt cuộc nói không nên lời “Anh cũng vậy” ...

Sau đó, bọn họ đứng ở cửa tiệm hoa, vẫn cứ đứng như thế.

“Cậu...” So về trầm mặc, Tạ Khánh là trăm triệu không sánh bằng An Đạt, “Không đi sao?”

An Đạt lúc nào cũng nghiêm mặt : “Đi đâu?”

“A.” Tạ Khánh ra dấu một chút, “Chẳng lẽ cậu muốn ở đây nghe tôi kể chuyện cười?”

Ý tứ đuổi khách rõ ràng khiến cho An Đạt trầm mặc một chút, nói: “Vậy thì tạm biệt.”

Tạ Khánh cười híp mắt vẫy vẫy tay với cậu.

An Đạt xoay người, chậm rãi đi hướng ngược lại, sau đó nheo mắt, dừng bước, quay đầu lại.

Tạ Khánh đã vào cửa hàng hoa, chìm ngập trong bóng mờ bên trong phòng.

“Quái nhân.” An Đạt cũng quay đầu, rời đi.

4. Chương 4

- Máy bay chiến đấu không ngừng lượn quanh 3 -

Sau đó An Đạt lại thật sự không có chạm mặt với Tạ Khánh như thế nữa, nhưng cùng Vương Cẩm Trình liên hệ lại càng ngày càng nhiều.

Vương Cẩm Trình là một người đáng để kết giao, nói chuyện thú vị, người cũng thẳng thắn.

An Đạt bình thường xử sự có phần lạnh nhạt, nhưng ở cạnh Vương Cẩm Trình lại có thể tán gẫu, cũng không quá nhợt nhạt.

Có lần bọn họ nói tới Tạ Khánh.

“Tạ Khánh con người này á, cứ thích kể chuyện cười.” Vương Cẩm Trình cười nói.

An Đạt gật gật đầu: “Sở thích này cũng thật đặc biệt.”

“Cái này đã vượt quá cả thích ấy chứ, đại khái xem như thói quen rồi.” Vương Cẩm Trình nghĩ nghĩ, nói, “Cậu ta đã hình thành thói quen nói rồi, mà bọn tôi cũng thành thói quen nghe.”

“Tình cảm của các anh rất tốt.”

“Ha ha ha, đúng đó, chúng tôi quen biết đã lâu rồi, bình thường cũng chơi chung với nhau, xem như là bạn khá thân đi.”

Vương Cẩm Trình trong mắt ánh lên hào quang tự hào, thoát nhìn không thể tính là bạn “khá thân” chứ, phải là rất thân mới đúng.

“Cậu ta ở trước mặt người ngoài cũng rất bình thường, chính là gặp được người quen liền không nhịn được mở cái miệng kia, bắt được bọn tôi liền nói, phiền chết người. Bất quá không có cậu ta nói ở bên tai liền cảm thấy vắng vẻ, con người mà, đúng là đáng coi thường.”

An Đạt sững sờ : “Anh ta không nói trước mặt người ngoài?”

Vương Cẩm Trình liếc cậu một cái: “Đương nhiên, nếu không cậu ta sớm đã bị dắt vào trong trung tâm nghiên cứu người bất bình thường rồi.”

Hóa ra là như vậy à...

An Đạt nhớ tới chuyện bữa cơm ngày hôm đó, thế là mình dường như bị hấn tính là người ngoài.

Cậu lại ngẫm nghĩ, nhớ lại mình hình như đã từng nói “Không thích chuyện cười” dạng lời nói như vậy, cũng nhớ lại câu “Thật xin lỗi” kia của hấn.

An Đạt ba phen mấy bận đi qua cửa hàng bán hoa của Tạ Khánh, nếu Tạ Khánh đang ở bên ngoài, sẽ cười chào hỏi cậu, nhưng chỉ thế thôi.

An Đạt có nhiều lần dừng bước, nhưng lại không biết tại sao mình dừng lại, vì thế đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi có một thứ sáu, An Đạt bị đồng nghiệp lôi kéo đi quán bar uống rượu.

Tuy rằng trên danh nghĩa chủ yếu là uống rượu, thế nhưng kỳ thật là một vài xao động không yên của sinh vật giống đực muốn đi gặp gỡ điểm ngộ* bất ngờ.

Nhưng điểm ngộ điểm ngộ, từ trước đến nay chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

An Đạt một mình yên lặng uống rượu, đồng nghiệp bên cạnh mỗi người hai mắt giống như đèn pha bắn quét quanh, đáng tiếc vẫn là thu hoạch không nhiều lắm.

Sau đó thật không dễ dàng các đồng nghiệp dụ dỗ được mấy cô nàng, An Đạt vẫn là khuôn mặt bài tú-lơ-khơ vạm vỡ không thay đổi.

“An Đạt, cậu rất không thú vị.”

An Đạt cảm thấy được uống rượu uống đến có phần buồn bực, nói: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Cậu đi ra khỏi quán bar, hít thở chút không khí mới mẻ, cảm thấy sáng khoái hơn, dự định đứng ở bên ngoài nhiều hơn một lát.

“Ừm...”

Hình như nghe thấy âm thanh gì không nên nghe.

Nếu căn cứ vào tính cách thường ngày của An Đạt, cậu gặp chuyện như vậy, đều sẽ giữ lấy nguyên tắc phi lễ** chớ nhìn, phi lễ chớ nghe.

Thế nhưng, cậu khi đó uống rượu, con người uống rượu vào mạch suy xét chung quy sẽ không như bình thường.

Vì thế, cậu xoay đầu qua.

Sau đó đột nhiên mắt của cậu bị che kín, có người ôm lấy cậu kéo về phía sau.

Phản ứng đầu tiên của An Đạt là giết người diệt khẩu, thế nhưng động tác của người nọ rất dịu dàng. Lúc người kia buông cậu ra, cậu mới nhìn rõ là Tạ Khánh.

Tạ Khánh có chút khấn trương hỏi: “Cậu nhìn thấy rồi?”

An Đạt gật gật đầu: “Ừ.”

“Nhìn thấy cái gì?”

“Dương Giản đang hôn một người đàn ông.”

Tạ Khánh bộ dạng thực bất đắc dĩ: “Cậu không cần thành thật như vậy chứ?” Hai tay của hấn tạo thành chữ thập, vẻ mặt phiền não, “Cậu quên đi những gì vừa mới nhìn thấy đi được không?”

An Đạt hiểu ý của hấn, thế nhưng trong lòng vẫn là có chút không vui. Cho dù Tạ Khánh không yêu cầu, cậu cũng không có nơi nơi “rảnh rỗi” truyền bá như thế.

Cậu nghĩ nghĩ, nói: “Tôi có một điều kiện.”

Tạ Khánh không nghĩ tới cậu sẽ nói như vậy, lặng đi một chút.

An Đạt nói: “Anh kể truyện cười cho tôi nghe đi.”

Tạ Khánh sững sờ lại sững sờ: “Không phải là cậu không thích truyện cười sao?”

An Đạt trầm mặc.

Kỳ thật cũng không phải không thích, chẳng qua là nghĩ tới người kia là người thích kể truyện cười.

Tạ Khánh nhìn cậu, nở nụ cười: “Đừng miễn cưỡng, không cần phải chiều theo ý tôi đâu.”

An Đạt lắc đầu.

Tạ Khánh vẫn đang nhìn cậu, rất chăm chú, đột nhiên hắt lại cười.

Nụ cười này rõ ràng không giống với trước kia, An Đạt cảm thấy dường như lại quay về ngày hôm đó cậu xông nhầm vào cửa hàng bán hoa, người này cũng cười như vậy, có bộ dáng không chút tính toán.

“Muốn nghe truyện cười sao? Cầu xin tôi đi!” Hắn chống nạnh cười to.

An Đạt như trước mặt không chút thay đổi, nhưng lại muốn nhắc cái nắp cống thoát nước trên mặt đất dắt lên đập vào mặt hắn.

“Dương Giản...” An Đạt thay đổi đề tài, quả nhiên Tạ Khánh liền nghiêm túc lên.

“Cậu ta á, là cái dạng giống như cậu vừa nhìn thấy đó.”

“Các anh cũng biết?”

Tạ Khánh gật gật đầu: “Ừ.”

An Đạt cân nhắc một chút, vẫn là quyết định hỏi ra miệng: “Vậy các anh thì sao?”

Tạ Khánh há há mồm, sau đó thở dài, nói: “Cậu đi theo tôi đi.”

Hắn mang theo An Đạt đi về phía một quán bar ở đó, An Đạt vừa thấy trong lòng liền hiểu.

“Điều ngũ hoa hương”*** đây, gay bar.

An Đạt vẫn cảm thấy tên quán bar này rất có hàm ý, có loại hàm ý chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

An Đạt ở trong quán bar nhìn thấy Vương Cẩm Trình.

Vương Cẩm Trình trông thấy An Đạt vô cùng kinh ngạc, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Tạ Khánh một cái, sau đó cười khở nói với An Đạt : “Không có dọa cậu sợ chứ.”

An Đạt nói: “Không tệ.” Trên thế giới này chuyện có thể dọa đến cậu không nhiều lắm.

An Đạt nghĩ nghĩ, bổ sung nói : “Tự do tính hướng.”

Vương Cẩm Trình cười kéo cậu lại đây: “Vậy tôi có được hân hạnh hay không?”

An Đạt nghe lời mà ngồi xuống bên cạnh hắn.

Vương Cẩm Trình kỳ thật đang thử cậu, nhưng thấy cậu bộ dạng không chút do dự, không khỏi có chút cảm động.

Bất quá nói đi nói lại, tính cách của An Đạt như vậy, thoát nhìn cũng sẽ không có bộ dáng kinh ngạc.

Hắn cùng với An Đạt coi như quen thuộc, nhưng cũng chưa thấy cậu biểu hiện yêu ghét rõ ràng với bất cứ cái gì, với cái gì cũng đều bình bình đạm đạm(thần nhiên), cũng chẳng biết đang nghĩ cái gì.

“Tôi mời cậu uống rượu nhé.” Tạ Khánh cũng ngồi vào bên cạnh An Đạt, nói với cậu.

“Còn tớ?” Vương Cẩm Trình cười nói.

Tạ Khánh đột nhiên cười nham hiểm, Vương Cẩm Trình thoáng run rẩy.

Quả nhiên, hắn nói: “Tớ nói một câu đó, đoán đúng thì cậu muốn rượu gì, tớ đều mời cậu.”

Vương Cẩm Trình nói : “Đây chính là cậu nói đó.”

“Là tớ nói. Tớ hỏi cậu, một con gà trống thêm một con gà mái, được ba chữ, là cái gì?”

Vương Cẩm Trình nghĩ nửa ngày, nói: “Một quả trứng?”

“...” Tạ Khánh hắc tuyến vạn trường, “Cậu còn nhạt nhẽo hơn tớ nữa, nhưng mà sai rồi.”

“Vậy là cái gì?” Vương Cẩm Trình hỏi.

“Hai con gà.” An Đạt bình tĩnh nói.

“Oa, An Đạt, cậu thật thông minh.” Tạ Khánh nói, “Tiếp tục, một con gà trống thêm một con gà trống được năm chữ.”

Vương Cẩm Trình lại nghĩ, nói: “Không biết.”

An Đạt muốn nói đáp án, nhưng nhìn thấy Tạ Khánh con mắt lóe long lanh nhìn cậu, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: “Cậu đừng nói cậu đừng nói.”

... Được rồi, thỏa mãn tâm lý muốn khoe khoang của hắn, An Đạt nói: “Không biết.”

Vì thế Tạ Khánh thật cao hứng công bố đáp án: “Vẫn là hai con gà!”

An Đạt nhìn thấy mặt Vương Cẩm Trình lúc đỏ lúc trắng, cảm thấy rằng hắn đại khái cũng muốn chạy ra cạy nắp cống thoát nước lên đập vào mặt Tạ Khánh.

5. Chương 5

- Tiểu Đạt Đạt 1 -

Sau ngày đó, mặc dù cuộc sống vẫn không có gì thay đổi, thế nhưng An Đạt phát hiện thái độ của Vương Cẩm Trình đối với cậu rõ ràng có chuyển biến.

Nói như thế nào đây, giống như từ giao lưu dựa trên vật chất thăng lên đến mặt tinh thần.

Bất quá ngay cả như vậy, An Đạt rốt cuộc vẫn không tiến vào được thế giới của bọn họ. Dù sao cái vòng tròn kia vẫn duy trì được tính độc lập của nó tương đối tốt.

An Đạt vẫn đi qua cửa hàng hoa của Tạ Khánh, Tạ Khánh cũng vẫn chào hỏi cậu, thế nhưng rõ ràng là cũng phần khích hơn nhiều, có khi sẽ xông qua đường bỏ nhào lên phần khích nói với cậu “Tôi với cậu kể chuyện cười đi”.

Vài ngày sau khi đi qua như vậy, có một ngày An Đạt lại đi qua, Tạ Khánh thật sự cách con phố lớn tiếng kêu: “An Đạt! An Đạt!”

Đám người đi đường đều nhìn nhau, ai là “An Đạt” vậy?

An Đạt kiên quyết đi qua, mọi người mới tỉnh ngộ, hóa ra là cậu ta.

“Hi hi.” Tạ Khánh nhìn cậu đi lại, ý vị cười.

“Sao?” An Đạt hỏi.

Tạ Khánh đưa cho cậu một cái phong bì, nói: “Tặng cho cậu.”

An Đạt mắt nhìn hắn, hỏi: “Có thể mở ra luôn được không?”

“Đương nhiên có thể!”

An Đạt mở phong bì, bên trong là mấy tấm ảnh, trong ảnh đều là mình.

Bộ dáng vội vã đi qua, bộ dáng đeo túi đồ dụng cụ đi xe, thậm chí còn có bộ dáng bản thân mình nhìn trộm sang hướng cửa hàng bán hoa bên này.

“Anh... Là chụp lúc nào vậy?” An Đạt cẩn thận cất ảnh đi.

“Chính là lúc bình thường đó.” Tạ Khánh cười nói, “Tôi cảm thấy được khung cảnh rất đẹp liền chụp lại thôi.”

Thật sự là ảnh rất đẹp, tuy rằng An Đạt cảm thấy mình là một người không có ưu điểm gì, nhưng lại được hẳn chụp lên có vẻ như rất sinh động.

Nhìn ảnh chụp thế này, hình như mình cũng có chút thích bản thân mình.

“Cám ơn.” An Đạt nói.

“Cậu có thể phóng một tấm lớn hơn treo trong phòng ngủ.” Tạ Khánh cười to, lộ ra một bộ dáng thực tự tin đối với tác phẩm của mình.

... Cậu còn chưa có tự kỷ như vậy.

Hơn nữa trong phòng ngủ của cậu đã một bộ ảnh rất to rồi.

Lúc này trong cửa hàng có rất nhiều khách đến, Tạ Khánh để An Đạt đợi một chút, An Đạt đứng ở một bên, nhìn xung quanh.

Kết quả khách càng ngày càng nhiều, An Đạt nhìn vẻ mặt tươi cười của Tạ Khánh, nghĩ thầm buôn bán cũng không tệ lắm, có điều một mình hẳn vừa chọn hoa vừa gói lại thật sự có phần bận không qua nổi.

An Đạt đối với công việc mở cửa hàng hoa này thật sự không hiểu, cũng chẳng giúp được gì, chỉ có thể nhìn.

Chờ Tạ Khánh hết bận, hẳn duỗi cái lưng mỏi, nói: “Mẹ ơi, mệt chết đi được.” Hẳn quay đầu lại thấy An Đạt, sững sốt, “A, cậu còn ở đây mà?”

... Người này, không phải là đã quên mất mình đi. An Đạt gật gật đầu, nói: “Tôi chờ anh đấy.”

Tạ Khánh mặt đỏ lên: “Ngại quá, tôi một khi bận liền quên cả mình.”

An Đạt lắc đầu, hỏi: “Một mình anh bận thế có xoay sở được không?”

Tạ Khánh nhún nhún vai: “Tạm tạm, muốn bận liền bận, không muốn bận thì đóng cửa thôi.”

“...” Nào có buôn bán như vậy chứ.

Tạ Khánh nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Hôm nay kết thúc công việc được rồi, đi, tôi mời cậu ăn cơm.”

An Đạt sững sốt: “Anh đóng cửa thật hả?”

“Tất nhiên, vất vả rồi, đi nào.”

An Đạt trầm mặc nhìn hẳn thu dọn các thứ, hỏi: “Bình thường anh nhập hàng đưa hoa gì gì đó, đều là tự anh làm sao?”

Tạ Khánh vừa thu đồ vừa nói: “Đúng vậy.”

Hẳn một bên bận bịu những việc này, còn muốn một bên mở cửa hàng nữa, vậy buôn bán rốt cuộc là làm thế nào?

“Không nghĩ tới chuyện thuê người sao?” An Đạt hỏi.

Tạ Khánh gãi gãi đầu, cười hi hi: “Thuê người đắt lắm, không có tiền.”

Muốn đóng cửa liền đóng cửa, đương nhiên không có tiền.

An Đạt ngẫm lại, nói: “Tôi giúp anh tìm người nhé, thuê nó làm lúc không làm việc, không tốn bao nhiêu tiền đâu.”

Tạ Khánh vội vàng nói: “Vậy... Có làm phiền cậu hay không?”

An Đạt liếc hắt một cái, nói: “Phiền toái cái gì, ngược lại anh có cần hay không?”

“Cần!” Tạ Khánh vội vàng nói, tuy rằng hắt luôn lưỡi biếng, thế nhưng một người vừa muốn buổi sáng đi chợ hoa lấy hoa, lại muốn kiểm xếp hàng vào trong ngăn lạnh, thật sự là có chút mệt, có người phụ giúp đương nhiên tốt rồi.

“Được rồi, tôi trở về sẽ liên lạc với con bé, tối nay báo tin cho anh.” An Đạt nói.

Tạ Khánh thiếu chút nữa muốn tiến lên ôm lấy An Đạt: “Thật sự là rất cảm ơn cậu! Tiểu Đạt Đạt!”

An Đạt chấn động mạnh một chút, sau đó ngơ ngác đứng ở nơi đó, ngửa đầu nhìn Tạ Khánh.

Tạ Khánh vươn tay ra phẩy phẩy trước mặt cậu, hỏi: “An Đạt, cậu làm sao vậy?”

An Đạt lấy lại tinh thần, hạ mắt, nói: “Không có gì.”

“A, vậy chúng ta đi ăn cơm thôi. Ha, nói lên ăn cơm, tôi nghĩ đến một chuyện cười, ngày xưa có một người họ Thái, tất cả mọi người đều gọi hắt là tiểu Thái, kết quả có một ngày...”

“Hắt bị người đem đi mất.” An Đạt ngắt lời hắt, tự mình đi bên cạnh.

Tạ Khánh bỗng chốc bị chen ngang, oán trách nói: “Tiểu Đạt Đạt, kể chuyện cười cho cậu thật không có cảm giác thành tựu.”

An Đạt vỗ vỗ vai hắt, nói: “Tôi còn có chút chuyện, không đi ăn cơm với anh được.”

“A?” Có việc mới vừa rồi còn chờ nửa ngày như vậy.

“Tôi đi đây, tạm biệt.” An Đạt vội vàng rời đi.

Tạ Khánh sờ sờ đầu, chỉ có một mình đóng cửa lên lầu tự mình nấu đồ ăn.

Buổi tối, An Đạt gọi điện thoại cho em họ An Đồng của mình.

“Đồng Đồng, việc đi làm lần trước em nói thế nào?”

“Miễn bàn đi, làm ở cửa hàng chuyên bán quần áo, kết quả có người cướp công của em, tức chết em đi, không thể trâu vào từ.”

“Vậy em còn muốn làm không? Bạn anh mở một cửa hàng bán hoa, cần người phụ giúp, em có đi hay không?”

“Cửa hàng bán hoa? Tiền lương thế nào?”

“Anh chưa hỏi.”

“Em nói anh à, anh không có hỏi rõ ràng thì tìm em làm gì hắt!”

“Lần sau chúng ta cùng đi xem xem.”

Bên kia điện thoại trầm mặc một chốc, sau đó nói: “Được, sắp xếp thời gian đi.”

An Đạt lại cùng cô em họ trao đổi một lúc, xác định thời gian, sau đó lại muốn gọi điện thoại cho Tạ Khánh, kết quả đột nhiên nghĩ đến mình hình như không có số của Tạ Khánh.

Có chút buồn cười, sơ sót thời gian dài như vậy.

Cậu lấy từ trong ví ra danh thiếp, có lẽ lúc ở sân bay Tạ Khánh cho cậu, cậu thấy ở phía trên phương thức liên lạc...

Quên đi, cậu còn chưa ngốc đến thật sự đi thử một lần.

Cuối cùng sau lại vẫn tìm Vương Cẩm Trình, vừa mới hỏi rõ số điện thoại, lại cùng với Tạ Khánh nói một lúc.

Cúp điện thoại, An Đạt lấy ra ảnh hôm nay Tạ Khánh đưa cho cậu, cậu lại ngáy ra trước ảnh chụp vừa lấy, sau đó đứng lên, đi đến trước tủ, kéo ngăn kéo, lấy ra một cái hộp.

Cậu mở cái hộp, bên trong tất cả đều là thư.

Cậu lật lật, thuận tay lấy ra một bức, lôi thư ra xem.

“Tiểu Đạt Đạt: không biết gần đây có khỏe không? Hôm nay tớ đi phỏng vấn ở một tờ tạp chí, tớ thấy không tệ, chắc chắn tớ sẽ được chọn, tớ đây thiên sinh lệ chất* như vậy, ha ha. Cậu có biết đó là tạp chí nào không? Muốn biết không? Cầu xin tớ đi, ha ha...”

An Đạt xem một lượt, người viết thư nét chữ bay bổng, giống như tính cách của cậu ta vậy.

Bất tri bất giác, An Đạt một lần xem hết toàn bộ thư trong hộp, sau đó đứng lên, nhìn ánh trăng giữa trời bên ngoài cửa sổ.

6. Chương 6

Tiểu Đạt Đạt 2 -

An Đạt mang cô em họ An Đồng đi đến cửa hàng bán hoa của Tạ Khánh.

An Đồng vừa thấy Tạ Khánh, lập tức liền nói với anh họ của mình : “Tướng mạo đủ tư cách, em cứ làm ở đây là được rồi.”

An Đạt liếc cô một cái.

Cũng đâu phải xem mắt.

Tạ Khánh nhìn bọn họ, lặng đi một chút, nói: “Hóa ra là một cô bé à.”

An Đạt hỏi: “Con gái không được sao?”

“Sao lại không được? Con gái rất tốt, giống đoá hoa vậy, nào, ngồi đi.”

An Đồng giống như hoa, luôn luôn tràn đầy hăng hái, Tạ Khánh hỏi cô bé: “Em cảm thấy mỗi tháng bao nhiêu tiền thì được?” Cô bé nói, bao nhiêu tiền cũng không vấn đề gì. Tạ Khánh lại hỏi cô: “Vậy thì lúc nào em có thể đến nào?” Cô bé nói, lúc nào cũng được.

An Đạt lại liếc cô một cái, nói: “Em không đi học hả?”

An Đồng ỉu xiu một chút, lúc này mới nói thật : “Em có thể đến vào thứ hai, thứ tư, thứ sáu từ buổi chiều đến tối, còn có cuối tuần nữa.”

Tạ Khánh nói: “Được rồi được rồi.”

Bọn họ trao đổi một chút, đều quyết định xong thật chi tiết. An Đồng hỏi: “Vậy khi nào thì bắt đầu?”

“Ngày mai là Thứ tư, em thấy thế nào?” Tạ Khánh cười hỏi.

An Đồng nói: “Được, ngày mai em sẽ tới.” Cô bé lại hỏi, “Đúng rồi, ông chủ, hàng hoa này tên gọi là gì vậy? Biển hiệu trên cửa viết hai chữ ‘Hàng Hoa’, cũng không đề tên a.”

“ . . . ”

Tạ Khánh cười híp mắt nói: “Nó gọi là ‘Hàng Hoa’ mà?”

An Đồng sửng sốt: “A?”

An Đạt lúc này mới biết hàm ý hai chữ “Hàng Hoa” trên tấm danh thiếp của Tạ Khánh, nói: “Vậy là tên gọi của hàng hoa này là ‘Hàng Hoa’.”

Tạ Khánh cười nói: “Đúng!”

Thảo luận công việc xong, tựa hồ hai bên đều rất hài lòng, vì thế Tạ Khánh liền kéo lấy An Đạt muốn mời cậu ăn cơm.

“Lần trước cậu cũng chạy, lần này nói thế nào cũng phải đi.” Tạ Khánh nói.

An Đạt lắc đầu: “Không cần.”

“Nếu cậu không đáp ứng, tôi sẽ kể chuyện cười lạnh chết cậu.” Tạ Khánh hung tợn nói.

An Đạt thật im lặng.

An Đồng vừa thấy bộ dáng này, nói: “Anh nhỏ à, anh cứ đi đi.” Sau đó rồi nói với Tạ Khánh, “Ông chủ, em còn có việc phải đi trước.”

Tạ Khánh nói: “Như vậy sao được, em cũng đi chung đi.”

An Đồng phát tay: “Đàn ông các anh tự mình đi uống rượu, em thật sự có việc, ngày mai em đến trình diện.”

Tạ Khánh cũng không tiếp tục giữ cô bé lại, An Đồng chuồn so với con thỏ còn nhanh hơn, để lại một mình An Đạt.

Tạ Khánh một phen tóm cổ An Đạt, nói: “Ha ha, Tiểu Đạt Đạt, cậu lần này phải uống với tôi một ly tử tế, Vương Cẩm Trình gần đây bận muốn chết, Dương Giản lại dụ dỗ một thằng mới cũng không đếm xỉa đến tôi, làm cho tôi ghen chết đi. Hôm nay chúng ta không say không về!”

An Đạt thần nhiên nói: “Vậy chúng ta có thể vĩnh viễn cũng không về nhà được rồi.”

Tạ Khánh sững sốt, nói: “Tiểu Đạt Đạt cậu được lắm, khẩu khí ghê gớm thật, xem hôm nay chúng ta ai gục trước!”

Kết quả lúc Tạ Khánh đổ trên bàn, An Đạt rót một ly rượu, đưa tới, nói: “Còn uống nữa không?”

Tạ Khánh gục xuống bàn, run rẩy giơ ngón tay cái lên: “Cậu mạnh.”

An Đạt chống đầu, nhìn đỉnh đầu Tạ Khánh, đột nhiên hỏi: “Ở một mình không buồn chán sao?”

Ở một mình, một dưng nên sự nghiệp, một mình sinh tồn,

An Đạt vẫn tiếp tục nhìn hấn, thật là một quái nhân. Người ta say rượu đều có hay không nhàm chán, có hay không. . . cô đơn.

Tạ Khánh “Ha ha” cười, nói: “Tầm tạm à, mỗi ngày đều sẽ gặp người thú vị.”

Sau đó hấn liền gục xuống bàn bất động. Say khướt, chỉ có hấn, càng uống càng im lặng như thế.

Mới vừa rồi còn náo loạn ầm ĩ lên uống một chén liền kể một truyện cười, bây giờ chuyện cười cũng không nói, chỉ lẳng lặng nằm nằm xuống.

An Đạt nhìn một hồi, lại bắt đầu uống rượu, tự mình uống một ly tiếp một ly, trong lòng vẫn đang suy nghĩ sự việc.

“Này, cậu định sẽ ném tôi ở đây sao?” Tạ Khánh vẫn nằm úp sấp, tiếng nói lại bay ra.

An Đạt nói: “Anh không phải nói không say không về sao? Tôi còn chưa có say đâu.”

Tạ Khánh coi như phục rồi: “Là tôi không say không về được không? Đại ca xin thương xót, đưa tôi về nhà đi.”

An Đạt lúc này mới đặt ly rượu xuống, Tạ Khánh loạn choạng đứng dậy, kêu người đến tính tiền.

An Đạt không tranh hóa đơn với hấn, chỉ thấy hấn lấy ra một tờ tiền, hỏi: “Đây là một trăm đồng đúng không?”

An Đạt gật gật đầu, nói: “Anh còn chưa say đến mức lấy một trăm làm mười đồng.”

Tạ Khánh vừa lòng thanh toán xong, sau đó nói câu: “An Đạt, giao cho cậu.” Rồi lại ngã xuống.

An Đạt lặng im một lát, rồi mới đi qua, đỡ lấy hắn.

Tình cảnh này tựa hồ giống như đã từng xảy ra, ngày đó cậu cũng đỡ hắn như vậy, ở bên đường đón tắc xi. Cũng là bởi vì cậu đỡ một kẻ say, rất nhiều lái xe đều không dừng lại.

“Hừ hừ, tôi đều nhớ kỹ hết biển số của bọn họ, ngày mai tôi phải gọi điện thoại khiếu nại từng người một.”

An Đạt nghiêng đầu, nhìn cái đầu trên vai mình, nói: “Trí nhớ của anh còn rất tốt.”

“Không phải, tôi lấy di động chụp lại rồi.”

“... Anh không say sao?” Còn rảnh rỗi trộm lấy di động không nói một tiếng mà chụp ảnh lại nữa.

“Ha ha, tôi chụp ảnh kỹ thuật rất cao, trước kia tôi còn muốn đi làm phóng viên giải trí đấy.”

An Đạt lại ngẩn ngơ một chút, hỏi: “Tại sao lại không làm chứ?”

“Sau đó có một tờ tạp chí tuyển người, tôi liền đi. Tôi đã nói với cậu rồi, trước kia tôi là phóng viên ảnh đó.”

An Đạt giật nhẹ áo, lại hỏi: “Là tạp chí nào?”

“Cậu muốn biết sao? Muốn biết liền cầu xin tôi đi.”

“Ngu ngốc. . .” An Đạt không hỏi lại, Tạ Khánh cũng không nói nữa.

Rốt cục gọi được một chiếc tắc xi, An Đạt đỡ Tạ Khánh lên. Lái xe bất an hỏi: “Anh ta sẽ không nôn ra xe chứ?”

Tạ Khánh nói: “Nếu anh dám cự tuyệt thì nhất định phải chết.”

Lái xe nói: “Được, các anh đây vẫn còn tỉnh táo lắm.”

Sau khi tới cửa hàng hoa, Tạ Khánh xuống xe, nói với An Đạt: “Cậu đừng xuống xe, tôi tự đi lên.”

An Đạt vẫy tay với hắn, hắn cũng cười nói: “Tạm biệt, hôm nay cảm ơn cậu đã đi với tôi.”

Tạ Khánh nhìn xe đi rồi, mới xoay người lên lầu, lảo đảo đi đến cửa nhà, sờ cái chìa khóa trong túi quần, sờ soạng nửa ngày mới lấy ra, sau đó định mở cửa.

Hắn dán vào trên cửa, mở nửa ngày, chửi một câu: “Mẹ nó.”

Không cho chìa vào được đúng lỗ khóa.

Hắn cúi người, lại gần cái lỗ khóa, ánh mắt càng nhìn càng hoa, như thế nào cũng không có cách cắm được cái chìa khóa vào.

Đột nhiên, có bàn tay đưa qua, cầm tay hắn, giúp hắn tìm được chính xác vị trí, đem cái chìa khóa cắm vào.

7. Chương 7

- Tiểu Đạt Đạt 3 -

Cửa mở ra, Tạ Khánh giật mình, chậm rãi xoay người, hỏi: “Cậu... không phải đã đi rồi sao?”

An Đạt nói: “Tôi sợ anh còn chưa đi tới cửa đã gục, kết quả so với tôi tưởng tượng thì tốt hơn một chút.”

Tạ Khánh cười cười: “Vậy cảm ơn.”

Sau đó hai người đều đứng ở cửa.

An Đạt không có ý đi, mà Tạ Khánh cũng không có ý định đi vào.

An Đạt hỏi: “Không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?”

Tạ Khánh không biết trả lời thế nào.

An Đạt lại nói: “Tôi hay nói đùa, anh nghỉ ngơi sớm một chút đi, lần này tôi đi thật đây.”

“Ừ... Bye bye.” Tạ Khánh đáp.

An Đạt vẫy tay với hắn, xoay người xuống lầu.

Ngày hôm sau sáng thứ bảy, An Đồng đứng giờ đến trình diện, trái lại Tạ Khánh bởi vì say rượu mà có vẻ uể oải không phấn chấn, nếu không phải bởi vì An Đồng muốn tới, hôm nay hắn lại muốn nghỉ bán hàng.

Bất quá An Đồng quan tâm đưa cho hắn một hộp sữa, vẫn còn nóng.

Tạ Khánh vẻ mặt cảm động nói: “Ngày đầu tiên cũng biết hỏi lộ ông chủ, tốt lắm.”

“Anh nhỏ sáng sớm gọi điện thoại đến bảo em mua.” An Đồng nói, “Em cũng không dám tranh công.”

Tạ Khánh “Nha” một tiếng: “Cảm ơn anh nhỏ của em.”

An Đồng nói: “Muốn cảm ơn thì tự anh đi cảm ơn.” Cô bé lấy tay chống cằm, nói, “Tình hữu nghị của đàn ông các anh thật kì cục.”

“Ha, ha ha...” Vậy đồng tính luyến ái thì làm thế nào?

Để An Đồng ở cửa hàng, Tạ Khánh rốt cục có thể yên tâm ra ngoài đưa hoa.

Vì thế vài ngày sau, Tạ Khánh nhìn thấy thu nhập của cửa hàng, nước mắt lưng tròng, rốt cuộc biết được ích lợi của An Đồng. Minh cũng không cảm thấy mệt mỏi như vậy, tiền cũng kiếm được.

“Tiểu Đồng Đồng, em thật sự là đã giúp anh rất nhiều.”

An Đồng “kinh hoảng” nói: “Em cũng không phải là đến giúp đâu, em là tới làm thuê nha, đừng có quên tiền công của em.”

“Đương nhiên đương nhiên.”

Tạ Khánh rất vui vẻ, An Đồng cũng thật vui vẻ, cô gọi điện thoại nói với An Đạt: “Anh nhỏ à, ông chủ là người tốt lắm, tay nghề cũng thành thạo, chỉ là quá lạnh, lạnh quá đi, có thể đông lạnh chết ba vạn gấu Bắc cực.”

“...” An Đạt thật trầm tĩnh, “Em có vẻ vô cùng phấn khởi hả?”

“Phấn khởi, đương nhiên phấn khởi, lạnh lạnh càng khỏe mạnh mà.”

An Đạt chỉ nói: “Em vui là được rồi.”

“A, anh nhỏ, ngày mai anh có thể đi làm giúp em được không?”

“Đi làm?”

“Đúng vậy, sáng sớm ngày mai ông chủ muốn đi nhập hàng, vốn em phải trông cửa hàng, thế nhưng ngày mai em có việc, cho nên anh nhỏ có thể giúp hay không? Dù sao cũng là cuối tuần mà.”

An Đạt ngẫm lại, nói: “Những cái khác thì không có vấn đề gì, nhưng mà anh không biết giá hoa, với lại anh cũng sẽ không bó đâu.”

An Đồng vội vàng nói: “Ông chủ không đến mười giờ là có thể về rồi, buổi sáng buôn bán không nhiều lắm, chỉ là phải giúp ông chủ xử lý hoa mới thôi” Cô thấy An Đạt không nói, biết cậu đang do dự, tiếp tục khuyên, “Anh nhỏ, anh là người tốt nhất, giúp dùm em đi.”

An Đạt thở dài, nói: “Nếu việc buôn bán bị làm hỏng, anh cũng không chịu trách nhiệm.”

“Không việc gì!”

“Em cũng không phải là chủ.”

“Em nói không việc gì thì không việc gì, em giải quyết!”

An Đồng cố ý chạy tới, đem chìa khóa cửa hàng bán hoa cho An Đạt, sáng sớm hôm sau, An Đạt đến cửa hàng hoa của Tạ Khánh, quả nhiên không mở cửa.

Cậu mở cửa ra, dựa theo lời dặn dò hôm qua của An Đồng, lấy hoa trong tủ lạnh ra bày, sau đó một mảnh mờ mịt, chỉ có thể ngồi trong cửa hàng.

Hi vọng không nên có người.

Nhưng hiển nhiên ông trời không nghe được tiếng lòng của cậu, lúc khách đến, An Đạt vẫn một mảnh mờ mịt như trước.

“Tôi muốn mười cành hoa lily.”

An Đạt nhìn giá để hoa, hoa lily... Hẳn là cái kia đi...

Cậu đi tới, lấy ra mười cành, đưa cho khách, người khách trợn mắt nhìn cậu : “Giúp tôi gói lại đi.”

“Không biết.”

Người khách há to mồm. Không biết thì bán hàng làm cái gì.

Bất quá An Đạt dường như gặp người tốt, vị khách kia thở dài, hỏi: “Vậy bao nhiêu tiền đây?”

“Muốn cho bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu đi.”

“...”

An Đạt rốt cục đợi được đến khi Tạ Khánh quay về. Người kia đi theo một chiếc xe tải trở lại, hần nhảy xuống xe, hô to: “Tiểu Đồng tiểu Đồng, lại đây giúp nào!”

Kết quả hần vừa thấy An Đạt, lặng đi một chút, sau đó cực kỳ hoảng sợ nói : “Tiểu Đồng, em thế nào lại biến thành con trai rồi!”

An Đạt lạnh nhạt nhìn hần.

Tạ Khánh gãi gãi đầu, cười hì hì nói: “Sao cậu lại tới đây?”

“Làm thay Đồng Đồng, con bé có việc.”

“A, vậy mau giúp tôi đi.”

Đem hàng xuống dưới, xe tải lái đi, Tạ Khánh cũng không vội vứt bỏ hoa tươi vào tủ lạnh, mà là cùng với An Đạt trước tiên đem hoa xử lý một chút.

Cắt sạch lá cây dư thừa, tiến hành chăm sóc cành hoa, còn phải xử lý để giữ tươi, An Đạt thế mới biết An Đồng vì sao lại muốn mình tới.

Tạ Khánh một bên xử lý hoa, một bên còn phải chú ý buôn bán, nếu bảo chỉ một người, là quá vất vả.

Tạ Khánh bán xong mấy lượt, lúc trở lại, thấy An Đạt im lặng ngồi ở đó, thật cẩn thận cắt lá.

Hần ngồi vào bên cạnh An Đạt, hỏi: “An Đạt, cậu lúc nào cũng là người im lặng như vậy sao?”

An Đạt ngẩng đầu, nói: “Tôi không biết.”

“Ai, cậu như vậy rất không thú vị, không bằng tôi với cậu kể chuyện cười đi.”

An Đạt nhìn nhìn Tạ Khánh, lại cúi đầu, tự mình làm việc của mình.

“Đừng không ủng hộ mà, tôi kể cho cậu nhá, ngày xưa có người lần đầu tiên ở trên chợ bán kem, ngại rao hàng, bên cạnh có một người đang cao giọng kêu: bán kem, hần đành phải hô: tôi cũng vậy. Có phải rất buồn cười hay không?”

“... Tạm tạm.”

“A? Không buồn cười sao? Vậy tôi kể tiếp một chuyện, ngày xưa...”

“...”

Thật sự là ồn ào chết đi, thế nhưng thời gian dường như trôi mau hơn một chút.

Từ đó về sau, An Đạt luôn chạy đến cửa hàng của Tạ Khánh, sau khi tan sở thuận tiện đến gặp, hoặc là Thứ bảy chủ nhật trực tiếp để An Đồng về, tự mình đến giúp.

Mỗi lần cậu đến đây, Tạ Khánh liền quần lấy cậu, An Đồng nói với An Đạt: “Anh nhỏ, sau khi anh đến, ông chủ càng lạnh hơn, hai người đã cố gắng vĩ đại cho sự nghiệp ngăn chặn toàn cầu ấm lên.”

An Đạt nói: “Đừng có kéo anh dính vào.”

Tạ Khánh ủy khuất nói: “Tiểu Đạt Đạt, cậu thật xa cách, không bằng tôi kể chuyện cười cho cậu nhé.”

An Đạt cùng với An Đồng hai người đồng thời im lặng.

Vào một buổi tối thứ năm nào đó, An Đạt vừa ăn cơm xong, thật bất ngờ nhận được điện thoại của Vương Cẩm Trinh. Tuy rằng bọn họ dường như thường gặp mặt, nhưng đều là trên công việc, gặp mặt riêng tư rất ít, lúc này gọi điện thoại đến đây, khẳng định không phải việc công.

“An Đạt, bây giờ cậu có rảnh không?”

Có thì vẫn có, chỉ là —— “Có chuyện gì không?”

“A, là như vậy, chúng tôi đang chơi mạt chược, ba thiếu một, cậu có đến không?”

“...”

Sau khi An Đạt tìm được chỗ đó, vừa vào nhà, thấy Vương Cẩm Trinh cùng Tạ Khánh cười toe toét với cậu, Dương Giản tựa ở một bên, chào hỏi: “Hi.”

8. Chương 8

Vương Cẩm Trinh cùng cặp với Dương Giản, An Đạt cùng một cặp với Tạ Khánh, Vương Cẩm Trinh thua liền muốn hút thuốc, Dương Giản nói cái gì cũng không nghe.

“Dám làm cho phòng của tôi chướng khí mù mịt, cậu thử xem.”

An Đạt lúc này mới bắt giác biết được, đây là nhà Dương Giản.

Tạ Khánh đánh bài thích hò hét to, bốc mở được quân bài nào cũng phải ngạc nhiên một chút, Vương Cẩm Trinh ồn ào theo hấn, Dương Giản vẫn cười híp mắt. Vì thế, cho dù An Đạt rất im lặng, trận bài này vẫn là đánh đến thật náo nhiệt.

Thắng cho đến khi Vương Cẩm Trinh cuối cùng đẩy bài ra, nói: “Không được không được rồi, tôi phải đi ra ngoài hút thuốc.” Bọn họ mới quyết định chỉ đánh đến đây.

Cuối cùng là Tạ Khánh thắng, nguyên nhân là mỗi lần hấn thua một ván, nhất định sẽ kể chuyện cười, mọi người đều chịu không nổi, để cho hấn thắng.

An Đạt xem giờ, đã nhanh đến mười hai giờ rồi, lúc này Vương Cẩm Trinh nói với Tạ Khánh: “Thắng mời ăn khuya.”

Tạ Khánh khinh thường nói: “Không thành vấn đề.”

An Đạt vốn muốn cáo từ, nhưng thấy tình huống thế này, vẫn không nói gì.

Bốn người cùng đi đến tiệm mì bán 24/24 ăn mì, ngồi vào bàn, Tạ Khánh lại gần hỏi: “Cậu ở cùng với cha mẹ nhỉ, muộn như vậy có được không?”

Lúc này hỏi cũng đã muộn rồi đi.

Vương Cẩm Trình nói tiếp: “Cũng không phải học sinh tiểu học, có gì không được.”

Tạ Khánh lườm hắc: “Cậu thì biết cái gì, cha mẹ sẽ lo lắng.”

Dương Giản ở một bên cười: “Chính xác là cậu ta không hiểu, cha mẹ ở nước ngoài, trời cao hoàng đế xa.”

An Đạt nói: “Tôi đã dặn trước rồi, không vấn đề gì.”

“Thật tốt mà, cậu còn có người lo lắng cho.” Dương Giản nhìn An Đạt, ánh mắt thật dịu dàng.

Không khí có chút quái dị, An Đạt không rõ vì sao Dương Giản nói lời này.

Vương Cẩm Trình biết là hắc nhố đến cha mẹ, nói: “Nhớ đến người của cậu nhiều hơn đi.” Hắc quay đầu sang nói với An Đạt, “Vốn hôm nay chúng tôi muốn cùng bạn trai của cậu ta đánh bài, kết quả là sáng hôm nay cậu ta chia tay với người ta, đó là cái chuyện gì chứ.”

Dương Giản thật vô tội nói: “Là hắc vứt bỏ tôi.”

Vương Cẩm Trình xem chút mắt trợn trắng: “Thôi đi, khẳng định lại là lời nói cái gì mà ‘Anh không thật sự yêu tôi, vì thế tôi chỉ có rời xa anh’ v.v... đi, hoặc là cái gì ‘Đau dài không bằng đau ngắn, trước khi ta hăm sâu vào thì hãy nhanh chóng dứt ra’ những câu đó đi.”

Dương Giản nói: “Sao cậu biết?”

“Kháo, trong phim truyền hình đều là diễn như vậy.”

“Oa ha ha.” Tạ Khánh ở một bên cười đến đập bàn.

Ba người còn lại cùng lúc nhìn hắc, hỏi: “Cười đủ chưa?”

Hắc chống người dậy, hỏi lại: “Không buồn cười sao?”

“Lại nói tiếp, hiện tại chúng ta đều độc thân, câu lạc bộ độc thân.” Vương Cẩm Trình tươi khẩu bia, nói.

Tạ Khánh hỏi An Đạt: “Tiểu Đạt Đạt, cậu cũng độc thân sao?”

An Đạt kỳ quái liếc hắc một cái, gật đầu.

Tạ Khánh nói: “Cậu như thế nào lại độc thân chứ? Cậu nghề nghiệp tốt, người cũng tốt, cô gái chờ gả cho cậu khẳng định là một đồng, cậu còn lè mề làm gì?”

An Đạt nhếch nhếch môi, hỏi hắc: “Vậy còn anh? Anh không phải cũng độc thân sao?”

“Chúng tôi là loại người đặc biệt, không giống nhau.”

“Cái gì không giống, không phải đều là người sao.” An Đạt giọng điệu có chút lạnh.

Có ngốc nữa cũng nghe ra là An Đạt mất hứng, Tạ Khánh ngượng ngùng nói: “Ăn mì ăn mì.”

Tầm mắt Dương Giản dừng lại ở trên người hai người, cuối cùng cúi đầu, cũng tự ăn của mình.

Vương Cẩm Trình thấy tình huống không ổn, vội vàng nói: “Tạ Khánh là bản thân mình ăn không xong, cứ đi quán người khác. Đừng nói người khác, lúc quen biết cậu, cậu nói cậu là gay, độc thân, kết quả nhiều năm như vậy, cậu vẫn còn là một tên gay độc thân.”

Tạ Khánh há há mồm, rốt cuộc nói câu: “Cậu ăn của cậu đi!”

Vương Cẩm Trình cười: “Sao? Nói không nên lời hử? Có muốn anh giúp cậu kiếm một người hay không?”

Tạ Khánh thật sự nổi giận: “Cậu nói nữa đi, nói nữa tớ đáp trả lại cậu!”

“Đừng, cậu đáp trả tớ là chuyện nhỏ, tớ còn muốn về mua thêm mấy chiếc áo lông!”

Dương Giản vừa nghe bọn họ nói chuyện vừa cười, An Đạt vẫn rất trầm mặc, cúi đầu nhìn trước mặt mình.

Đột nhiên, cậu nói: “Tôi thì thế nào?”

Những người khác đều sửng sốt, qua hồi lâu Tạ Khánh mới lắp ba lắp bắp hỏi: “Cái, cái gì thế nào?”

An Đạt ngẩng đầu, nói: “Anh vừa rồi không phải là muốn giải quyết vấn đề có một mình sao? Tôi giúp anh giải quyết nhé.”

Đồ ngốc mới nghe không hiểu lời của cậu.

Vì thế Dương Giản lộ ra biểu tình thật hứng thú đánh giá An Đạt.

Đồ ngốc Vương Cẩm Trình dường như vẫn không nhúc nhích.

Tạ Khánh thế nào cũng không thể ngậm lại cái miệng đang há lớn của mình, nghi ngờ mình không thể chống đỡ được mà cơ bắp cứng ngắc.

Qua một hồi lâu, Dương Giản nói: “Cậu như thế nào cũng phải trả lời người ta một chút chứ.”

Tạ Khánh lúc này mới lấy lại tinh thần, hấn cắn chặt răng, nói: “Ha ha, cậu so với tôi còn hay thích nói đùa hơn...”

Vương Cẩm Trình ở trong lòng mắng đến chết, đồ đàn, nói như vậy không làm tổn thương trái tim con nhà người ta sao.

Nhưng mà An Đạt vẫn thật bình tĩnh, nói: “Tôi không phải hay nói đùa, hiện tại anh cũng không cần vội vã từ chối tôi, trước tiên về suy nghĩ lại đi.”

Tạ Khánh sửng sờ mà gật đầu.

An Đạt tiếp tục nói: “Tôi ăn xong rồi, cũng không còn sớm, người trong nhà thật sự sẽ lo lắng, tôi đi trước, mọi người từ từ ăn.”

Sau khi An Đạt rời đi, còn lại ba người đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó Vương Cẩm Trình đứng dậy, bóp cổ Tạ Khánh, nói: “Cậu bẻ cong con nhà người ta rồi!”

Vương Cẩm Trình chỉ là vờ như thế, cũng không đau, Tạ Khánh ủy khuất nói: “Tôi cũng không biết mà...”

“Vậy làm sao bây giờ đây?” Dương Giản hỏi.

Tạ Khánh vẻ mặt đau khổ: “Tôi cũng không biết mà...”

9. Chương 9

Tạ Khánh đang tránh mình.

An Đạt rõ ràng đã phát hiện ra điểm ấy.

Vốn bọn họ trong lúc đó ở bên nhau là do bản thân mình đơn phương. Tạ Khánh chưa bao giờ đến tìm cậu, mỗi lần đều là cậu chủ động đến cửa hàng bán hoa, ngay cả lần trước chơi mạt chược cũng là Vương Cẩm Trình gọi cậu.

Vì thế, nếu nói Tạ Khánh muốn tránh, kỳ thật rất dễ dàng. Chỉ cần thời gian buổi tối và cuối tuần vứt cửa hàng cho An Đồng thì được rồi.

An Đạt nhìn cửa hàng bán hoa chỉ có một mình An Đồng, thở dài thật sâu.

“Anh nhỏ, anh đừng vội, em gọi điện thoại kêu ông chủ về.” An Đồng không biết đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng An Đạt mỗi lần vồ hụt (bắt trượt) thoát nhìn có chút đáng thương.

An Đạt lắc đầu, nói: “Anh có thể đã dọa anh ấy sợ rồi, cũng không có việc gì, anh tới giúp em nhé.”

Kết quả cả đêm An Đạt giúp An Đồng, cho đến tận khi tới giờ đóng cửa, Tạ Khánh còn chưa về.

An Đồng nổi giận, nói: “Anh ấy còn như vậy em sẽ không giúp anh ấy trông tiệm nữa.”

An Đạt nghĩ nghĩ, nói: “Anh đi đây, là anh hại anh ấy không thể về.”

Kỳ thật Tạ Khánh đã sớm trở về, thế nhưng đúng là không muốn gặp An Đạt.

Hắn ngồi trong quán cà phê đối diện cửa hàng hoa, nhìn người trong tiệm.

Chờ An Đạt đi rồi, hắn mới đứng lên, đi về phía An Đồng đang dọn dẹp các thứ. An Đồng trông thấy hắn rất tức giận, hắn đỗ một lúc, An Đồng mới nguôi giận bỏ đi.

Tạ Khánh nhìn cửa hàng của mình.

Dù có qua bao lâu, vẫn không có cảm giác gì thuộc về mình.

Hắn tắt đèn, kéo cửa xuống, chuẩn bị rời đi.

Quay người lại liền nhìn thấy An Đạt.

Tạ Khánh lấy làm kinh hãi, lắp ba lắp bắp hỏi: “Sao cậu còn chưa về?”

An Đạt thản nhiên nói: “Chờ anh.”

Tạ Khánh sợ tới mức đầu đầy mồ hôi.

An Đạt tỉ mỉ nhìn hắn, Tạ Khánh bị nhìn đến mức tim đập rộn lên, đột nhiên An Đạt nói: “Tôi chỉ nhìn anh chút thôi, vậy tạm biệt.”

“A?”

Tạ Khánh còn chưa lấy lại tinh thần, An Đạt đã đi rồi.

Trước mắt Tạ Khánh là màn đêm trầm lắng, hắn gần như nghi ngờ rằng vừa rồi là ảo giác. Hắn run lên, cảm thấy có chút lạnh.

Sau đó, An Đạt cũng không còn đi tìm Tạ Khánh nữa.

Tạ Khánh mới đầu còn nghi ngờ quan sát, sau mới phát hiện An Đạt thật sự không có dấu hiệu tới, không khỏi hỏi An Đồng: “Anh nhỏ của em sao lại không tới đây nữa?”

An Đồng hừ lạnh một tiếng, nói: “Anh không phải không muốn người ta tới sao?”

Hắn hạ mắt, nói: “Lúc cậu ấy tới anh sợ, cậu ấy không tới, trong lòng anh sao lại thấy khó chịu như vậy chứ.”

“Đây chính là đáng xem thường.”

Vương Cẩm Trình sau đó biết, hắn còn bồi thêm một câu: “Làm người chính là bị xem thường.”

Tạ Khánh vỗ bàn, nói: “Vậy làm sao bây giờ?” Hắn có phần ủ rũ, “Như trước kia rất tốt, vì sao lại đột nhiên nói cái gì mà ‘Tôi thế nào’...”

Vương Cẩm Trình lườm hắn: “Cậu chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi.” Hắn châm điếu thuốc, “Nói thật ra, tớ rất bội phục An Đạt, có dũng khí.”

Tạ Khánh ánh mắt ảm đạm một chút, nói: “Tớ chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc.”

Vương Cẩm Trình đạn đạn yên, nói: “Thật sự không cần nhắc một chút sao, cái cậu An Đạt này không tệ.”

Tạ Khánh nói: “Loại chuyện thế này nói cần nhắc là có thể cần nhắc kỹ càng sao.”

“Cũng phải.” Vương Cẩm Trình gật đầu, sau đó lạnh lạnh bổ sung một câu, “An Đạt đáng thương.”

Tạ Khánh thật vất vả mới hồi phục tâm tình lại bị những lời này của hắn làm cho rối.

Người như An Đạt, cho dù bị cự tuyệt có lẽ cũng chỉ nói một câu “A, vậy sao” sau đó liền giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra đi.

Thế nhưng không biết vì sao, càng nhìn không ra lại càng khiến người ta đau lòng.

“Nếu nói không có ý, cậu cần gì phải do dự như vậy?” Vương Cẩm Trình hỏi.

Tạ Khánh nhìn trời, nghĩ nghĩ, nói: “Đại khái là bởi vì tớ bản tính hiền lành đáng yêu đi.”

“ ... ”

Ngay khi Tạ Khánh nghĩ rằng An Đạt sẽ không đến, lại là một buổi tối hắn đang muốn đóng cửa, An Đạt lẳng lặng đứng đó, thật sự rất im lặng, Tạ Khánh cũng không dám mở miệng, sợ phá hủy không khí.

Thế nhưng Tạ Khánh vẫn hỏi: “Cậu đến là muốn nghe câu trả lời sao?”

An Đạt gật gật đầu.

Tạ Khánh cười khổ nói: “Thật xin lỗi.”

“A, vậy sao.”

Quả nhiên là loại phản ứng này.

Sau đó An Đạt nói: “Không có gì thật xin lỗi.”

Tạ Khánh gãi gãi đầu, nói: “Cậu rất tốt, là tôi không xứng với cậu.”

An Đạt nheo mắt lại: “Anh không cần khách sáo, tôi hiểu ý của anh.”

Không thích chính là không thích, đừng nói xứng hay không xứng đôi.

Tạ Khánh thật cẩn thận hỏi: “Vẫn vẫn là bạn bè sao?”

An Đạt lắc đầu.

... Tạ Khánh lòng cũng tan vỡ.

An Đạt quả nhiên là người thẳng thắn.

Hắn nhìn trời, quả nhiên là ông trời công bằng, rõ ràng là không thích người ta, còn tham luyến tình bạn của người ta, loại tình huống này thì không thể nào xảy ra.

Kết quả ngày hôm sau, hắn lại nhìn thấy An Đạt cùng An Đồng nói chuyện với nhau trong tiệm hoa.

Cảnh tượng này quen thuộc biết bao, tốt đẹp biết bao...

Hắn nhìn An Đạt, vẫn sững sờ ở cửa.

An Đồng nói: “Ông chủ, anh ngơ ra ở đó làm gì?”

Tạ Khánh từng bước đi vào.

Một người cảm thấy không có cảm giác thuộc về mình, có thể là có người cùng với cảm giác thật sự đáng lưu luyến.

Hắn tìm một chỗ len lén hỏi An Đạt: “Cậu vì sao... Hơ, còn ở đây?”

An Đạt liếc hắn một cái, khiến cho Tạ Khánh cảm thấy mình có thể là một con quái vật. An Đạt nói: “Vì sao tôi không thể ở đây?”

Tạ Khánh gãi gãi đầu. Người thường không phải đều cố gắng tránh đi người đã từng cự tuyệt mình hay sao?

An Đạt nhìn vào mắt Tạ Khánh, nói: “Anh không thích tôi là việc của anh, tôi muốn ở bên anh là chuyện của tôi.”

Tạ Khánh đứng đó. Cảm giác chân tay mình lạnh như băng, thế nhưng nơi ngực bên trái lại nóng đến phát bỏng.

10. Chương 10

Từ sau khi Tạ Khánh bị An Đạt câu nói đầy tính kỹ thuật kia đánh bại, Tạ Khánh liền cũng không dám nói gì với An Đạt nữa.

An Đạt lại càng không thể nói gì, vì thế hai người dường như lại quay lại những ngày trước.

Đương nhiên chuyện này là hoàn toàn không có khả năng.

Tạ Khánh ngồi ở trước cửa tiệm hoa của mình, hướng về ánh trăng trên bầu trời cảm thán: “Hera Klee đã từng nói, một người không thể hai lần đi vào cùng một con sông, chứng minh rằng sự vật là không ngừng biến hóa.”

An Đạt ở một bên, sau khi thần nhiên liếc hắt một cái, nói: “Sao, cảm khái về cuộc đời trôi chảy.”

“Cậu không biết là cuộc đời đáng để cảm khái sao? Nhân sinh chính là một câu chuyện cười! Nói đến chuyện cười, tôi kể cho cậu nghe chuyện cười nhé.”

“... Bản thân anh không phải là một câu chuyện cười sao, không cần nói nhiều.”

“Vậy sao? Vậy tôi sẽ để cho cậu kể chuyện cười.”

“...”

Đối với Tạ Khánh mà nói, biến hóa lớn nhất là An Đạt đã hoàn toàn thâm nhập vào cuộc sống của hắn.

Ngay cả phạm vi ngày thứ sáu cũng có cậu.

Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản có thể là cố ý, từ sau ngày đó An Đạt trước mọi người “Tỏ tình”, bọn họ đi ra ngoài chơi đều kéo theo An Đạt, Tạ Khánh cảm thấy loại hành vi này thật đáng ghét.

Ngây thơ thì ngây thơ, nhưng lại rất hưởng thụ. An Đạt không phải loại người có tâm tính sôi nổi, cậu lạnh nhạt với người khác, nhưng không thờ ơ.

Hơn nữa ở phương diện tỉ mỉ chi tiết, cậu thật sự là thân thiết.

Tạ Khánh sau khi xem xét những vấn đề đó xong, mới phát hiện ánh mắt của mình dừng lại ở trên người An Đạt quá lâu.

Đây không phải là chuyện tốt.

Mất thấy thời gian lặng lẽ trôi qua, vào kì nghỉ Tết Nguyên Đán, Vương Cẩm Trình đề nghị, mọi người cùng nhau tự lái xe đi chơi ở mấy địa điểm trong nước.

Tạ Khánh nghe xong lời của hắn, cười hì hì nói: “Tớ không có tiền, tớ không đi.”

Vương Cẩm Trình trợn mắt liếc hắt một cái, nói: “Cái gì không có tiền, trước kia cũng vậy, gọi cậu đi ra ngoài chơi, cậu liền không đi. Từ lúc quen cậu cho đến bây giờ, cậu chưa từng ra khỏi cái thành phố này đi!”

Tạ Khánh gờ ngón út ra ngoáy ngoáy lỗ tai: “Làm sao? Tôi phát huy trạch văn hóa*.”

“Không đi thì không đi, cậu cứ ở nhà đến mốc meo đi.” Vương Cẩm Trình khinh bỉ hắn.

Vương Cẩm Trình hẹn mấy người bạn, đương nhiên chính là Dương Giản, sau đó hắn hỏi An Đạt có đi hay không.

“Cậu đừng có vì Tạ Khánh không đi cậu liền không đi.” Vương Cẩm Trình trước đó nói rõ ràng, “Chúng tôi cũng là bạn của cậu.”

Nếu như cũng nói đến mức mọi việc đều đã quyết rồi, An Đạt đành phải gật đầu.

Vương Cẩm Trình thấy cậu đồng ý, nói: “Cậu lại đi lôi kéo Tạ Khánh, cùng đi đi.”

Thế nhưng Tạ Khánh vẫn là nói gì cũng không bằng lòng. Vương Cẩm Trình dưới cơn nóng giận, quyết định vứt bỏ hắn.

Nhưng kỳ thật là chính bản thân hắn bị Tạ Khánh vứt bỏ đi.

Trước Tết Nguyên Đán còn có một ngày lễ khá là quan trọng, chính là Giáng Sinh. Lễ Giáng Sinh ở trong mắt những người yêu nhau là Thiên đường, ở trong mắt thương gia là Thiên đường trong thiên đường.

“Tôi nhìn thấy tiền hoa hoa đang rơi xuống” Tạ Khánh vẽ mặt cao hứng, sau đó lại vẽ mặt đau khổ, “Thế nhưng rất vất vả.” Hắn lớn tiếng thở dài một cái, “Từ xưa trung hiếu không thể vẹn toàn”

“Là cá và tay gấu không thể cùng lúc có được cả hai** đi.” An Đạt nói.

Lễ Giáng Sinh, An Đồng đương nhiên là sẽ không đến giúp, vì thế lại là An Đạt. Tạ Khánh thấy mặt An Đạt, khẽ mỉm cười nói: “Cậu thật đáng sợ, cuộc sống hiện tại của tôi hơn một nửa có liên quan đến cậu.”

An Đạt bình tĩnh nói: “Tôi rất đáng ghét sao?”

Tạ Khánh nghĩ thầm, chính là không đáng ghét mới thật sự đáng sợ.

Trong ngày lễ việc buôn bán thật sự rất tốt, An Đạt cũng không giống như trước kia, hiện tại công việc cơ bản cũng đã quen thuộc, khiến cho Tạ Khánh thoải mái rất nhiều.

Tạ Khánh nói với cậu: “Tiểu Đạt Đạt, cậu không cần phải vất vả như vậy.”

An Đạt nói: “Anh không hiểu đâu.” Hai người có thể ở bên nhau là được rồi, cho dù là bận rộn cũng không sao cả.

Tạ Khánh nhìn nhìn cậu, nói: “Tôi quả thật không hiểu.”

Nhưng mà An Đạt đã thành công, khi cảm thấy mệt mỏi, nghĩ đến bên cạnh còn có người cùng vất vả với mình, dường như thời gian cuối cùng cũng không khó chịu như vậy.

Cũng có hiệu quả phòng ngừa tư tưởng rơi vào những gì đã qua trong hồi ức.

Tạ Khánh đứng ở cửa tiệm hoa, trên đầu đội mũ Noel, trên cằm dán râu bạc, trong tay ôm hoa hồng, cười híp mắt nhìn người đi đường, thấy một nam một nữ liền chào hỏi, mời người ta mua hoa.

Trong suy nghĩ của Tạ Khánh, vốn cái này nhiệm vụ là do An Đạt làm, mà hắn chỉ cần ở một bên hóa trang thành thuần lộc.

Nhưng An Đạt bác bỏ đề nghị này, vì thế Tạ Khánh đề xuất để hắn sắm vai ông già Noel, An Đạt đến giả dạng thuần lộc.

An Đạt không chỉ bác bỏ, cũng đưa ra kháng nghị nghiêm trọng.

Vì thế cuối cùng, An Đạt trông coi cửa hàng, ứng phó với khách đi vào, sau đó yên lặng nhìn bóng dáng người kia.

Hôm nay buôn bán rất tốt, sau khi đóng cửa, đợi sau đó không sai biệt lắm, đã rất muộn rồi.

Sau khi Tạ Khánh tính xong mức buôn bán ngày hôm nay, nước mắt lưng tròng nhìn An Đạt: “Các đồng chí đã vất vả rồi.”

An Đạt lắc đầu, nói: “Vì nhân dân phục vụ.”

Tạ Khánh há to mồm: “Tiểu Đạt Đạt! Hóa ra cậu cũng có tế bào hài hước đấy chứ.”

An Đạt nói: “Gần mực thì đen.” Nguồn gốc của biến chất sa đọa không nhận thức được.

Tạ Khánh cười hì hì, lấy ra một bông hoa, đưa cho An Đạt, nói: “Giáng Sinh vui vẻ.”

An Đạt nhận lấy hoa, không phải hoa hồng.

Cậu cũng lấy ra một chiếc hộp, đưa cho Tạ Khánh, nói: “Giáng Sinh vui vẻ.”

Tạ Khánh sửng sốt.

Hắn đã nhìn thấy chiếc hộp giấy kia, tuy rằng gói rất đơn giản, thế nhưng rõ ràng nhìn ra được là rất dụng tâm, hắn nhìn lại bông hoa trên tay An Đạt, cảm thấy thật sự là khó coi.

Hắn cười không nổi.

An Đạt thấy hắn không có động tĩnh, đem món đồ nhét vào trong tay hắn, nói: “Không mở ra xem một chút sao?”

Tạ Khánh không biết tại sao, tay của mình có chút run, động tác gỡ giấy gói có phần chậm chạp, hắn mở hộp ra, vừa nhìn, là một lọ nước rửa mặt***.

“Anh không phải nói nước rửa mặt của anh đã nhanh dùng hết rồi sao, tôi liền mua một lọ, không biết anh có thích hay không.”

Tạ Khánh nhìn cậu, khó khăn nói: “Cậu không cần phải đối tốt với tôi như vậy.”

An Đạt nói: “Tôi vui lòng mà, anh không cần phải thấy có gánh nặng.”

Thật sự là người giao hoạt mà, một khi đã để ý rồi, làm sao có thể không có gánh nặng.

Tết Nguyên Đán, Vương Cẩm Trình dẫn đầu một đám người liên quan, nhắm tới Thánh Địa suối nước nóng nào đó. Tạ Khánh bình luận, một đám đàn ông cùng nhau tắm suối nước nóng có gì hay.

Dương Giản nói, chính là một đám đàn ông mới có cái để xem.

Vì thế Tạ Khánh mang theo đối với bọn họ xem thường, một mình một người coi chừng dùm hoa của mình điểm.

Buôn bán trong ngày tuy rằng không tốt như lễ Giáng Sinh, nhưng cũng tạm. Nhưng mà Tạ Khánh đối với hai người đang vô cùng kinh ngạc vẫn là tức tối: “Sính ngoại!”

Tạ Khánh đứng ở trong tiệm, hướng về hoa xinh đẹp, đột nhiên rất buồn bực.

Hắn không rõ cái loại buồn bực này là đến từ nơi nào, thẳng cho đến xế chiều lúc không có khách, hắn đứng ở trong tiệm, mới hiểu được.

Khi có một mình thật sự rất khó chịu.

Sau khi đến thành phố này, một mình mình dựng nên cửa hàng này, vốn chỉ tính toán kiếm miếng cơm ăn, ngờ ngờ ngác ngác cho tới bây giờ, một mình cũng không có gì.

Thế nhưng đã trải qua quãng thời gian có người làm bạn, lại nghĩ đến những ngày trước kia, thật sự là rất nhàm chán.

Có lẽ là bởi vì hôm nay là Tết Dương lịch, cho nên cảm giác này bị phóng đại rất nhiều lần.

Hắn cảm thấy vô vị, liền tùy hứng đóng cửa hàng, sau khi lên lầu, trở lại cái gọi là nhà, lại phát hiện càng thêm trống rỗng.

Con người thật sự không thể trống rỗng, một khi trống rỗng liền sẽ nhớ lại một ít việc, sau khi thức dậy nhớ lại trái tim sẽ đau đớn, đau đến không thể thở.

Tạ Khánh nằm trên ghế sa lon, dùng cánh tay che lấy khuôn mặt.

Hắn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy nữa, hắn có thể phải cần xe cứu thương.

Vừa lúc đó, chuông cửa vang lên.

Chuông cửa đã lâu không vang lên, trước kia còn có thu phí điện nước, từ sau khi phí điện nước có thể trả bằng thẻ ngân hàng, hắn cũng đã nhanh chóng quên mất trên cửa nhà mình còn có cái chuông.

Hắn gắng gượng đi mở cửa, sau đó thấy An Đạt.

Trong nháy mắt đó, Tạ Khánh muốn thả lỏng thân thể, sau đó để cho bờ vai của người trước mắt này đỡ lấy hắn.

“Các cậu không phải muốn ở đó qua đêm sao? Sao lại quay về.” Tạ Khánh hỏi.

An Đạt nói: “Bọn họ còn chưa về đâu, một mình tôi về trước.” Cậu nghiêng đầu, “Tôi tới trước cửa tiệm hoa, kết quả là đóng cửa, anh lại lười biếng rồi.”

“Ừm...”

“Anh đấy, không có ai đốc thúc quả nhiên là không được.” An Đạt nói.

Tạ Khánh không nói gì thêm, An Đạt cũng không.

An Đạt đứng ở cửa một hồi, phát hiện Tạ Khánh vẫn không có dự định tiếp đãi cậu, nói: “Tôi chỉ tới đây xem xem thôi, tôi đi đây.”

Tạ Khánh lúc này mới lấy lại tinh thần bình thường, hấn vội vàng giữ chặt tay An Đạt, nói: “Cậu nói muốn cùng tôi bên nhau, lời này còn tính không?”

An Đạt cúi đầu nhìn tay đặt ở trên cánh tay mình, nói: “Đương nhiên tính.”

An Đạt ngẩng đầu, thấy Tạ Khánh cười cười.

Cười đến thật miễn cưỡng, An Đạt nghĩ thầm.

Hóa ra cô đơn thật sự rất đáng sợ, đáng sợ đến nghĩ muốn một người khác ở bên cạnh.

Là ai đều không quan trọng.

11. Chương 11

An Đạt nhìn Tạ Khánh.

Rất lâu sau, cậu mới nói: “Anh không cần phải có gánh nặng, hãy thử xem đi, nếu như vẫn không thể, muốn tiếp tục làm bạn bè hoặc là trở thành người xa lạ cũng không hề gì.”

Tạ Khánh kinh ngạc: “Cậu...”

An Đạt vỗ vỗ lên mu bàn tay hấn động viên, nói: “Không cần miễn cưỡng bản thân mình.”

Tạ Khánh gian nan hỏi: “Vậy còn cậu?”

“Tôi?” An Đạt chậm chậm chớp chớp mắt, mới nói, “Tôi rất tốt mà.”

Tạ Khánh gần như cho rằng cậu muốn cười, thế nhưng cậu vẫn mang một biểu tình thản nhiên, nói: “Tôi cũng không miễn cưỡng bản thân.”

Tạ Khánh đột nhiên cầm tay cậu, có chút kích động cúi đầu gọi: “An Đạt.”

An Đạt nắm tay lại, nói: “Không mời tôi đi vào ngồi một lát sao?”

Người Tạ Khánh cứng ngắc lại một chốc, sau đó cười, từ từ kéo cậu đi vào.

Có thứ gì đó trong chớp mắt đã thay đổi.

Luôn cần phải thay đổi, nếu như lúc nào cũng trong tình trạng đau buồn như vậy thật sự rất đáng thương.

Tâm tình bây giờ của Tạ Khánh giống như ở tiểu học khi tham gia đại hội thể dục thể thao, đứng trên đường chạy trước khi xuất phát luôn thật khẩn trương. Sợ bỏ lỡ hiệu lệnh của trọng tài, cả người căng đến chặt chẽ.

Nhưng một khi lao ra khỏi vạch xuất phát, nào cái gì khẩn trương, nào sợ hãi, liền đều đã quên hết. Khi đó trong mắt cũng chỉ có điểm đích.

Sau đó hai người xem như chính thức kết giao đi.

Phạm vi hoạt động của An Đạt từ cửa hàng bán hoa mở rộng đến trong nhà Tạ Khánh, thế nhưng giới hạn ở phòng khách. Bình thường khi không gặp mặt, hai người sẽ gửi tin nhắn này, gọi điện thoại này, quan tâm một chút đến đối phương.

Như vậy đã gọi là nói chuyện yêu đương bình thường đi, ngoại trừ nội dung tin nhắn của Tạ Khánh ra.

“Tiểu Bạch trông rất giống anh trai nó, tại sao thế?”

“Mùa thu chim nhạn phải bay về phương Nam, tại sao thế?”

“Một chiếc xe taxi chạy bình thường trên đường, cũng không có gì trái với luật giao thông, lại bị một người cảnh sát ngăn lại, tại sao vậy chứ?”

An Đạt không phải là rất muốn biết “Tại sao thế”, bởi vì cậu cảm thấy sau khi biết cũng chẳng có lợi ích gì.

Tạ Khánh và An Đạt đều không nói gì với bọn người Vương Cẩm Trình, thế nhưng Dương Giản liếc mắt một cái liền đã nhìn ra.

Theo lời của hắn nói, chính là giữa hai người tràn ngập bầu không khí quỷ dị.

Wang Jin lau mồ hôi: “Độ nhạy bén của cậu thật cao.”

Dương Giản nói: “Từ thực tế đến hiểu biết chính xác, quen tay hay việc, hiểu chưa.”

Tạ Khánh ngay lập tức kéo An Đạt ra xa khỏi Dương Giản, nói: “Tiểu Đạt Đạt, em sau này cách xa cậu ta ra một chút, cẩn thận bị ô nhiễm.”

Dương Giản nói: “Tôi không có hứng thú với kiểu như An Đạt, tôi thích loại người hoạt bát như cậu cơ.”

Tạ Khánh lập tức hai tay ôm ngực, nói: “Đừng mà!”

Dương Giản cúi đầu đỡ trán: “Quên đi, loại người như cậu chỉ có An Đạt mới chịu thích.”

Tạ Khánh cười hề hề.

Dương Giản đẩy đẩy Vương Cẩm Trình, nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, người ta đang là thời kỳ ngọt ngào, chúng ta ở trong này làm bóng đèn* làm gì.”

Wang Jin vẫn đang suy nghĩ linh tinh: “Chẳng trách ngày đó đang chơi vui vẻ đột nhiên muốn trở về, hóa ra là mưu đồ đã lâu, bỏ rơi chúng ta, thật là đồng tính không có nhân tính...”

“Được rồi được rồi, đừng nên để ý, đi với tôi đi.” Dương Giản kéo cổ áo Vương Cẩm Trình mang hắn đi.

Tạ Khánh nhìn hai người đi rồi, quay đầu lại nói với An Đạt: “Tiểu Đạt Đạt, chúng ta đi hẹn hò đi.”

An Đạt gật gật đầu.

“Đi đâu đây? Xem phim được không?”

An Đạt gật gật đầu.

“Xem phim gì đây? Phim kinh dị được không?”

An Đạt tiếp tục gật gật đầu.

“... Tiểu Đạt Đạt, em thật ngoan nha...”

Cho nên bọn họ phải đi xem phim kinh dị, vì thế An Đạt cũng rất hồi hận.

“Tiểu Đạt Đạt, em xem em xem, đằng sau người chết bị treo lên kia có đặt một cái máy quay.”

“Tiểu Đạt Đạt, em xem em xem, cái đầu kia trông có giống một quả dưa hấu không?”

“Tiểu Đạt Đạt, em xem em xem, người kia trông rất giống Vương Cẩm Trình phải không?”

An Đạt thực im lặng.

An Đạt có thể trầm mặc, thế nhưng dãy khán giả phía trước chịu không nổi.

“Đồng chí, anh có thể lúc xem phim đừng nói chuyện hay không?”

Tạ Khánh gãi gãi đầu đầu: “Thật xin lỗi.”

Sau đó hần nhỏ giọng nói với An Đạt: “Làm sao anh ta biết anh là đồng chí** nhỉ?”

An Đạt chụp qua đầu của hần, nói: “Yên lặng xem phim đi.”

Thật vất vả mới xem hết phim, Tạ Khánh nói: “Tiểu Đạt Đạt, chúng ta đi ăn cơm đi.”

An Đạt gật đầu, ăn cơm cũng sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Kết quả người này gọi một phần nước cà chua cho mình, gọi một phần nước dưa hấu nước cho An Đạt, nói: “Tiểu Đạt Đạt, em nhìn xem, hai cái này giống máu xuất hiện trong phim vừa rồi không?”

An Đạt quyết định, sau này không bao giờ muốn đi xem phim kinh dị cùng với người này nữa, không, phim gì cũng không muốn xem.

Thật vất vả mới ăn cơm xong, hai người đi ở trên đường, ban đêm rất lạnh, gió thổi đến, An Đạt rụt rụt cổ.

Tạ Khánh đột nhiên nói: “An Đạt, nước rửa mặt em tặng cho anh dùng được lắm.”

An Đạt nhìn hần, nói: “Vậy sao?”

“Ừ. Hương vị anh rất thích, em gửi xem.” Hần đưa cảm đến trước mũi An Đạt, An Đạt lặng đi một chút, nhanh chóng quay đầu đi.

“Anh thích là được rồi.” An Đạt không quay mặt qua.

Tạ Khánh thấp giọng cười cười, nói: “Anh cũng tặng em một món quà nhé.”

Nói xong, lấy từ trong túi ra một chiếc khăn quàng cổ, quàng lên cổ An Đạt.

“Ấm áp nha.”

An Đạt giơ tay, sờ sờ khăn quàng cổ, đem mặt vùi vào, hàm hồ nói tiếng: “Cảm ơn.”

Tạ Khánh hạ mi mắt: “Nên cảm ơn chính là anh.”

An Đạt ngẩng đầu lên, hé miệng, nói: “Không có gì.”

“Em đó, luôn nói không có gì, một vẻ không sao hết.” Tạ Khánh đột nhiên cảm tức khẽ nhéo mặt An Đạt.

An Đạt kinh ngạc mở to mắt.

“Chưa từng có người nào dám làm vậy với em đi, anh nhịn đã lâu rồi, đã muốn làm như vậy từ rất lâu rồi!” Tạ Khánh dùng cả hai tay, nhéo mặt An Đạt.

Luôn luôn là vẻ mặt rất bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng không thể làm phiền đến cậu, như thế nào cũng không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Người thế này, nói muốn ở bên hần, nói với hần không cần miễn cưỡng bản thân mình, một bộ dáng cho dù mình có chịu thiệt cũng không có gì.

Thật sự là rất giận mà.

Thật giận đến làm cho người ta nhịn không được đau lòng.

An Đạt tuy rằng không phải là rất đau, thế nhưng trên đường lớn hai người đàn ông như thế này thật sự rất kỳ dị. Cậu lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác dở khóc dở cười, giựt tay Tạ Khánh xuống, nói: “Anh làm gì đó.”

Tạ Khánh còn ý do vị tấn***, nói một câu: “Cảm giác không tệ.”

An Đạt lại quay đầu đi.

An Đạt đưa Tạ Khánh về đến nhà, Tạ Khánh rầu rĩ nói: “Tại sao là em tiễn anh?”

An Đạt nói: “Ai tiễn ai không phải đều như nhau sao.”

Tạ Khánh đưa tay, kéo lấy đuôi khăn quàng cổ, không nói lời nào.
An Đạt biết hắn đang nghĩ đến một ít chuyện, cũng không quấy rầy.
Một lát sau, Tạ Khánh nhẹ nhàng gọi: “An Đạt...”
An Đạt đáp lại: “Hử?”
Hắn chậm rãi cúi người xuống, An Đạt cảm giác hơi thở của hắn càng ngày càng gần, nhắm mắt lại.
Sau đó hơi thở ấm áp kia đột nhiên theo lướt qua gò má cậu.
Cậu nghe thấy Tạ Khánh nói: “Không còn sớm, em cũng về nhà đi.”
An Đạt mở mắt ra, thấy Tạ Khánh nghiêng đầu đi, nhưng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

12. Chương 12

An Đạt vốn cho rằng sẽ có một nụ hôn, thế nhưng người kia ở thời khắc then chốt đã nghiêng đầu đi.
Cho dù là An Đạt cũng cảm thấy có chút nan kham, vội vàng tạm biệt.
Tạ Khánh nhìn bóng lưng An Đạt, cúi đầu, siết chặt nắm tay.

Thật ra, đối với An Đạt mà nói, yêu đương cũng không phải việc sở trường của cậu. Nhưng cho dù cậu không am hiểu, cũng có thể thấy được Tạ Khánh rất am hiểu.

Bất luận là món quà nhỏ ngẫu nhiên, hay là lúc bình thường nhân rồi dẫn cậu ra ngoài chơi, Tạ Khánh cũng thể hiện một loại quan tâm nhiệt tình. Cùng hắn đi ra ngoài, trừ bỏ chuyện cười thật sự có phần nhàm chán, những cái khác đều thực ý vị.

Nhưng mà, An Đạt nhìn ra được, Tạ Khánh đang tuân theo một khuôn mẫu nào đó, công thức hoá đồng thời cảm giác thiếu đi cái gì đó.

Ngoài hẹn hò, cũng chỉ có hẹn hò.

Không có ôm, không có hôn môi, ngay cả đến nhà hắn cũng chỉ ở trong phòng khách.

An Đạt không phải loại người sẽ thúc giục gì đó, cho dù quan hệ của bọn họ cứ vẫn như vậy.

Thế nhưng không thể luôn luôn như vậy, sự tình bắt nguồn từ một ngày thứ năm nào đó.

Theo thường lệ thì cùng nhau uống rượu, không biết làm sao lại thảo luận đến chuyện Tạ Khánh và An Đạt.

Người sau khi uống rượu đầu óc đều sẽ không được sáng suốt, Vương Cẩm Trình khoác tay lên vai An Đạt, vừa cười vừa hỏi: “An Đạt, các cậu cùng một chỗ với nhau ai trên ai dưới?”

Tạ Khánh cùng An Đạt hai người đồng thời sửng sốt.

Vương Cẩm Trình cũng sửng sốt: “Các cậu không phải còn chưa có...” Hắn lại hỏi, “Hôn môi?”

Tạ Khánh một phen đẩy tay hắn đang khoác trên vai An Đạt ra, nói: “Liên quan gì đến cậu!”

Vương Cẩm Trình không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn: “Thánh nhân a thánh nhân! Để cho tớ cúi đầu!”

Từ đó về sau, Tạ Khánh luôn là lạ, có đôi khi sẽ đột nhiên cầm tay An Đạt, một lát sau lại buông. Còn có lúc, hắn sẽ lên nhìn An Đạt, sau đó nhìn nhìn bản thân mình liền ngẩn người ra.

Cứ như vậy lại tốn mất mấy ngày, có hôm vào buổi tối An Đạt đang ở nhà, đột nhiên nhận được điện thoại của Tạ Khánh.

Trong điện thoại thanh âm của hắn có chút khàn khàn, hắn nói: “An Đạt, bây giờ tới nhà anh được không?”

An Đạt hạ mắt, chỉ nói một chữ: “Được.”

Lúc đi vào nhà Tạ Khánh, Tạ Khánh mở cửa, sau đó tựa vào trên khung cửa, quần áo cũng không còn khâu trừ hảo, tóc một mảnh hỗn độn, hắn nhìn thẳng vào An Đạt, ánh mắt đen đến dọa người.

An Đạt đứng ở cửa, cảm giác một trận mùi rượu đánh tới.

An Đạt lập tức liền sáng tỏ, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, còn cảm thấy Tạ Khánh như thế này thật đáng thương.

“Anh cái đồ ngu ngốc này.”

Đồ ngốc một phen kéo lấy An Đạt, đem cậu vào trong.

An Đạt loạng choạng một cái, ngã ở trên người hắn. Sau đó liền bị hung hăng áp ở trên cửa, cảm cũng bị nắm, đầu bị bắt ngẩng lên, hơi thở cực nóng phô thiên cái địa* kéo tới.

Môi Tạ Khánh nóng đến kinh người, An Đạt có chút giật mình, môi liền bị cắn, cậu theo phản xạ hé miệng, vì thế liền bị người đỡ lấy sau gáy cướp đoạt.

Nụ hôn này thật vội vã, dường như là vì nghiệm chứng điều gì, Tạ Khánh ngậm lấy đầu lưỡi An Đạt, liên tục gặm cắn, An Đạt bị bức đến sắp ngạt thở, thật vất vả mới buông ra, vừa muốn lấy hơi, lại thay đổi góc độ tiếp tục.

“An Đạt...”

Đang trong tình cảm nóng bỏng, An Đạt dường như nghe thấy tiếng gọi của hắn, nhưng mà những khuấy động từ trong khoang miệng kích thích trên lưng khiến cho tê dại rất mê hoặc người, lại thêm mùi rượu trong miệng Tạ Khánh, thần trí của cậu đã muốn mê loạn, tay đặt trên lưng người kia, trừ bỏ hôn môi, thì cái gì cũng không biết.

Thật lâu, Tạ Khánh mới rời môi An Đạt ra, hắn rũ mắt, nhìn An Đạt bởi vì hôn mà môi sưng đỏ, lại cúi người xuống, hôn nhẹ lên khóe miệng của cậu, sau đó xuống phía dưới, hôn qua cằm của cậu, theo đường cong xinh đẹp, gặm cắn cổ cậu.

An Đạt ngửa đầu, dần dần tỉnh táo lại, mà Tạ Khánh đang tựa vào cần cổ cậu, ngừng lại động tác.

“An Đạt... An Đạt...”

An Đạt lúc này mới nghe ra trong giọng nói của hắn mang theo tuyệt vọng thế nào.

Hắn chỉ vào lúc nghiêm túc mới gọi cậu như vậy, khi đùa cợt dường như một tiếng “Tiểu Đạt Đạt” có thể che dấu hết thảy.

Ngay cả điểm ấy cũng giống như người kia.

An Đạt ôm lấy hắn, thật chặt.

“Em đã nói rồi, không cần miễn cưỡng bản thân mình.” An Đạt mở miệng, thanh âm khàn khàn biếng nhác, thật mê người.

Tạ Khánh không ngừng đầu, rầu rĩ nói: “Không, hôm nay nhất định phải... Nhất định phải... Anh xin lỗi em...”

An Đạt thở dài, đỡ lấy đầu của hắn, ép hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt hắn, nói: “Hôn môi cũng tốt, cũng tốt, cũng không phải hoàn thành nhiệm vụ. Nếu anh mang tâm tình ấy này bắt buộc chính mình cùng em phát sinh quan hệ, đây mới gọi là có lỗi với em.”

Cũng không phải bởi vì đã đáp ứng một lần rồi thì phải miễn cưỡng, An Đạt biết trong lòng Tạ Khánh nghĩ thế nào. Hắn chẳng qua là muốn làm một người yêu đúng nghĩa mà thôi.

Nhưng mà hôn môi hoặc ôm** nhau trái với lòng, cũng không phải là điều An Đạt muốn.

Hôn môi hay là muốn kìm lòng không đậu thật là tốt, tỷ như giống hắn như vậy.

An Đạt đem môi của mình dán lên hai má Tạ Khánh, chậm rãi hôn đến trên môi. Tạ Khánh ngây dại, cả người cứng còng.

Vừa rồi người thành thạo nhiệt tình như vậy, bởi vì An Đạt chủ động liền biến thành tảng đá.

An Đạt hôn thật dịu dàng, giống như con người của cậu vậy.

Tạ Khánh nhắm mắt lại, trong lòng nổi lên cảm giác chua xót.

Thật dịu dàng, càng đối tốt với hắn, hắn lại càng cảm thấy không có cách nào hồi báo.

Tạ Khánh uống rượu, cuối cùng lăn ra ngủ, An Đạt ngồi ở đầu giường, vén lên tóc trên trán hắn.

Đây là lần đầu tiên An Đạt đi vào phòng ngủ của Tạ Khánh, cậu nhìn quanh một vòng, phát hiện quả nhiên kỳ dị như trong tưởng tượng.

Trong phòng bày rất nhiều đồ vật hình thù kỳ quái, một chiếc đĩa vẽ màu này, vải trang trí này, còn có một vật hình tròn giống như cổ đại, thoạt nhìn tựa hồ cũng là đồ lưu niệm nào đó. Thế nhưng phong cách thật sự quái gở, sau khi An Đạt thấy một vật biểu tượng nam tính lơ lửng bằng gỗ liền hoàn toàn hắc tuyến.***

Cái đó cũng có thể không phải , mà là một bức tượng đại pháo.

An Đạt thấy Tạ Khánh ngủ rất sâu, đứng dậy đi đến phòng khách, nghỉ rồi, đi vào trong phòng làm việc.

Trong phòng làm việc có rất nhiều sách, dường như là sách nhảm, mà phần nhiều là album ảnh. An Đạt ánh mắt đảo qua giá sách, đột nhiên ngừng lại, cậu từ trên giá sách rút ra một quyển sách.

Là tuyển tập chuyện cười, nhìn ra được là đã bị lật xem qua rất nhiều lần, phần quy định được giữ gìn rất tốt. Cậu mở sách ra, thấy phía dưới trang tiêu đề sách viết mấy chữ rồng bay phượng múa.

“Tặng Nhất Miên, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, ngoài ra : cậu nên bồi dưỡng thêm một chút tế bào hài hước đi.”

Phần đề tặng viết là “Cảnh Ngôn” .

13. Chương 13

An Đạt cho rằng trải qua chuyện ngày đó, Tạ Khánh hẳn là đã được làm cho thông suốt, thế nhưng những cử chỉ thân mật giữa bọn họ vẫn là ít đến đáng thương.

Nhưng rốt cuộc bọn họ đã được công nhận là một đôi, mặc dù khoảng cách từ cái “Công nhận” này đến giá trị phổ biến còn có chút xa.

Tạ Khánh ngồi trước cửa hàng của mình phơi nắng, híp mắt, nhìn người đi trên đường.

An Đồng đi tới, hỏi: “Ông chủ, anh sớm như vậy đã bước vào cuộc sống của người già rồi.”

Tạ Khánh quay đầu lại, lộ ra một hàm răng trắng: “Cái này gọi là nhàn hạ thoải mái biết không?”

An Đồng liếc mắt xem thường.

Tạ Khánh thấy không có người khách nào, nói: “Em về đi, một mình anh trông là được rồi.”

An Đồng lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Tạ Khánh, nói: “Dù sao em cũng không bận gì.”

Hai người ở cửa phơi nắng, thật sự rất an nhàn.

An Đồng hỏi Tạ Khánh: “Ông chủ, anh quen anh nhỏ em như thế nào?”

Tạ Khánh cười nói: “Là thông qua Vương Cẩm Trình.”

“A, thảo nào.”

“Sao?”

An Đồng mỉm cười nói: “Anh nhỏ, phạm vi cuộc sống của anh ấy nhỏ đến đáng thương, lúc trước anh ấy nói có một người bạn mở cửa hàng bán hoa thì em còn lấy làm kinh hãi.”

Tạ Khánh khẽ mở to mắt: “Không thể nào, việc này thì có gì kỳ quái.”

An Đồng nói: “Có chứ, bạn của anh nhỏ chỉ có bạn học và đồng nghiệp, anh ấy đột nhiên quen một ông chủ, em cũng thấy khó hiểu. A ——” cô nghĩ, “Hóa ra cũng có người quái gở.”

“Cái gì?”

“Ai, không có gì, đều là chuyện đã qua rồi.” An Đồng nói, “Nhìn anh nhỏ dường như rất thích kiểu của anh, anh ấy khó có được bạn thân như vậy.”

Mặc dù biết An Đồng nói “Thích” không phải ý kia, trái tim Tạ Khánh vẫn đập nhanh một chút.

“Khụ khụ, phải không? An Đạt đối với ai cũng không tệ.”

“Mới không phải đâu! Anh nhỏ chưa bao giờ dính người, nhưng anh ấy thích chạy đến chỗ này của anh, ai~, anh nếu là con gái thì tốt rồi.”

Tạ Khánh ho khan mãnh liệt.

An Đồng vỗ vỗ mạnh trên lưng hắn, nói: “Ông chủ phải chú ý thân thể đấy.”

Tạ Khánh lấy hơi, nói: “Bị nước miếng sặc chết thì rất dọa người.”

An Đồng gật gật đầu.

“An Đạt... Cũng chưa quen bạn gái sao?” Tạ Khánh thử thăm dò hỏi.

An Đồng hừ một tiếng, nói: “Cái loại người không chủ động kia, không trông cậy vào anh ấy, chỉ có thể hi vọng anh ấy gặp phải một người mạnh mẽ, một chiêu bắt được anh ấy mới thanh thần.”

Tạ Khánh thiếu chút nữa lại bị sặc, An Đạt không chủ động sao? Bọn họ trong lúc đó rõ ràng là cậu chủ động.

“Có điều nói đến thật buồn cười, có một cô đồng nghiệp ở bên cạnh anh ấy bị lóa mắt đã nhiều năm, đáng tiếc anh nhỏ cái đầu gỗ kia đem con nhà người ta để qua một bên cũng đã lâu.”

Tạ Khánh nhăn mày lại, trong lòng có chút không vui: “Sao vậy?”

An Đồng cười: “Người như anh nhỏ vậy, chủ động chút còn có hi vọng, thế nhưng cô đồng nghiệp kia cũng chỉ biết ở bên cạnh ám chỉ. Kỹ sư An, kỹ sư An, hôm qua tôi nướng bánh ngọt làm hơi nhiều một chút, anh nếm thử nhé?” An Đồng hai tay tạo thành chữ thập, áp vào bên sườn, học người ta nói, “Anh có biết anh nhỏ nói như thế nào không? Anh nhỏ nói, ‘A, tôi không ăn trứng gà.’ ”

“Oa ha ha ha.” Tạ Khánh nhìn An Đồng cười đến lăn ra ghế, lần đầu tiên không thấy buồn cười chỗ nào.

Tạ Khánh chỉ thấy được một trọng điểm, hỏi: “Anh nhỏ của em không ăn trứng gà?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

An Đồng thu hồi cười, nói: “Chuyện này nói đến có hơi lâu rồi, anh nhỏ lúc học sơ trung, có lần đập trứng gà, làm canh trứng, rồi cuộc trong quả trứng gà kia có con gà con đã thành hình bị chết, sau đó anh nhỏ liền không bao giờ ăn trứng gà nữa.”

“Sơ trung? Cậu ấy học sơ trung đã tự nấu cơm?”

“Anh nhỏ hồi bé cũng rất ngoan, cô chú khi đó đi làm thuê, anh ấy liền tự mình hâm nóng đồ ăn hâm nóng cơm.”

Tạ Khánh trầm mặc một hồi, nói: “Thiên tài mà...”

“Ha ha, đó là đương nhiên.”

Tạ Khánh liếc mắt nhìn An Đồng, cô bé này thế nào lại có chút yêu anh trai quá mức vậy.

Bất quá lại nói tiếp, hẳn hiện tại mới phát hiện hiểu biết của mình về An Đạt thật sự không nhiều lắm, trừ bỏ họ tên điện thoại nghề nghiệp ngoài ra cái gì cũng đều không nói được...

Ngay cả sinh nhật cũng không biết.

“An Đồng.” Tạ Khánh đột nhiên tha thiết nhìn cô, An Đồng bị nhìn nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Gì chứ?”

Tạ Khánh cười nịnh nọt.

Bên cạnh có một cái trạm tình báo thật tốt.

Lúc An Đạt tới quán cà phê, Dương Giản đã đến.

Dương Giản thấy cậu, mỉm cười, nói: “Thật không nghĩ tới cậu sẽ một mình tìm tôi.” Dù sao nói về chuyện quen biết qua lại, giữa bọn họ là hơi hợt nhất.

An Đạt cũng không giải thích, ngồi xuống, cũng không hỏi ý kiến Dương Giản, gọi hai ly cà phê đuổi phục vụ đi.

Cậu đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Nghe Vương Cẩm Trình nói, anh quen Tạ Khánh sớm hơn so với anh ta?”

Dương Giản cười đến rất vui vẻ, nói: “Hóa ra là như vậy à, tôi đã nói cậu không giống người không có việc gì tìm tôi ra ngoài nói chuyện phiếm.” Hai tay của hắn đặt ở trên bàn, “Phải, ban đầu là tôi quen cậu ấy. Cậu muốn biết cái gì?”

An Đạt nói: “Hãy nói một chút anh ấy khi đó như thế nào đi.”

Dương Giản dường như đang nhớ lại: “Khi đó à, cậu ấy mới đến thành phố này, cá tính căn bản không giống như hiện tại, bây giờ ngấm lại, cậu ta thật là một kỳ tích, vài năm ngắn ngủn có thể biến thành một người khác. Nếu cậu ấy tiếp tục biến trở lại, cậu tuyệt đối nhận không ra.”

An Đạt hạ mắt, nói: “Anh có biết anh ấy vì sao lại đến thành phố này không?”

Dương Giản lắc đầu, sau đó lại cười: “Bất quá nghĩ cũng biết, đơn giản là vì trốn tránh cái gì đó, cậu ấy lúc mới đến cũng không đi ra ngoài. Tình cảm hoặc là tiền bạc, luôn có chỗ không được như ý, sau đó cậu ấy bỏ chạy đến nơi đây.”

Dương Giản tiếp tục nói: “Cậu có biết cậu ta biết chụp ảnh không? Tôi đem ảnh cậu ta chụp cho bạn bè trong giới nhiếp ảnh xem, anh ta nói là ảnh này chỉ có người chuyên nghiệp mới có thể chụp ra được. Tôi lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta khi trên cổ của cậu ta đeo một cái máy ảnh, tôi cho là cậu ta sẽ đi tiệm chụp ảnh, kết quả cậu ta mở cửa hàng bán hoa.”

“Mở tiệm hoa còn chưa tính, thế nhưng ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới(bữa đực bữa cái), mà còn chưa có đống chết, cũng có thể thấy được cậu ta có chút tiền. Còn nữa cậu ta mang tiếng là gay, nhưng mà vẫn chưa từng thấy ở bên ai, cho nên, tôi cảm thấy trước đây cậu ta nhất định là có chuyện tổn thương.”

An Đạt thở dài, nói: “Anh không đi làm trinh thám thật đáng tiếc.”

Dương Giản cười híp mắt: “Tôi thích quan sát con người.” Hẳn thật sự không thích cảm giác nhìn không thấu người khác.

Mà người trước mặt này tuyệt đối là một thách thức.

Dương Giản tỉ mỉ nhìn chăm chú An Đạt, cuối cùng, cho ra một câu: “Thật ra cậu biết nhiều hơn tôi, đúng không?”

An Đạt không thừa nhận hay phủ định, chỉ hỏi: “Các anh quen nhau thế nào?”

Dương Giản cười, nói: “Cậu ta vừa tới thành phố này, muốn tìm nhà, chỗ ở hiện tại của cậu ta vốn dĩ là bất động sản của tôi.”

An Đạt không nói gì: “Thật là khéo mà.”

Dương Giản gật gật đầu: “Chúng tôi phát triển đến thân quen như bây giờ, đều là công của Vương Cẩm Trình, khi đó Tạ Khánh đang phát triển theo hướng hi hi ha ha, gặp gỡ người không đứng đắn như Vương Cẩm Trình, hai người xem như ăn nhip với nhau đi.”

Dương Giản xòe tay: “Tôi biết đến như vậy thôi.”

An Đạt nói: “Cám ơn anh.”

Dương Giản cười: “Tôi cũng không làm gì, bắt quá lý cà phê này vậy thì cậu mời.”

An Đạt gật đầu.

“A.” Dương Giản đột nhiên như nhớ tới cái gì, “Còn có chuyện này, hóa ra tên trên hộ khẩu cùng chứng minh thư của cậu ta không giống nhau, lúc chuyển nhượng nhà phiên toái chết đi, sau lại chuẩn bị lo lót cả nửa ngày.”

An Đạt tỉnh bơ hỏi: “Như thế không đúng luật.”

Dương Giản nhìn An Đạt, chỉ cười.

14. Chương 14

Tạ Khánh cùng An Đồng ngồi ở trước cửa tiệm, Tạ Khánh hỏi An Đồng: “Vậy anh nhỏ của em không ăn trứng gà, thích ăn cái gì vậy?”

An Đồng liếc mắt nhìn hẩn một cái, nói: “Anh quen thân với anh ấy như vậy cũng không biết, các anh đi ra ngoài ăn rất nhiều lần rồi đi, anh đều không chú ý sao?”

Tạ Khánh ngẩn người.

Đích xác là không hề để ý, ngay cả việc cậu ấy không ăn trứng gà cũng không biết, Tạ Khánh nhớ rõ nhiều lần đều gọi đồ ăn có trứng gà, thế nhưng đều không nhớ rõ An Đạt có động đũa hay không.

“Em cá là, anh nhỏ đối với sở thích của anh khẳng định biết được nhất thanh nhị sở(rõ ràng).” An Đồng đắc ý nói, “Anh nhỏ chính là người chu đáo như vậy đó.”

Tạ Khánh trầm mặc.

An Đạt cùng Dương Giản ra khỏi quán cà phê.

Dương Giản nói: “Yêu đương với một người từng có quá khứ thật sự sẽ cực khổ.”

An Đạt nói: “Ai chưa từng có chứ.”

Dương Giản bật cười nói: “Cũng phải.” Ánh mắt của Dương Giản luôn thật ôn nhu, hẩn nhìn An Đạt, nói, “Nhưng mà cậu phải kéo cậu ta ra khỏi quá khứ như thế nào đây? Một mực chờ đợi thì không được, nếu như không có phương pháp mạnh mẽ, cậu ta có thể vẫn luôn tưởng nhớ đến quá khứ nha.”

An Đạt trầm mặc.

Dương Giản mỉm cười: “Tôi không có ý gì khác, chỉ nhắc nhở cậu một chút, cậu là người thông minh, tôi sợ nhất là người thông minh ngả quy.”

An Đạt gật gật đầu, qua hồi lâu mới nói: “Cám ơn, tôi hiểu, nhưng mà tôi chỉ biết chờ đợi.”

Thứ lỗi cho cái sự ngu ngốc như vậy của cậu, trừ bỏ chờ đợi, không còn biện pháp.

Dương Giản nửa ngày mới nghen ra một câu: “Nếu cậu ta còn không thông suốt, tôi làm thịt cậu ta.”

Bao nhiêu người muốn có một người chịu vì mình mà lưu lại đều cầu không được, hiện tại có người nguyện ý chỉ chờ đợi, thật sự nếu không biết quý trọng thì quá ngốc.

Sau khi An Đạt tạm biệt Dương Giản, một mình đi trên đường, cứ đi rồi đi bất tri bất giác(vô thức) liền đi đến chỗ Tạ Khánh.

Tạ Khánh đang bày lẵng hoa ở cửa, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, thấy An Đạt, liền cười.

An Đạt nhẹ nhàng thở ra, cảm giác buồn bực vừa rồi khi nói chuyện cùng với Dương Giản rốt cục đã từ từ nhạt đi.

An Đạt nhìn nụ cười của Tạ Khánh, đột nhiên cảm thấy, người này đứng ở đây, cười như vậy là được rồi, bất luận đã từng xảy ra chuyện gì, hẳn cười lên, chính là thành công.

Đáng tiếc, ngay lúc An Đạt hiếm khi rơi vào thời điểm xúc động, Tạ Khánh đột nhiên nói: “Nghe nói em không ăn trứng gà?”

An Đạt ngẩn người, gật đầu.

“Vậy trứng vịt?”

Lắc đầu.

“Trứng ngỗng?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Trứng khủng long?”

“...”

An Đạt nhìn hần, thản nhiên nói: “Em chỉ ăn một loại trứng.”

Đến lượt Tạ Khánh ngây ngẩn cả người: “Trứng gì?”

“Đồ ngốc*.”

Kết quả Tạ Khánh cười đến lẩn lộn, khiến cho An Đạt thật hối hận.

An Đạt kéo áo Tạ Khánh, đem hần kéo vào nhà, nói: “Đừng ở bên ngoài dọa người...”

“Ha ha ha, Tiểu Đạt Đạt, thật buồn cười quá, anh kể cho em chuyện cười về trứng gà nhé. Có một quả trứng gà đi quán trà uống trà, em có biết nó xảy ra chuyện gì không? Nó biến thành trứng luộc trong nước trà!”

An Đạt thật im lặng, đột nhiên cảm thấy trứng gà cũng không đáng ghét như vậy.

“Là Đồng Đồng nói cho anh biết em không ăn trứng gà hả, con bé đâu?”

Tạ Khánh nói: “Con bé đi trước rồi.” Tạ Khánh đột nhiên thật cẩn thận hỏi, “Tiểu Đạt Đạt, vậy em thích ăn gì?”

An Đạt không hiểu nhìn hần, nói: “Em ngoài trứng gà ra đều không kén ăn.”

“Không phải là nói kén chọn gì, là hỏi em thích ăn cái gì.” Tuy rằng thức ăn có rất nhiều loại, nhưng luôn có thứ thích hơn mà.

An Đạt nghĩ nghĩ, nói: “Thích ăn cá.”

... Quả nhiên là phong cách của An Đạt, thích ăn những thứ phiền phức.

Tạ Khánh lại hỏi: “Vậy em có biết anh thích ăn cái gì không?”

An Đạt nhìn hần: “Hôm nay anh làm sao vậy? Mình thích cái gì cũng không biết sao?”

Tạ Khánh tùy hứng nói: “Anh chính là không biết.”

An Đạt bất đắc dĩ nói: “Anh chú trọng hương vị, hơn nữa còn thích thả rau thơm trong thức ăn, thích canh xương heo, cũng thích đồ ăn chế biết từ bột mì, ghét đậu ván**.”

Tạ Khánh không nhúc nhích.

An Đạt nghi hoặc nhìn hắn: “Em nói sai rồi sao?”

Tạ Khánh một phen kéo cậu lại, ôm chặt lấy.

An Đạt nhìn ra cửa, nói: “Cửa còn đang mở đấy.”

Tạ Khánh ôm An Đạt đi ra phía sau, cho đến góc nhìn từ bên ngoài vào không thấy. An Đạt mờ mịt ngẩng đầu, vừa muốn hỏi, đã bị hôn.

Nói là bị hôn, còn không bằng nói bị cắn.

Môi rất đau, chảy máu.

Tạ Khánh buông cậu ra, đem mặt vùi vào vai An Đạt, nói: “Làm thế nào mà em đều nắm rõ...”

An Đạt ôm lấy hắn, cảm đặt tại đỉnh đầu của hắn.

Có đôi khi rõ ràng hết còn không bằng hồ đồ.

Tạ Khánh liền đóng cửa sớm, kéo lấy An Đạt ồn ào: “Chúng ta đi ăn cá nướng.”

Tạ Khánh thế mới biết An Đạt thật sự thích ăn cá, cảm giác kia là một loại cảnh giới quên đi bản thân mình...

Một người ngồi đó cẩn thận tỉ mỉ từng chút một gỡ xương, sau đó lại ăn, nhìn thế nào cũng cảm thấy một chút đi, thế nhưng An Đạt lại có vẻ rất thích loại hành động phiền toái này.

Tạ Khánh lại thử thăm dò gọi mấy con cua, kết quả người kia vẫn rất tích cực lấy kéo gỡ hết thịt cua ra. Đường như đối với món ăn ngon, cậu ấy càng hưởng thụ quá trình xử lý thức ăn.

Tạ Khánh kết luận là An Đạt thích ăn những thứ phiền toái và có thách thức.

Không thích ăn trứng gà, thích ăn những thứ phiền phức.

Sở thích nhỏ của An Đạt, khiến cho Tạ Khánh cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“An Đạt.” Hắn khe khẽ gọi tên cậu.

An Đạt ngừng độ sức với xương cá, ngẩng đầu lên, hỏi: “Sao vậy?”

Tạ Khánh nhìn cậu cười, không nói gì.

Nếu như là An Đạt nhất định có thể, Tạ Khánh đột nhiên tràn ngập tin tưởng đối với tương lai.

Có lẽ bây giờ còn chưa được, thế nhưng một ngày nào đó có thể, một ngày nào đó bị vật gì thương tổn có thể lại được chống đỡ dậy.

Sau khi ăn cơm tối xong, An Đạt cùng Tạ Khánh trở về, lúc tới dưới lầu, An Đạt nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tạ Khánh giữ chặt tay cậu, cúi xuống.

An Đạt không nói gì mà kinh ngạc một chút.

Tạ Khánh nói: “Lên nhà đi.” Sau đó ngược mắt lên nhìn.

An Đạt chưa từng thấy ánh mắt như thế này của Tạ Khánh.

Nhiệt liệt mê người đẹp đến khiến cho người ta không rời được mắt.

An Đạt chậm nửa nhịp mới hiểu được ý của hắn.

Thế là An Đạt đỏ mặt.

15. Chương 15

An Đạt có chút bối rối che mặt.

Tạ Khánh ngơ ngác nhìn cậu, đột nhiên toát ra một câu: “An Đạt, hóa ra em cũng là người ư.”

Bởi vì là người thường, cho nên sẽ vì ngưỡng ngưỡng mà đỏ mặt, còn trước kia Tạ Khánh cho rằng An Đạt là người ngoài hành tinh mạ vàng không thể phá được.

An Đạt khoe miệng run rẩy một chút.

Người này quả thật là cao thủ phá hỏng không khí.

“Quên đi, em có lẽ không nên lên lầu.” Nếu thời khắc mấu chốt hần đột nhiên bật ra cái gì mà chuyện cười nhạt nhẽo...

Thật là đáng sợ, nghĩ thôi đã cảm thấy thật đáng sợ rồi.

Kết quả là Tạ Khánh một phen giữ chặt lấy cậu, hung tợn nói: “Bây giờ không muốn đã không còn kịp rồi.” Sau đó hần cười ôm lấy vai An Đạt, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu nói, “Em cứ theo anh đi”

An Đạt bị hần ôm lấy, không giãy dụa, chỉ quay đầu đi, thấp giọng nói: “Anh đừng nói điều gì kỳ quái đấy.”

“Anh là người đứng đắn thế này, nào đã từng nói điều gì kỳ quái đâu.”

“...”

Vào phòng, mới phát hiện ra một vấn đề.

Hai người đều đứng không nhúc nhích.

Hiện tại phải làm gì?

Ôm, hôn môi, sau đó cởi quần áo lên giường?

Tiếp tục sau đó thì sao?

Ai trên ai dưới?

Tạ Khánh nghĩ nghĩ, nói: “Quyết định bằng kéo, bao, búa?”

Hoàn toàn không có không khí.

An Đạt thở dài, Tạ Khánh ủy khuất nhìn cậu. Thật muốn chết đi, vì cái gì yêu đương lại dở khóc dở cười như vậy.

Tạ Khánh đột nhiên lộ ra biểu tình hiên ngang lẫm liệt, bắt đầu cởi quần áo, nói: “Đến đi, vì thắng lợi, nã pháo vào anh đi.”

... Đầu An Đạt đau như muốn nổ ra.

“Ồn ào muốn chết.” Tiếp theo An Đạt làm cho hần không thể nói chuyện.

Tạ Khánh cười tiếp nhận nụ hôn này, bị hôn, sau đó cắn lại. Sau khi hôn môi xong, An Đạt ôm lấy Tạ Khánh, cúi đầu vào trong ngực của hần.

Tạ Khánh bị ôm chặt lấy, rốt cuộc hiểu rõ ý của An Đạt, thấp giọng cười cười, sau đó kề sát vào tai cậu, nói: “Giao cho anh đi, nhé?”

An Đạt như vậy, thật là rất đáng yêu.

Cần vành tai của cậu, cần nhẹ một cái, cũng cảm giác người trong lòng rụt lại một chút. Cho dù là An Đạt cũng có chuyện không am hiểu, phản ứng trúc trắc làm cho người ta muốn quý trọng.

Tạ Khánh trong lòng khẽ động, nửa ôm lấy cậu, đi về hướng phòng ngủ.

Trên đường Tạ Khánh không ngừng cởi quần áo An Đạt, lúc đến bên giường, An Đạt gần như đã bị cởi hết.

Trên người lạnh lẽo, khiến cho An Đạt rất không quen, cậu vừa mới như mỳ, liền bị đè xuống trên giường, sau đó người kia bằng một kiểu cách rất sắc tình bước lên giường.

An Đạt nằm ở trên giường, nhìn thấy hắn tự cởi xuống quần áo của chính mình, cởi từng cái từng cái, rất có phần gợi cảm rung động lòng người, An Đạt cảm giác mình chính là một con cá nằm trên thớt.

Tạ Khánh phát hiện An Đạt nhìn thẳng vào mình, cười rồi cúi người xuống, hôn lên cổ cậu, xương quai xanh, bàn tay dấn lên làn da ấm áp, từ thắt lưng vuốt ve đến trước ngực, ở phần nhô lên trước ngực mạnh liệt ngắt nhéo một chút.

“A...” An Đạt không thể không chế được, bật ra tiếng rên rỉ.

Tạ Khánh lại quay về bên tai cậu, khàn khàn nói: “Thật là dễ nghe.”

An Đạt lại đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắn, Tạ Khánh ở trên mặt cậu cắn cắn, động tác trên tay cũng không dừng lại, An Đạt phải toàn lực ứng phó cắn chặt môi, mới có thể ngăn bản thân mình lại phát ra âm thanh.

Thế nhưng Tạ Khánh rõ ràng đang cùng An Đạt làm đúng, tay hắn dọc theo đường cong thân thể An Đạt đi xuống, sờ qua phần eo, xương hông, cuối cùng đặt lên nơi hạ thân đang bán ngẩng đầu.

An Đạt nín chặt ga giường, giữa đầu thở gấp. Tạ Khánh dùng môi thay thế ngón tay, âu yếm trước ngực An Đạt, vừa gặm vừa cắn, đồng thời tay liên tục xoa nắn theo đường nét dục vọng của An Đạt.

An Đạt đã rơi vào hỗn loạn. Vô luận là môi hay là ngón tay, đều mang đến cảm giác trước nay chưa từng có, đau đớn rất nhỏ đan xen với tê dại, cái tên trên người mình khi định thần nhàn (ung dung) công thành chiếm đất, mà bản thân mình lại đã sớm dưới tay bại không thành quân (thất bại, tan rã).

Khi thân thể bị mở rộng, lúc người kia đỡ lấy hông cậu tiến vào, An Đạt không thể chịu đựng được nghiêng mặt đi.

Tạ Khánh nghe thấy tiếng rên rỉ ản ản (cổ chịu đựng) của cậu, biết cậu chịu khổ sở, dừng lại, chờ cậu quay mặt qua.

Chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của An Đạt, khuôn mặt ngày thường không có biểu cảm gì lúc này đỏ ửng cả lên, tóc đen bị mồ hôi làm ướt dán trên khuôn mặt, hiện ra đường nét của cảm xúc trở nên mãnh mai, bộ dáng cau mày rất thống khổ, thế nhưng đôi mắt đỏ đậm lại tiết lộ rằng cậu đang ra sức che dấu dục vọng.

“An Đạt đáng thương...”

An Đạt mở mắt ra, nhìn Tạ Khánh, đột nhiên giơ tay lên, ôm lấy cổ Tạ Khánh, thở gấp nói: “Bởi vì... là anh, cho nên mới cho phép làm chuyện như vậy...”

Tạ Khánh lặng đi một chút, mạnh mẽ thẳng tiến, An Đạt ngẩng đầu lên, kinh suyền một tiếng.

Tạ Khánh không khách khí nữa, tách chân của cậu ra, mãnh liệt ra vào.

“An Đạt...” An Đạt ở trong lúc mê loạn đó căn bản không thể nghe rõ hắn đã nói gì, chỉ trong lúc hoảng hốt thấy ánh mắt của hắn đen đến dọa người.

Thắt lưng dường như sắp bị bẻ gãy, chỉ có thể không ngừng phát run, điểm kia trong thân thể bị ma xát liên tục tiến công, ham muốn không cách nào giải trừ cùng thống khổ không biết làm thế nào, An Đạt chỉ có ôm chặt lấy thân người phía trên, theo động tác của hắn lên xuống, yếu ớt rên rỉ.

Tạ Khánh hôn lên giọt lệ trên khóe mắt An Đạt, không ngừng gọi tên của cậu: “An Đạt... An Đạt...”

“Nếu như là em nhất định có thể...”

Lúc đó, An Đạt đã rơi vào trong bóng tối, dường như đã bỏ qua câu nói quan trọng gì, thế nhưng thật sự không có sức lực...

An Đạt mơ một giấc mộng, mơ thấy mình lúc nhỏ.

Lúc nhỏ bị ngã một cái, vốn cho rằng không có gì, kết quả là chân đau đến đứng lên cũng không nổi.

Cậu cũng chỉ có thể ngồi đấy, không biết làm thế nào.

Sau đó có người đi qua, đem cậu cõng trên lưng, đưa về nhà.

Chuyện rất nhỏ, nhưng An Đạt lại mơ thấy. Mặt của người kia đã không còn nhớ rõ, thế nhưng khi đó bộ dáng của mình còn rất thấp bé, bị một người cao lớn đột nhiên cõng trên lưng, có một loại cảm giác mới lạ khiến cho cậu quên đi cái chân đang đau đớn.

Từ đó về sau, cậu cũng muốn để cho người khác cũng biết một chút về loại cảm giác này.

Cái loại cảm giác tuyệt vời như thế giới đột nhiên trở nên rộng lớn này.

An Đạt mơ mơ màng màng tỉnh lại, trước mắt vẫn là một màn đen, một lát sau mới thích ứng được với ánh trắng thản nhiên từ ngoài cửa sổ rọi vào. Trên người một trận đau nhức, nhưng lại thật khô ráo.

Thân thể bị người ôm vào trong ngực, lưng dựa vào trong ngực của người nào đó, cánh tay của người đó còn vòng qua nách đưa đến phía trước người cậu, tay nắm lấy tay cậu, cùng cậu mười ngón đan xen.

Cảm giác thật ấm áp.

Một lát sau, An Đạt cảm giác Tạ Khánh đầu nhích lại gần, mặt dán trên lưng của cậu.

Dần dần, cậu cảm thấy phần lưng của mình trở nên ướt át.

An Đạt không hề động, cậu vốn muốn tiếp tục giả vờ ngủ, thế nhưng vẫn lựa chọn quay lại cầm lấy tay Tạ Khánh.

Thật chặt, dùng hết khí lực toàn thân.

16. Chương 16

Sáng sớm hôm sau, Tạ Khánh khi tỉnh lại, phát hiện ra người trong lòng mình không thấy đâu, hần gãi gãi đầu, xuống giường mặc quần áo, mới biết An Đạt đã ngồi ở bên bàn phòng ăn chờ hần.

Tạ Khánh có chút ảo não, há há mồm: “An Đạt...”

An Đạt ngắt lời hần, nói: “Ngồi xuống ăn chút đồ đi.”

Tạ Khánh ngoan ngoãn ngồi xuống, cúi đầu nhìn trứng chiên và bánh mì trên đĩa, sau đó lại nhìn trước mặt An Đạt, chỉ có một ly nước.

Hần mê muội nhìn An Đạt, An Đạt nói: “Không muốn ăn.”

Tạ Khánh không biết nói gì cho phải, vốn muốn nói những lời như “Anh cũng không ăn” vân vân..., nhưng mà như vậy thì quá lãng phí.

Vì thế hần đành phải nhanh chóng ăn hết bữa sáng, sau đó nói: “Em đi nghỉ thêm một chút nữa đi.”

An Đạt lắc đầu: “Còn phải đi làm.”

Tạ Khánh nói: “Vậy anh đưa em đi.”

An Đạt tiếp tục lắc đầu: “Em muốn về nhà thay quần áo trước.”

Tạ Khánh lúc này mới nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Đêm qua em không về nhà, cha mẹ bên đó...”

An Đạt nói: “Không sao, em mất tích hai mươi bốn giờ bọn họ mới có thể lo lắng cho em.”

“...” Tạ Khánh không biết đây có phải là một loại tin tưởng hay không.

An Đạt nhìn Tạ Khánh ăn, đứng lên, nói: “Em đi đây.”

Tạ Khánh có phần không biết phải làm sao, muốn giữ lại, thế nhưng An Đạt còn phải đi làm, cũng đành chịu, nói: “Thật sự không cần anh đưa đi sao?”

An Đạt lắc đầu nói: “Không cần.”

Tạ Khánh đưa An Đạt tới cửa, nhìn dáng cậu xoay người muốn rời khỏi, đột nhiên giữ chặt cậu, nói: “An Đạt, anh...”

Nhưng mà hần “Anh” nửa ngày vẫn không ra lời phần sau của “anh”.

An Đạt nhìn hần, tay giơ lên, sờ sờ mắt hần, nói: “Em vẫn thích bộ dạng cột nhả của anh.”

Tạ Khánh không biết vì sao thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng nở nụ cười, nói: “Vậy sao, nếu như vậy, anh kể chuyện cười cho em nhé.”

An Đạt nhú mày, hỏi: “Anh nghiêm túc đó hả?”

“...” Tạ Khánh ngượng ngùng nói, “Không, đi đường cẩn thận...”

An Đạt hướng hần ngoắc ngoắc tay, Tạ Khánh cười rồi sán lại, cắn một chút lên bờ môi cậu.

Sau sáng sớm, rốt cục vì một nụ hôn mà cảm thấy ngọt ngào lên, đáng tiếc An Đạt lập tức phải đi.

An Đạt đi rồi, Tạ Khánh đến phòng tắm, nhìn mình trong gương, đột nhiên ngây ngốc một chút.

Trong gương, một người đôi mắt có chút sưng đỏ thoát nhìn rất buồn cười.

Hần bất đắc dĩ cầm lấy khăn mặt, ấn vào trên vành mắt của mình, thở dài.

An Đạt sau khi về nhà thay đổi quần áo, liền vội vàng đi làm.

An Đạt đã dần dần không còn bán hàng nữa, ở bộ kỹ thuật trực tiếp làm công việc chạy thử và cải thiện thiết bị, thế nhưng một số khách hàng cũ có việc vẫn thích tìm cậu.

An Đạt chào hỏi đồng nghiệp, một ngày bận rộn đã bắt đầu rồi.

Đáng tiếc cuộc sống luôn thiếu những thay đổi, mỗi ngày đều giống nhau như vậy.

“Kỹ sư An, Kỹ sư An.”

Chẳng hạn như bao nhiêu năm như một ngày, An Đạt mỗi ngày đều nghe thấy một cô nàng nào đó tràn ngập tình thần phấn chấn hô hoán.

An Đạt quay đầu, bình tĩnh nói: “Sớm a, Tiểu Mặc.”

Vị Mặc tiểu thư này chính là vị Tiểu thư trứng gà tặng bánh ngọt cho An Đạt. Năm đó một câu “Tôi không ăn trứng gà” của An Đạt thoát nhìn nói đến mạn bất kinh tâm (thờ ơ), thế nhưng đã gây ra ảnh hưởng sâu sắc đối với tiểu thư trứng gà. An Đạt không biết, từ đó về sau, tiểu thư trứng gà ôm tâm tình ghét đồ vật giống với người mình thích, sinh ra chán ghét trứng gà.

“Sớm a.” Trứng gà —— Á, không, tiểu thư trứng gà ngượng ngùng cười, nói, “Kỹ sư An vẫn đẹp trai như vậy.”

“Á...” Nhiều đồng sự đều trộm đem đồ ăn sáng phun ra.

An Đạt vẫn mặt không đổi sắc, nói: “Cám ơn.”

Tiểu thư trứng gà tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), nói: “Kỹ sư An có ăn sáng chưa, nếu chưa ăn tôi có mang theo một ít, có muốn ăn không?”

An Đạt lắc đầu, nói: “Không cần.”

“A, vậy sao...” Tiểu thư trứng gà lại trở nên ủ rũ, thế nhưng Tiểu thư trứng gà dù sao cũng là Tiểu thư trứng gà, sinh tồn trong nghịch cảnh là bản lĩnh của cô.

Cô nhỏ giọng kinh hô một tiếng, nói: “Ồ kìa, kỹ sư An, cổ áo sơ mi của anh chưa bẻ xuống hết kìa.”

An Đạt không nhớ rõ mình đã bẻ cổ áo chưa, nhưng Tiểu thư trứng gà vẫn đưa tay ra bẻ cổ áo An Đạt, bẻ cổ áo là thứ yếu, quan trọng là mượn cơ hội sờ một chút cái...cổ tuyệt đẹp của đại kỹ sư An Đạt.

Tay của Tiểu thư trứng gà vừa chạm vào da An Đạt, sau đó nàng liền sững sốt.

An Đạt nghe thấy “ào” một tiếng, âm thanh cùng loại với tiếng vỡ vỏ trứng gà, tiểu thư trứng gà lộ ra biểu tình trong truyền thuyết, vừa khóc vừa chạy.

An Đạt sờ sờ cổ của mình, cậu vì che đi dấu hôn trên cổ còn cố ý chỉnh lại cổ áo.

Xem ra đã dọa đến con gái người ta rồi.

An Đạt vào buổi sáng sau khi đập tan trái tim thủy tinh của con gái nhà người ta, bắt đầu làm việc.

Nhưng mà mọi chuyện không suôn sẻ như dự định của cậu.

Đầu tiên là cậu đụng đổ một lọ thuốc thử, cả căn phòng đều có mùi dung môi hữu cơ, kết quả mọi người không thể vắng mặt vẫn còn so sánh hương vị mùa xuân “mát mẻ” bắt đầu với thông tin buổi sáng đã bị xua tan.

Tiếp theo là cậu nhìn chằm chằm dụng cụ trên màn ảnh một đồng con số, không ngờ là nhìn hồi lâu vẫn không có gì rõ ràng, này ở lúc bình thường là không thể tưởng tượng.

Lần nữa cậu bối vì không tìm thấy bảng báo cáo mà trầm mặt vạn phần không kiên nhẫn, người khác nhắc nhở cậu rằng bảng báo cáo đang ngay trong tay cậu.

An Đạt đứng đó, cúi đầu nhìn giấy trong tay mình vừa rồi tìm nửa ngày, rốt cục ngẩng đầu, thu hồi biểu tình găng gượng chống trên sáng sớm, lộ ra vẻ mệt mỏi nồng đậm.

Cậu nói: “Ta hình như hơi sốt, buổi chiều xin nghỉ.”

Tạ Khánh cầm một bông hoa hồng, ngồi ở trước cửa hàng bán hoa, tay chống cằm, rầu rĩ nói: “Hoa hồng cho dù đổi tên vẫn thơm như trước.”

An Đồng lau mồ hôi, liếc xéo hắt: “Được rồi đó, tiếp tục bị cầm trong tay anh hoa hồng thơm ngát cũng khó ngủ.”

Tạ Khánh xoay người, để lại cho An Đồng một bóng lưng màu xám: “Tâm tình của anh bây giờ, cô bé nhỏ như em chắc là sẽ không hiểu.”

An Đồng xuy một tiếng, nói: “Anh thì có thể có tâm tình gì.” Mắt An Đồng đột nhiên sáng lên, xán lại gần, “Chẳng lẽ anh mê muội vì yêu sao?”

Tạ Khánh ai oán mà quay lại, nói: “Yêu so với trọng tội giết người càng khó che dấu hơn, đêm tình yêu có mặt trời ban trưa.”

An Đồng cực kỳ hoảng sợ: “Không thể nào, vị phạm nhân ấy cho vị thần tiên anh rơi vào bể tình, em bày tỏ mười hai vạn phần kính ý đối với cô ấy, người đã tình nguyện kính dâng vì cứu vớt loài người mà hy sinh thật lớn nghị lực chủ nghĩa nhân đạo.”

Tạ Khánh không để ý tới cô.

“Nói chút đi, ông chủ, trông thế nào a?”

“Làm gì a?”

“Bao nhiêu a?”

Tạ Khánh nhất định không để ý tới.

An Đồng nổi giận: “Keo kiệt!”

Tạ Khánh trợn mắt, cũng không thể nói cậu ấy là đàn ông, họ An tên Đạt, là anh nhỏ của em đi?

An Đồng còn định ép hỏi, di động lại vang lên.

“Cái gì?”

Thần sắc của cô bé có chút cấp bách, ngắt điện thoại, nói với Tạ Khánh: “Ông chủ, em đi trước, anh nhỏ bị bệnh xin nghỉ ở nhà, em đi xem anh ấy.”

Tạ Khánh đứng vọt lên, nói: “Cái gì? Em ở lại trông tiệm.” Nói xong, hần liền xông ra ngoài.

“Này này!” An Đồng quả thực không hiểu ra làm sao, làm cái gì vậy chứ.

Tạ Khánh lại như gió xông về, vội vàng hỏi An Đồng: “Địa chỉ!”

“Cái gì địa chỉ?” An Đồng thất thần.

“Địa chỉ của An Đạt ấy.”

Kết quả là sau khi Tạ Khánh một mình chui vào cửa thang máy nhà An Đạt, lại sợ sệt, mình thì tính là cái gì đây.

Cậu ấy ở chung với cha mẹ ở đây.

Nhưng mà ngày hôm qua...

Tạ Khánh không biết An Đạt thế nào, nhưng cùng với đàn ông khăng định là lần đầu tiên.

Tạ Khánh gõ gõ đầu, vẫn là cố lấy dũng khí lên lầu, ấn chuông cửa.

Nhưng mà không có người ra mở cửa.

Tạ Khánh lại ấn, vẫn không có, ngay lúc Tạ Khánh muốn bỏ đi, cửa mở ra, An Đạt mặc đồ ngủ, đứng bên trong cửa.

Cậu thấy Tạ Khánh có chút kinh ngạc, hỏi: “Sao anh lại tới đây.”

Tạ Khánh ngập ngừng: “An Đồng nói em bị bệnh.”

An Đạt bất đắc dĩ nói: “Họ một chút chuyện cũng làm như không được, vào đi.”

Tạ Khánh đi theo An Đạt vào nhà, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện nhà rất rộng, trang hoàng rất tốt, khu nhà này cũng rất cao cấp, rất phù hợp với cá tính của An Đạt.

An Đạt nói với Tạ Khánh: “Anh ngồi đi, muốn uống chút gì không?”

Tạ Khánh lập tức liền mê muội: “Em không phải ốm sao? Còn tiếp anh cái gì, nhanh nghỉ ngơi đi.”

An Đạt lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ là có chút sốt nhẹ.”

Tạ Khánh như thế nào lại không biết nguyên nhân, hần xấu hổ ho khan một tiếng, sau đó hỏi: “... Còn đau không?”

An Đạt nhìn hần, nói: “Anh cảm thấy là em sẽ trả lời vấn đề này sao?”

Tạ Khánh rơi lệ: “Anh sai rồi...”

“A, đúng rồi, cha mẹ em đâu?” Tạ Khánh hỏi.

An Đạt nói: “Cha em đi chơi cờ với bạn rồi, mẹ nhất định muốn đi ra ngoài mua thuốc cho em.” Quả nhiên là phụ nữ dường như yêu thương lo lắng hơn.

Tạ Khánh đột nhiên chân chó cọ qua, ôm lấy eo An Đạt nói: “Anh giúp em xoa bóp nhé.”

An Đạt nhìn hần một cái, cuối cùng ngã vào trong lòng ngực hần.

Tạ Khánh ôm An Đạt, hoa mỹ gọi là “xoa bóp”, sờ sờ nắn nắn tay liền vói vào trong quần áo.

“Em cảnh cáo anh không được đốt lửa.”

Tạ Khánh lúc này mới rút tay ra.

Một lát sau, Tạ Khánh nhìn An Đạt ở trong lòng ngực hần nhanh chóng ngủ thiếp đi, nói: “Em nên về phòng đi.”

An Đạt miễn cưỡng mở mắt ra, không có ý kiến gì, được Tạ Khánh đỡ vào phòng ngủ, thế nhưng Tạ Khánh ở cửa phòng ngủ ngừng lại động tác.

An Đạt mê muội quay đầu, thấy Tạ Khánh ngơ ngác nhìn về phía trước, sắc mặt trắng bệch.

An Đạt theo tầm mắt của hần nhìn sang, thấy bức ảnh chụp trên tường phòng ngủ của mình.

Cánh đồng tuyết kéo dài ngàn dặm, toàn cảnh là màu trắng khí lạnh tỏa ra, thế nhưng vệt xanh phía chân trời kia lại khiến cho người ta muốn vui sướng hò hét.

Lúc trước khi An Đạt mang tấm ảnh chụp này về, người nhà đều tưởng là bức tranh, bọn họ đều rất thích, cha muốn treo nó ở phòng khách, thế nhưng An Đạt khẳng khẳng treo ở phòng ngủ của cậu là được rồi.

An Đạt nhìn khuôn mặt cùng đôi môi đã mất đi huyết sắc của Tạ Khánh, nhẹ nói: “Em muốn nghỉ ngơi, anh về đi.”

Tạ Khánh lúc này mới hồi phục lại tinh thần, hết như chiêm được đặc xá, phát âm không rõ nói: “Anh đi đây...” Sau đó hốt hoảng rời đi.

An Đạt bình tĩnh nhìn hần loạng choạng lảo đảo ngã mà đi ra cửa, quay đầu nhìn bức ảnh kia trong phòng ngủ của mình.

Cậu đi qua, cầm lấy khung xuống, từ phía sau mở ra.

Góc dưới ảnh chụp, nơi bị khung bên ngoài che kín có chữ ký của nhiếp ảnh gia:

“Tạ Nhất Miên, chụp vào tháng x năm xxxx.”

17. Chương 17

An Đạt lắp ảnh lại, rồi treo về trên tường.

Cậu lấy những bức thư ngày trước ra, tìm một hồi, mới tìm được bức thư then chốt kia.

“Tiểu Đạt Đạt: tớ có chuyện muốn nói cho cậu. . . Ôi chao, đáng ghét, người ta ngưỡng chừng. Chuyện chính là tớ đang yêu, oa ha ha, cậu có phải cảm thấy rất kinh ngạc hay không? Tớ chính là muốn cậu kinh ngạc một chút, đáng tiếc không nhìn thấy được khuôn mặt vạn năm núi băng của cậu lộ ra biểu tình kinh ngạc.”

“Cậu có phải rất muốn hỏi người đó là ai vậy hay không? Tớ nói cậu sẽ biết sao? Cậu đã không biết thì tớ nói có ích lợi gì? Được rồi, là tớ hay nói đùa thôi, tớ nói không phải cậu sẽ biết sao. Anh ấy là phóng viên ảnh của tạp chí bọn tớ, nhiếp ảnh gia mới trong nghề đó, vô cùng giỏi chụp phong cảnh, tạp chí của bọn tớ làm mấy kỳ chuyên đề về phương Tây, tớ cùng anh ấy hợp tác với nhau, tớ phụ trách phần lời văn, anh ấy phụ trách chụp ảnh. Chính là trên đường du lịch, ha ha ha. . .”

“An Đạt, cậu đã từng nói với tớ, nếu tìm được người thích hợp, thì hãy tiến thẳng đến. Mà tớ hỏi cậu như thế nào mới biết được có thích hợp hay không, cậu nói đến lúc đó sẽ biết. Hiện tại tớ cảm thấy cậu nói rất đúng, rõ ràng không biết tương lai thế nào, thế nhưng không hiểu sao có lòng tin, An Đạt, tớ nghĩ là tớ có thể đã thật sự thua rồi.”

An Đạt ngẩng đầu, xoa xoa cái mũi, cảm giác có thể mình vẫn có chút sót, cả người không thoải mái.

Cậu tiếp tục xem xuống dưới: “Loại cảm giác này không tệ, An Đạt, cảm ơn cậu trước kia đã giúp đỡ tớ, nếu không tớ cũng sẽ không thể gặp được đúng người. Nhưng mà, bao giờ mới có thể thấy được cậu cũng sa ngã đây? Tớ tràn ngập tò mò đối với người có thể khuất phục cậu, đáng tiếc là cô ấy dường như còn chưa xuất hiện. A, tớ nói nhiều như vậy, dường như cũng chưa nói cho cậu biết tên anh ấy? Anh ấy là Tạ Nhất Miên.”

An Đạt nhìn cái tên, nhìn thật lâu, ngay cả tiếng mẹ mở cửa vào cũng không nghe thấy.

Bà An đi đến trước phòng ngủ của con trai, thấy An Đạt cũng không nằm trên giường, mà là cúi đầu xem cái gì đó.

“Đạt Đạt, con lại đang đọc thư của Tiểu Hạ à.” Bà An ngồi xuống cạnh con trai.

An Đạt mệt mỏi dựa sát vào mẹ, nói: “Gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, con luôn nghĩ đến cậu ấy.”

Bà An không hỏi kỹ, chỉ thở dài: “Thằng bé đúng là một đứa trẻ đáng thương.”

An Đạt quay đầu, nhìn nếp nhăn trên khuôn mặt của mẹ, nghĩ đến thì, mẹ cũng đã già rồi.

Thời gian thật là một thứ tàn nhẫn, dần vặt bao nhiêu người.

An Đạt đột nhiên nói với mẹ: “Mẹ, con đã có một quyết định lớn.”

Bà An lập tức khẩn trương, kích động.

Con của mình luôn luôn bình bình đạm đạm, vô dục vô cầu (không có ham muốn gì), cầu cho nó kích động một chút, nó cũng chẳng kích động lên. Bây giờ, nó đột nhiên tuyên bố nó đã ra quyết định, hơn nữa quyết định này là vĩ đại!

Như thế nào không khiến cho người làm mẹ như bà cảm động chứ.

Đương nhiên, bà An không biết An Đạt chẳng qua là ở bên cạnh Tạ Khánh đã lâu, bị lây bệnh mà thôi.

Tạ Khánh không biết là về nhà như thế nào, chỉ cảm thấy trái tim đập rất kịch liệt, nhưng mà chân tay lạnh ngắt.

Tấm ảnh kia vì sao lại ở chỗ An Đạt, đó là tấm ảnh Cảnh Ngôn thích nhất.

Hắn không dám nghĩ đến liên hệ trong đó, chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Hắn ngồi trên sàn nhà, lạnh ghê gớm. Cảm thấy như máu cũng muốn đông lại, giống như lại trở về thời không kia.

Gió tuyết che phủ đất trời, nhìn không thấy mặt trời, không thể phân biệt phương hướng, tuyệt vọng theo rét lạnh từng chút ăn mòn cơ thể và trong lòng.

Tạ Khánh giống như nghe thấy một người nói: “Sẽ khá hơn.”

Lừa đảo. Tạ Khánh nghĩ, người kia là một tên đại bịp.

Sẽ không khá hơn, vĩnh viễn cũng không tốt hơn được nữa, thế giới của hắn ở một ngày nào đó đã sụp xuống.

Tạ Khánh cảm thấy rất lạnh, hắn có thể đã lạnh muốn chết.

Sau đó hắn nghe thấy tiếng chuông cửa.

Trường hợp như thế này dường như đã từng quen biết.

Hắn khi đau đớn rét lạnh, đột nhiên chuông cửa liên vang lên.

Hắn giống như xuyên qua thời không, quay trở về hiện thực, đứng dậy mở cửa.

Tạ Khánh thực miễn cưỡng cố gắng tươi cười, nói: “Quả nhiên là em.”

Trừ cậu ra sẽ không còn có người nào ấn chuông cửa nhà hần nữa, mà mỗi lần mở cửa, phát hiện là cậu đứng ở cửa, sự thật này thật là quá tốt.

An Đạt đứng ở cửa, nhận thấy sắc mặt Tạ Khánh so với lúc rời khỏi nhà cậu càng kém hơn, nhú mày.

Tạ Khánh thấy An Đạt tay mang theo cái túi, sưng sốt, hỏi: “Em đây là muốn làm gì?”

An Đạt bước vào, đặt túi xuống đất, nói: “Em tới cư chiếm thước sào*.”

Tạ Khánh há to mồm, hỏi: “Có ý gì?”

An Đạt nói: “Nghĩa của ‘Cư chiếm thước sào’ là chim ngói (chim cu gáy) sẽ không làm tổ, thường chiếm đoạt tổ của Hỉ Thước (chim khách). Để so sánh với việc chiếm đoạt nhà của người khác hoặc chiếm cứ vị trí của người khác.”

Tạ Khánh đỡ trán: “Anh biết câu đó có ý gì, anh là hỏi em có ý gì.”

“Em tới cư chiếm thước sào mà.”

Tạ Khánh lần đầu bị người khác nói cho muốn điên, hần đè lại bả vai An Đạt lắc lắc: “Em học ai không hảo, đừng có học anh nói chuyện đi. . .”

An Đạt bị lắc tới lắc lui, thế nhưng mặt vẫn không có biểu tình gì.

Tình huống này thật là quỷ dị.

“Em đến nhà anh ở được không?”

Ngay khi Tạ Khánh muốn phát điên, An Đạt đột nhiên mở miệng.

Tạ Khánh ngây người.

An Đạt nghĩ nghĩ, đổi từ rõ ràng dễ hiểu : “Sống chung?”

Tạ Khánh hóa đá.

An Đạt cúi người, nhắc cái túi trên mặt đất lên, vòng qua Tạ Khánh đi vào trong, nói: “Chỉ cho em chỗ để dọn những thứ kia vào đi.”

Giọng điệu của cậu thật tự nhiên, giống như đang thảo luận thời tiết ngày mai.

Tạ Khánh vẫn duy trì biểu tình kinh ngạc năm giây, đột nhiên xoay người lại, một phen ôm lấy An Đạt.

An Đạt nhú mày: “Trên người anh sao lại lạnh như băng vậy?”

Sau đó đôi môi lạnh lẽo liền áp xuống.

An Đạt bị ôm thật chặt, cảm thấy xương sườn cũng muốn bị chèn ép đến gãy. Miệng bị mãnh liệt cắn xé, cạy mở, trong họng bị quấy đến long trời lở đất.

Người kia giống như thiếu dưỡng khí mà hôn cậu, dường như không khí trong miệng cậu mới có thể khiến cho người kia tồn tại.

18. Chương 18

An Đạt chính thức xâm nhập vào nhà Tạ Khánh. Phòng ngủ, phòng khách, phòng tắm phân chia một nửa cho An Đạt, phòng làm việc cùng phòng bếp toàn quyền do An Đạt phụ trách.

Tạ Khánh nói: “Vì sao lãnh địa của em lại lớn hơn của anh?”

An Đạt nói: “Anh không cần phòng làm việc là bởi vì anh bắt học vô thuật (không học văn không nghề nghiệp, dốt nát=)), còn phòng bếp —— anh đi nấu cơm à?”

Tạ Khánh thức thời im lặng.

Mà cuộc sống mới luôn tràn ngập thách thức.

Từ sau khi An Đạt đến ở chung với Tạ Khánh, cậu mới hiểu được cái gì gọi là “Động tâm nhãn tính”*, cái gì gọi là “Trên đầu chữ Nhãn có một một cây đao”**.

“Oa ha ha.”

An Đạt từ phòng làm việc đi ra uống nước, Tạ Khánh đang ở phòng khách xem TV, An Đạt liếc mắt nhìn màn hình TV, thật sự là không thể lý giải được một người đàn ông lớn vậy rồi sao còn thích xem cái loại tiết mục giải trí buồn nôn như thế.

Nhưng lại luôn cười đến lăn lộn trên ghế sa lon.

Tạ Khánh nhìn thấy cậu, cao hứng phần chân nói: “Tiểu Đạt Đạt, còn đang bận à, nghỉ ngơi một chút, cùng xem TV với anh đi.” Nói xong, hướng An Đạt mở ra vòng tay.

Đối với nội dung của tiết mục trên TV, An Đạt thật sự không có gì hứng thú, thế nhưng vòng tay ôm ấp rộng mở với cậu lại rất mê người, cậu đi đến ngồi xuống sô pha, Tạ Khánh lập tức dán lại, ôm lấy cậu.

“Hờ hờ.”

“Cười ngốc cái gì?”

Tạ Khánh híp mắt, nói: “Thật dễ chịu. Nơi có An Đạt, ngay cả không khí cũng khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái.”

An Đạt lại liếc nhìn màn hình TV.

Được rồi, loại tiết mục không có dinh dưỡng này, cũng không phải không thể chịu được.

Thế nhưng mặt khác một loại tra tấn cũng rất làm cho người ta không nói được lời nào.

Sau kể chuyện cười, An Đạt còn phát hiện Tạ Khánh mê nhất, thì phải là —— ca hát...

Lúc tắm hát, khi ngâm mình cũng hát, khi không có chuyện gì lại càng hát.

“susanlefhongtongcountry, andsheiscomingtothestreet~ “

An Đạt ở trong khung cảnh âm nhạc phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện ba hàng chữ trên tài liệu, cậu xem không dưới mười lần vẫn chưa hiểu là có ý gì...

Có thể nhìn, không thể nhìn, An Đạt rốt cục bạo phát, hỏi: “Anh đến tốt cùng là đang hát cái gì?”

“Tô Tam tội phạm bị áp giải bản tiếng Anh đó, hay không?” Tạ Khánh hát tiếp, “Ta hài lòng mà cười lên, ta hài lòng mà cười lên ~ “

An Đạt chỉ có đỡ trán.

Hát tiếng Anh còn chưa tính là gì, có một ngày Tạ Khánh đột nhiên hát Mặt trời của tôi, An Đạt nghe không hiểu, sững sốt, nói: “Anh còn có thể hát bằng tiếng Ý à.”

Tạ Khánh cười híp mắt hỏi lại: “Em biết sao?”

An Đạt lắc đầu.

Tạ Khánh tiếp tục cười: “Vậy làm sao em biết anh hát bằng tiếng Ý?”

Hóa ra là chính hắn chế ra tiếng Sao Hỏa.

An Đạt hai tay đỡ trán.

An Đạt cân nhắc, cuối cùng quyết định: “Anh vẫn là kẻ chuyện cười đi!”

Hai người ở chung, nhà Tạ Khánh ở ngay tầng trên của cửa hàng hoa, người đầu tiên không thể gạt được, chính là An Đồng.

An Đồng sau khi biết phản ứng đầu tiên là bỏ nhào vào An Đạt, nói: “Anh nhỏ, tuy rằng vì dân trừ hại là đáng khen ngợi, thế nhưng làm sao có thể tự hiến thân mình chứ!”

Sau đó An Đồng vừa khóc vừa chạy, bỏ luôn công việc ở cửa hàng bán hoa.

An Đạt biết, cho dù bề ngoài có thể hay nói đùa, nhưng trong lòng hoàn toàn chấp nhận, mấy người có thể làm được chứ.

An Đạt có chút mất mát, bởi vì dù sao An Đồng cũng là người trong nhà gần gũi nhất với cậu.

Tạ Khánh nhìn thấy An Đạt không vui chẳng biết phải làm sao, chỉ có nói: “An Đạt, anh kể chuyện cười cho em nghe nhé.”

An Đạt nhìn hần một cái, rốt cục về mặt thả lỏng, nói một câu: “Đồ ngốc.”

Tạ Khánh cười.

Cuộc sống có người ở bên cạnh, so với cuộc sống một người tốt đẹp hơn rất nhiều.

Đã lâu chưa lên sân khấu, Vương Cẩm Trình cùng với Dương Giản sau khi biết được hai người ở chung, sôi nổi gọi điện tới chúc mừng.

Vương Cẩm Trình không nói gì ghen ngào: “An Đạt, cậu khổ cực rồi...”

Dương Giản vui sướng khi người gặp họa: “An Đạt, mùa hè không cần dùng điều hòa, rất tiết kiệm điện.”

Tạ Khánh cảm giận quăng điện thoại, nói: “Người nào chứ, thật sự là. Một chút lòng tin với anh cũng không có.”

An Đạt nói: “Tin tưởng là xây dựng trên biểu hiện trong quá khứ.”

Tạ Khánh: “... Tiểu Đạt Đạt, ngay cả em cũng nói như vậy sao?”

Đại khái là Tạ Khánh thật sự chịu phải đả kích, hần đột nhiên mạnh mẽ vùng lên, quyết tâm làm một người thú vị thoát khỏi cấp bậc thấp.

Vì thế hần mua mấy cái đĩa, đều đã được khen ngợi là hay nổi tiếng. Hần ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế sa lon, cau mày xem phim.

An Đạt lúc từ phòng làm việc đi ra, TV còn đang mở, trên màn hình cả trai lẫn gái đang diễn đến chết đi sống lại. Cậu nhìn thoáng qua Tạ Khánh ngủ lả ra ghế sa lon, thở dài: “Lãng phí điện mà.”

An Đạt hỏi Tạ Khánh: “Trước kia anh không phải muốn làm nhiếp ảnh gia sao? Sao mà bộ dạng một chút tế bào nghệ thuật cũng không có.”

Tạ Khánh nghĩ nghĩ, nói: “Anh tư tưởng nghệ thuật, thế nhưng làm người không nghệ thuật.”

An Đạt gật gật đầu: “Quả nhiên rất cao thâm.”

Nhưng An Đạt vẫn không nhìn ra tư tưởng nghệ thuật của Tạ Khánh ở chỗ nào.

Vì thế Tạ Khánh tiếp tục xem tiết mục giải trí tổng hợp của hần.

Tiếp tục sung sướng hát vang, tiếp tục kể chuyện cười.

An Đạt dần dà cũng thành thói quen, thậm chí cảm thấy được như thế này kỳ thật cũng không tệ lắm.

Nếu lúc ở nhà làm việc thật sự chịu không nổi, vo một tờ giấy lại ném qua là được rồi, tuy rằng không thể trị tận gốc, thế nhưng đánh vào gáy Tạ Khánh, vẫn có thể tạo ra tác dụng tạm ngưng trong chốc lát.

An Đạt với Tạ Khánh dù sao cũng là ở chung, mà không phải thuê chung. Một vấn đề khác ảnh hưởng đến sự phát triển hài hòa giữa hai người, không thể không cư xử chân thành với nhau.

Muốn An Đạt lời ngon tiếng ngọt thật là khó khăn, cho nên trọng trách này liền giao cho Tạ Khánh, nhưng sau khi Tạ Khánh ôm một chồng Shakespeare toàn tập đọc, An Đạt liền phát hiện loại chuyện tán tỉnh này vô cùng khó xúc tiến ở giữa hai người.

Vì thế, tất cả đều trở nên hết sức đơn giản thẳng thắn, chỉ cần Tạ Khánh lộ ra cái nhìn ướt át, An Đạt liền biết là hần muốn.

Sau đó hần chìa chìa sô pha, An Đạt liền biết địa điểm là trên ghế sa lon.

“Bắt đầu đi.” An Đạt phát hiệu mệnh lệnh, sau đó thì bắt đầu.

Thoạt nhìn có phần kỳ quái, thế nhưng khi ôm cảm giác ấm áp lại một chút cũng không hề giảm bớt.

Tình sự qua đi, Tạ Khánh ôm An Đạt nằm ở trên ghế sa lon, vén lên tóc ẩm ướt mồ hôi của An Đạt. An Đạt nhắm mắt lại, buồn ngủ.

Tạ Khánh nhìn thấy cậu khuôn mặt ửng hồng, trong lòng cảm thấy rất thích, nhịn không được dán lên cắn một cái.

An Đạt đẩy mặt hần ra, nói: “Đừng nháo.”

Tạ Khánh hiển nhiên tâm tình rất tốt, cười hì hì hỏi: “An Đạt, vừa rồi thoải mái hay không?”

An Đạt mở mắt ra, vểnh vểnh môi.

Tạ Khánh nói tiếp: “Rất thoải mái đi ~ ha ha, anh nghĩ ra một câu chuyện cười.”

An Đạt cả kinh, nghĩ thầm, rốt cuộc đã đến rồi sao? Cậu luôn sợ trong lúc bọn họ đang cùng nhau Tạ Khánh sẽ nói lời vô vị gì, hiện tại bọn họ đang mình trần dán tại với nhau, hần muốn bắt đầu kể chuyện cười.

Có thể trước hết mặc xong quần áo đã rồi nói tiếp được không...

“Socola cùng cà chua xoắn lấy nhau, cà chua rất vui vẻ. Em có biết tại sao không?”

Vẻ hồng nhuận trên mặt An Đạt nháy mắt lui xuống, cậu lắc đầu.

Tạ Khánh đắc ý nói: “Bởi vì Socola lớn ~ “

Sau đó, bạn học Tạ Khánh bởi vì sự kiện “Socola lớn”, ngủ trên sàn nhà một tuần.

19. Chương 19

Còn có chuyện, không thể không nói.

Trong phòng ngủ của Tạ Khánh có một số đồ vật quái đản lạ lùng. An Đạt biết, muốn làm nhiếp ảnh gia về địa lý con người, hiển nhiên là đi qua rất nhiều nơi, mang về ít đồ lưu niệm bày trong phòng ngủ cũng không phải là chuyện không được.

Nhưng mà có một vật, An Đạt thật sự không thể chịu đựng được.

Chính là cái tượng gỗ điêu khắc cỡ lớn.

Cái thứ kia trông giống một người lùn ngoài hành tinh, mỗi ngày hầu như đều giương lên thân mình cao gấp đôi lão Nhị* đối diện giường trong phòng ngủ.

Cái đó thật đáng sợ.

Lúc bọn họ ở trên giường ngủ, đều có một bức tượng đại pháo nhắm vào bọn họ, An Đạt có loại cảm giác bức mình vì bị nhìn ngó.

Vì thế, cậu đem cái tượng điêu khắc gỗ kia xoay sang hướng khác, để cho nó đứng quay lưng về phía giường.

Thế nhưng khi buổi tối sau khi cậu đánh răng chuẩn bị ngủ, cậu phát hiện cái đồ vật kia lại bị chuyển trở lại.

Cậu trầm mặc một lát, lấy tay lại xoay nó đi.

Lúc nửa đêm, An Đạt cảm thấy có chút khát nước, dậy uống nước, mới vừa xuống giường, liền nhìn thấy lò mờ dưới ánh trăng, có một thứ vĩ đại gì đó thẳng tắp nhắm vào mình...

An Đạt đột nhiên có loại xúc động muốn đi vào phòng bếp lấy dao phay.

Tượng điêu khắc gỗ đương nhiên sẽ không tự mình chuyển động, trong phòng này ngoài An Đạt ra, cũng chỉ có một người.

An Đạt quát gọi Tạ Khánh đang chìm trong mộng đẹp dậy, chỉ vào cái tượng điêu khắc gỗ kia hỏi: “Anh nhất định phải bày cái thứ này như vậy sao?”

Tạ Khánh trong mắt đầy mộng lung, rõ ràng là chưa tỉnh ngủ, thấy An Đạt chỉ cái gì đó hơn nửa ngày, mới kịp phản ứng: “Vì sao không thể?”

“Anh không thấy là rất kỳ quái sao?”

“Sao lại kỳ quái?”

An Đạt biết, Tạ Khánh có lối suy nghĩ không giống người thường, đành phải nói: “Em cảm thấy rất quái gở.”

Tạ Khánh lộ ra biểu tình thật thương tâm thật tiếc nuối, nói: “Vậy sao? Nhưng mà anh cảm thấy rất đáng yêu mà.”

Chắc chỉ có anh là cảm thấy đáng yêu đi?

Tạ Khánh tội nghiệp nhìn An Đạt, An Đạt không chút nào lùi bước trừng mắt nhìn hắn.

“Tiểu Đạt Đạt, chẳng lẽ em không nhận được sức mạnh từ trong tượng điêu khắc thần thánh này sao?” Tạ Khánh nói.

An Đạt nói: “Hoàn toàn không.”

Tạ Khánh nói tiếp: “Nhưng mà thời xưa mọi người đều có thể, anh cũng có thể, nhìn thấy tượng điêu khắc gỗ này, em không cảm nhận được sự vĩ đại của nền văn minh nhân loại sao?”

An Đạt không chút khách khí nói: “Thật xin lỗi, em xuất thân là ngành kỹ thuật, tư duy cảm tính tương đối thiếu hụt. Hơn nữa em cảm thấy cho anh có thể giống với người xưa từ trong cái thứ quái dị này cảm nhận được ‘sức mạnh’, là bởi vì anh cùng với bọn họ giống nhau đều là dã nhân(man di, mọi rợ =))).”

Cuối cùng, dã nhân vẫn là không tình nguyện mà đem cái tượng điêu khắc gỗ kia cất đi.

Sự kiện này có ý nghĩa mở ra một thời đại mới, chủ yếu xác lập địa vị của An Đạt trong nhà.

Người ta vẫn nói là ‘xuân phong đắc ý mã đề tật’* biểu hiện ở bệnh lười bộc phát ở trên người Tạ Khánh. Từ khi An Đạt đi mất, cửa hàng bán hoa lại quay trở về tình trạng bữa đực bữa cái. An Đạt nghe thấy có hàng xóm bàn tán: “Tiệm hoa này cuối cùng sẽ phải sập tiệm sao?”

An Đạt nhin không được khóe miệng run rẩy một chút.

An Đạt tan sở trở về thấy cửa hàng bán hoa đóng cửa, cảm thấy có phần đáng tiếc. Cậu đi lên gác, mở cửa, Tạ Khánh không ở trong phòng khách.

Cậu tìm được Tạ Khánh ở trên ban công, người kia đang quay lưng về phía cậu, trong tay cầm cameras hướng ra bên ngoài chọn cảnh.

An Đạt giờ mới hiểu được, có những thứ đã ngấm vào máu, tựa như bẩm sinh, làm thế nào cũng không thể quên được.

An Đạt nghĩ tới cửa hàng bán hoa dưới lầu.

Cửa hàng kia sợ là thật sự phải sập tiệm.

An Đạt không biết tại sao lúc đó Tạ Khánh lại nghĩ đến chuyện mở một tiệm hoa, có thể chỉ là bởi vì tâm huyết dâng trào(suy nghĩ nông nổi), thế nhưng tiệm hoa kia nhất định chỉ là thứ giao thời, nó thậm chí ngay cả cái tên tử tế cũng không có.

An Đạt nhìn Tạ Khánh, Tạ Khánh thật là rất hợp cầm cameras, loại dáng điệu này làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Như vậy Tạ Khánh mới thật sự là Tạ Khánh, chuyên chú, cẩn thận, thế nhưng lại có loại cảm giác ngỗ ngược có lẽ nên gọi là khí chất nghệ sĩ.

Bình thường Tạ Khánh cợt nhả, luôn khiến cho người ta không biết nói gì kia giống như là giả vậy.

Tựa như cái cửa hàng bán hoa kia, chung quy không có khả năng giữ lại đến cuối cùng.

An Đạt lại nghĩ tới lần thứ hai gặp Tạ Khánh, hắn mặc tạp dề buồn cười, đứng ở trong một đồng hoa, tỏ ra có chút buồn cười không phù hợp, thế nhưng lại lưu cho mình ký ức ấm áp.

An Đạt cứ ngơ ngác nhìn Tạ Khánh như vậy, cho đến một lúc sau Tạ Khánh xoay người lại, thấy An Đạt, sững sốt, tiếp đó nói: “Đại hiệp, lần sau lúc em trở về làm phiền em gọi một tiếng, khinh công của em lợi hại như vậy, trái tim của anh có thể không chịu nổi.”

An Đạt nhếch nhếch môi.

... Tạ Khánh quả nhiên vẫn là Tạ Khánh vô sỉ kia.

Hắn bỏ cameras xuống, một mặt nhẹ nhàng đi về phía An Đạt, nịnh hót cười: “Tiểu Đạt Đạt, hôm nay anh muốn ăn thịt lợn xào**.”

An Đạt trừng mắt nhìn hắn: “Vậy thì liên quan gì đến em.”

Tạ Khánh kéo tay An Đạt lắc tới lắc lui: “Tiểu Đạt Đạt, thức ăn anh đã mua hết rồi, chỉ đợi em thôi.”

An Đạt rốt cục chịu thua, tự mình đi đến phòng bếp, đeo tạp dề lên.

Tạ Khánh cười hí hóp mắt theo sát sau lưng An Đạt, bị An Đạt đuổi trở về: “Đừng có cản trở.”

Tạ Khánh hoan hô một tiếng, hoa lệ xoay một vòng, miệng ngâm nga lên: “Nếu ta có khinh công, võ nghệ cao cường ~”

An Đạt vừa cắt thịt vừa lắc đầu, này cá tính rồi cuộc là như thế nào ra tới.

An Đạt làm thức ăn xong, hai người cùng nhau ăn cơm, cậu liền lui vào trong phòng làm việc. Gần đây An Đạt lại có chút bận bịu vì công ty sắp tổ chức hội nghị phát triển sản phẩm. Là kỹ sư kỹ thuật có tiền đề nhất trong công ty, việc phát triển năm nay sẽ có một bài diễn thuyết là do cậu phụ trách.

Tạ Khánh trái lại rất thảnh thơi, một mình ngoạn ngoạn ngồi ở trong phòng khách, xem tv hoặc là chơi game, nhưng đều cố gắng không phát ra tiếng động.

Đáng tiếc Tạ Khánh vẫn là Tạ Khánh, đã tính trong thân thể vẫn luôn vậy gọi hắn, thật sự nhìn không được, hắn vẫn sẽ chui vào phòng làm việc quấy rối An Đạt.

“Tiểu Đạt Đạt, đã lâu không kể chuyện cười cho em nghe, anh kể cho em một chuyện nhé.”

“... Nếu em nhớ không lầm, thì ‘đã lâu’ trong miệng anh đại khái chỉ là mười phút trước.”

Dù thế nào, An Đạt vẫn đang chuẩn bị kỹ càng công việc trước khi buổi giới thiệu sản phẩm bắt đầu. Trong buổi giới thiệu sản phẩm hôm ấy, An Đạt mặc âu phục màu đen do công ty đặt may, thiết kế của âu phục là chiết eo, Tạ Khánh từ lúc tỉnh dậy liền nhìn chằm chằm cái eo của An Đạt.

“Sao lại giống như chào hàng bảo hiểm thế.” Tạ Khánh chua chua nói.

An Đạt mặc kệ hắn, xử lý tóc, chỉnh lại cà vạt của mình.

“Cũng không phải đi xem mắt...” Tạ Khánh ở phía sau lẩm bẩm.

An Đạt hít thở sâu, không muốn khiến cho buổi sáng tốt đẹp bị phá hủy.

“Em đi đây.” Cậu xoay người, nói với Tạ Khánh đang vẽ mặt khó chịu.

Tạ Khánh lúc này mới nhào tới, ôm lấy eo An Đạt, vừa cọ vừa không cho cậu đi: “Tiểu Đạt Đạt em ăn mặc quyến rũ như vậy đi ra ngoài, anh không muốn đâu, anh không muốn đâu, anh không muốn ~”

Người này đang hồ ngôn loạn ngữ (nói nhảm, nói linh tinh) cái gì chứ, An Đạt tái mặt, gỡ ngón tay của hắn đang bám víu ở giữa eo ra, chiến đấu anh dừng một hồi lâu, rốt cục chịu không nổi rồi: “Bỏ tay ra! Em bị muộn rồi!”

20. Chương 20

An Đạt vẫn cứ đi làm, một mình Tạ Khánh ngồi trong nhà, lại càng chẳng muốn đi trông cửa hàng, hần gãi gãi đầu, quyết định vẫn quay về phòng ngủ là được rồi, nằm một hồi ngủ không được, hần quyết định đi quấy rối người khác.

Đầu tiên là quấy nhiễu Dương Giản, kết quả nghe điện thoại là một cô gái: “Chào ngài, Dương chủ quản hiện giờ đang họp, tạm thời không thể nhận điện thoại riêng, vô cùng xin lỗi.”

Tạ Khánh trợn mắt nhìn điện thoại, ngay cả di động cũng có người chuyên nhận thay nữa, Dương Giản này đúng là tư bản!

Không có cách nào, chỉ có tìm Vương Cẩm Trình.

“A lô. . .” Giọng của Vương Cẩm Trình rất kinh khủng, “Cậu không phải vừa sáng ra đã gọi điện thoại đến đặc biệt kể chuyện cười cho tớ nghe đấy chứ?”

Tạ Khánh trầm mặc, sau đó nói: “Bộ dáng của cậu dường như rất chờ mong thì phải.”

“Không, tớ hoàn toàn không mong đợi đâu.”

“ . . . Cậu đang làm gì thế? Tớ có chút buồn chán.”

Vương Cẩm Trình trợn mắt: “Cậu cho là tất cả mọi người đều rảnh rỗi như cậu sao, hôm nay không phải công ty An Đạt mở hội nghị giới thiệu sản phẩm sao, tớ được mời tham dự.” Vương Cẩm Trình nghĩ nghĩ, nói, “Cậu có muốn đến không? Hội trường tổ chức ở khách sạn bốn sao, thức ăn nơi đó rất nổi tiếng đấy.”

Tạ Khánh mắt sáng lên: “Tớ có thể đến đó không?”

Tạ Khánh trước kia chính là chuyên đi ăn tiệc, Dương Giản cùng Vương Cẩm Trình có tiệc gì cũng sẽ mang hần theo, ném hần một mình ở một bên ăn.

Tạ Khánh đã có đồ ăn, nói cũng không nói, chỉ ăn thức ăn, giả làm người cảm sẽ không gây phiền phức cho hai người.

Vương Cẩm Trình với Dương Giản biết hần có một mình rất không thú vị, bình thường mở cửa hàng bán hoa cũng chẳng có người trò chuyện cố định, có cơ hội liền tha hần ra ngoài, náo nhiệt một chút cũng tốt.

Cứ như vậy cho đến sau khi An Đạt xuất hiện thì mới thôi.

Lúc Tạ Khánh đến nơi, Vương Cẩm Trình chờ hần ở cửa. Vương Cẩm Trình thấy hần, nói: “Cậu còn ăn cái gì nữa, cậu xem An Đạt nuôi cậu, đến thành heo rồi.”

Tạ Khánh đứng lý hợp tình nói: “An Đạt chính là thích mẫu người đầy đặn.”

Vương Cẩm Trình dở khóc dở cười: “Tớ đây cũng muốn hỏi cậu ấy xem.”

Vương Cẩm Trình dẫn Tạ Khánh đi vào, lúc đăng ký, cô nhân viên đón tiếp khách lễ phép hỏi Tạ Khánh: “Xin hỏi vị này chính là thầy giáo nào?” Nói xong muốn tìm trên danh sách.

Vương Cẩm Trình khụ một tiếng, nói: “Đây là học trò của tôi, tôi dẫn cậu ấy tới nghe một chút được chứ.”

Cô gái đón tiếp khách cũng sờ phát cho Tạ Khánh một phần tư liệu, nói: “Hoan nghênh.”

Tạ Khánh nhìn chăm chăm cái gáy của Vương Cẩm Trình, đi theo hần vào hội trường.

Ngay từ đầu là một ông già trông giống KFC nói bằng tiếng Anh, Tạ Khánh tự cảm thấy trình độ tiếng Anh của mình không tệ, thế nhưng căn bản là không biết ông ta đang nói cái gì.

Thỉnh thoảng nghe được mấy từ, giống như “Phun sương” “Dòng khí” các loại..., hoàn toàn không hiểu có ý gì. Quả nhiên cách hành như cách sơn*.

Tạ Khánh buồn ngủ, rốt cục đến lượt An Đạt, hần mới sôi nổi phần khởi.

Vương Cẩm Trình nhìn An Đạt, cúi đầu huyết sáo, nói: “Ngày hôm nay An Đạt thật sự là tú sắc khả xan** mà.”

Tạ Khánh lấy tay che kín mắt Vương Cẩm Trình, cảm tức nói : “Không được nhìn!”

Vương Cẩm Trình giật tay hần xuống, nói: “Ban ngày ban mặt, làm cái gì vậy? Cậu có thể che hết mắt của mọi người lại sao.”

Tạ Khánh chán nản gục xuống bàn.

An Đạt mở đoạn phim, bắt đầu giảng thiết bị này là như thế nào thế nào, có công dụng gì gì, thích hợp làm cái gì cái gì. Tầm mắt của cậu quét qua bên dưới, thấy Tạ Khánh, hơi hơi sững sốt một chút, sau đó tiếp tục.

Tạ Khánh một bên cắn giấy viết nháp do hội nghị cung cấp ở trên bàn, một bên oán nhìn An Đạt.

Thật hối hận không mang cameras, An Đạt như vậy khiến cho người ta có ham muốn chụp lại để lưu giữ.

Đây là lần đầu tiên Tạ Khánh nhìn thấy An Đạt đang làm việc. Mọi người đều nói, đàn ông trong lúc làm việc rất có sức quyến rũ, câu nói này có lẽ là thật.

“Tiểu Đạt Đạt thật đẹp trai.” Tạ Khánh trợn lên đôi mắt đào mật.

Vương Cẩm Trình quay đầu lại, không nhìn thì thôi, vừa nhìn mặt liền trắng bệch: “Cậu không phải sẽ nuốt cả tờ giấy to như vậy vào trong bụng chứ!”

Bữa trưa, quả nhiên là tiệc buffe khách sạn.

“Nhưng mà dường như tớ không đói bụng lắm. . .” Tạ Khánh nói.

Vương Cẩm Trình mặt đầy hắc tuyến: “Ai bảo cậu ăn nhiều giấy như vậy. . .”

Tối bữa trưa, Tạ Khánh mới biết được tác dụng của buổi hội nghị giới thiệu sản phẩm thế này. Thí dụ như thấy Vương của chúng ta liền bê đĩa lân la đi vào trong đám người, vừa cười vừa trò chuyện với mọi người. Nội dung trò chuyện không có gì ngoài tăng bốc nhau, kèm theo dò hỏi tin tức nghề nghiệp.

Tạ Khánh nghe không hiểu lời đối thoại của bọn họ, chỉ một mực tìm An Đạt. Thành linh có người kéo lấy hần, hần cười quay đầu lại, quả nhiên thấy An Đạt.

“Sao anh lại tới đây?” An Đạt cau mày.

Tạ Khánh cười nói: “Anh tới đề phòng Tiểu Đạt Đạt bị người khác lừa đi mất.”

An Đạt hiếm khi ngượng ngừng ho khan một cái, nói: “Đến cũng đã đến rồi, tôm bên kia không tệ.” Cậu nghĩ nghĩ nói, “Buổi tối bọn em có tiệc mừng công, em không về ăn, anh cùng với Vương Cẩm Trình ăn cơm đi.”

Tạ Khánh không tình nguyện nói: “Em đi ăn thì được, bỏ anh lại một mình.”

An Đạt đành phải nói: “Vậy buổi tối em mang anh đi tiệc mừng công nhé, nhiều người cũng không đoán được, chỉ cần anh đừng nói chuyện linh tinh.”

Tạ Khánh lập tức cao hứng: “Yên tâm, anh tuyệt đối chỉ ăn không nói.”

An Đạt đành chịu, nói: “Gọi cả Vương Cẩm Trình đi, em còn có việc, anh từ từ ăn.”

Tạ Khánh cười hì hì sờ soạn bên eo An Đạt một cái, An Đạt trừng mắt liếc hần, rồi mới xoay người rời đi.

Sau đó Tạ Khánh vừa quay đầu lại, liền thấy một cô gái mặc đồng phục công ty An Đạt ngơ ngác nhìn mình.

. . . Á, vị tiểu thư này vừa rồi không phải đã nhìn thấy cái gì chứ.

Tạ Khánh chợt dạ trồn sang một bên, tìm tôm vừa rồi An Đạt nói.

Tiệc mừng công buổi tối của nhóm An Đạt kỳ thật cũng không có nhiều người, mọi người đi đến một nhà hàng nước ngoài, quây lấy một chỗ.

An Đạt mở lời giới thiệu, nói Tạ Khánh và Vương Cẩm Trình là bạn cậu, mọi người thân thiện cười cười, rất tò mò đối với bạn của kỹ sư An bình thường nghiêm túc.

Có người nhận ra Vương Cẩm Trình, hai người liền không lúng túng như vậy, nhưng vẫn cố gắng làm người tàng hình, tuy rằng cảm thấy quấy rầy hoạt động nội bộ của công ty người khác là không tốt, nhưng đến cũng đã đến rồi, không ăn sạch không thôi. . .

Wang Cẩm Trình trộm cảm khái: “Tớ như thế nào lại cùng một trình độ với cậu chứ, cơm cũng muốn ăn chùa.”

Tạ Khánh không để ý tới hần, nhưng mà vẻ mặt đau khổ: “Tại sao lại là đồ Tây.”

Wang Cẩm Trình nói: “Không có biện pháp, công ty nước ngoài chính là kiểu như thế.”

Công ty nước ngoài quả nhiên lịch sự hơn, mọi người uống rượu ăn thức ăn đều rất điềm đạm. Bất quá dù sao trong bầu không khí này, uống nhiều rồi tháo cà-vạt, cũng liền lộ nguyên hình như thường.

Bắt đầu cười đùa với nhau, giễu cợt tám chuyện, ở đâu cũng như nhau.

Tạ Khánh một bên ăn, một bên trộm cùng Vương Cẩm Trình trao đổi ý kiến, cũng cảm thấy không tệ. Sau đó bầu không khí càng ngày càng sôi nổi, đột nhiên nghe thấy bính một tiếng.

Tất cả mọi người sững sốt.

Một cô gái đứng lên, ngoắc ngoắc tay với người bên cạnh An Đạt, nói: “Anh, ngồi bên kia đi.”

Người bên cạnh An Đạt còn ngơ ra đó, cô gái kia lườm: “Mau đi đi, anh bị ngốc à.”

Người bị mắng kia ngơ ngác chuyển đi, cô gái kia lập tức ngồi xuống bên cạnh An Đạt.

Cô cầm lấy một chai rượu, nói với An Đạt: “Kỹ sư An, uống với tôi một ly.”

Tạ Khánh đột nhiên nhớ tới An Đồng, nhân tiện nhớ lại con bé đã từng nói với mình về một vị nữ đồng nghiệp của An Đạt. Hóa ra cô ta chính là Tiểu thư trứng gà trong truyền thuyết. Chẳng trách buổi trưa cô ta trợn mắt nhìn mình như vậy.

Tiểu thư trứng gà rót một ly rượu, một hơi liền uống hết hơn phân nửa, nói: “Kỹ sư An, hôm nay anh rất đẹp trai.”

An Đạt thần nhiên nói: “Cám ơn.”

Cô lại uống một ngụm, nói: “Tất cả những người khác trong công ty chúng ta mặc bộ đồng phục này đều mặc không đẹp bằng anh.”

Tất cả những người khác trong miệng cô đều vênh tai nghe cô nói chuyện, nghe câu này mặt đồng thời trắng bệch.

An Đạt muốn nói chuyện, bị cô khoát tay chặn lại, nàng tiếp tục nói: “Cho nên tôi mới coi trọng anh.”

Lặng ngắt như tờ.

Tổ tình trước đám đông. . . Khán giả đều sững sốt, một mặt cảm thấy xấu hổ, một mặt lại nhịn không được sôi trào tinh thần Bất quá, hưng phấn không thôi.

“Cô ——” Tạ Khánh thiếu chút nữa liền bạo phát, bị Vương Cẩm Trình một phen giữ chặt, “Bình tĩnh, bình tĩnh.”

An Đạt đáp lại nói: “Nhận được yêu mến, nhưng mà. . .”

“Không có nhưng nhị gì hết!” Cô đột nhiên cao giọng, nói, “Nhưng mà cái đầu! Anh đã biết từ trước rồi! Biết tôi thích anh, nhưng anh vẫn giả ngu! Tôi giống như một đứa ngốc dính lấy anh, đều bị anh tỉnh bơ đẩy ra, anh cho là tôi không biết sao?”

“Tôi không nói, anh cũng không nói thẳng ra, một mình tôi ở đó suy tính thiệt hơn, anh cũng biết, nhưng anh chính là không nói toạc ra! An Đạt, anh đúng là đồ dân! Bà đây không chơi bịt mắt bắt dê với anh!”

Cô mắng chửi rồi khóc, uống một ngụm rượu lớn, đem ly rượu đập một cái lên bàn, ra lệnh cho An Đạt: “Rót rượu!”

An Đạt yên lặng giúp cô rót đầy rượu, nâng sục sục mũi, nói: “Cám ơn.” Sau đó tiếp tục mắng.

“Anh nói xem anh giống như cái đầu gỗ, có cái gì tốt, nhưng bà đây chính là thích anh!” Cô ợ một cái, nói với An Đạt, “Có khăn giấy không? Cám ơn.” An Đạt đưa cho cô, cô lau lau mặt, giọng điệu mềm mại xuống, “Bởi vì anh, ngay cả trứng gà tôi cũng không ăn, tôi lãng phí nhiều thời gian ở trên người anh như vậy, anh đều làm như không thấy, anh nói xem anh phải bồi thường như thế nào?”

Mọi người cũng không lên tiếng, trong nhất thời chỉ có tiếng xì mũi của Tiểu thư trứng gà, một lát sau, An Đạt nói: “Cám ơn, còn nữa thật xin lỗi.”

Tiểu thư trứng gà sừng sốt, bình tĩnh trở lại, đột nhiên nói với các đồng nghiệp: “Các người thế nào đều câm hết rồi? Ăn đi, nói chuyện đi.”

Người còn lại hiển nhiên bị dọa sợ, có người ngượng ngùng nói: “Đúng vậy, mọi người tiếp tục ăn tiếp tục ăn.”

Thoạt nhìn giống như rất náo nhiệt, thế nhưng không khí vẫn thật kỳ lạ.

.
.

Cho đến một buổi tụ tập nhỏ của Tạ Khánh cùng với các bạn của hắn

Thật lâu thật lâu sau đó.

Tạ Khánh: Dương Giản Dương Giản, tôi kể chuyện cười cho cậu nhé.

Dương Giản đẩy đẩy kính mắt, ôn nhu cười: cậu kể đi.

Tạ Khánh: ngày xưa có một cái bánh bao, đi rồi đi, cảm thấy đói bụng, liền ăn luôn bản thân mình. Buồn cười không?

Dương Giản mỉm cười: ha ha.

Tạ Khánh: . . . Cười đến thật giả dối.

Tạ Khánh: Vương Cẩm Trình Vương Cẩm Trình, tớ kể chuyện cười cho cậu nhé.

Wang Cẩm Trình cả kinh: chuyện cười gì.

Tạ Khánh: Một con gà trống thêm một con gà mái, được ba chữ, là cái gì?

Wang Cẩm Trình: Cái này tớ biết, đáp án là hai con gà

~Tạ Khánh: Tiếp tục, một con gà trống thêm một con gà trống được năm chữ.

Wang Cẩm Trình: Vẫn là hai con gà

~Tạ Khánh: Tốt lắm, một con gà mái thêm một con gà trống được bảy chữ.

Wang Cẩm Trình: . . . Không biết.

Tạ Khánh: Đồ dân, vẫn là hai con gà.

Sau đó Vương Cẩm Trình liền giống như hình vẽ đường vạch trong cột tiêu đề trên báo, vẻ mặt hắc tuyến.

Tạ Khánh: Tiểu Ninh Ninh Tiểu Ninh Ninh, anh kể chuyện cười cho cậu nhé.

Vương Thủ Ninh: Được đó được đó.

Tạ Khánh: con người tại sao phải đi lên trên giường mới có thể ngủ được chứ?

Vương Thủ Ninh: anh chờ một chút nhé, tôi đi toa lét.

Vương Thủ Ninh đi đến phía sau bức tường, dùng di động lên mạng, tra đáp án, sau đó quay lại, nói: bởi vì giường sẽ không tự mình đi tới được.

Tạ Khánh: Tiểu Ninh Ninh thật thông minh

~Vương Thủ Ninh ngượng ngùng tìm ra đầu mối: hì hì.

Tạ Khánh: A. . . Quan tiên sinh, tôi kể chuyện cười cho anh nhé.

Quan An Viễn: Được, mời.

Tạ Khánh: một cái bánh bao khó chịu, liền nhỏ ra, nhỏ rồi nhỏ, cuối cùng nhỏ ra thành bánh hấp.

Quan An Viễn: từ trên thực tế mà nói, điều đó là không thể thành lập, tuy rằng bánh bao có thể nhỏ ra hết nhân bánh của mình, thế nhưng trong bụng của nó vẫn rỗng không, mà bánh hấp là đặc ruột, cho nên tôi cảm thấy bánh bao nhỏ ra đến cuối cùng sẽ biến thành một cái bánh cao lương hấp***. Đương nhiên, chúng ta có thể tìm một cái bánh bao đến thí nghiệm một chút.

Tạ Khánh: . . . Là người sống cuộc sống ở đỉnh cao xã hội, làm sao anh biết cái thứ bánh cao lương hấp này. . .

Tạ Khánh: Nghiêm Tích Nghiêm Tích, tôi kể chuyện cười cho cậu nhé.

Đã nhanh chóng bị tác giả quên lãng, Nghiêm Tích đồng hài nói: cười cái con mẹ cậu ấy. Nghĩ được bao xa cậu liền cút xa bấy nhiêu cho tôi.

Tạ Khánh: Tiểu Đạt Đạt, bọn họ bắt nạt anh.

An Đạt: ngoan.

Tạ Khánh: anh kể chuyện cười cho em nhé.

An Đạt thở dài: về rồi nói tiếp, trước cùng em về nhà đi.

21. Chương 21

Tạ Khánh với Vương Cẩm Trình vừa ăn xong liền đi, An Đạt còn ở lại một lúc, đợi đến khi cậu về nhà, phát hiện Tạ Khánh không ở trong phòng khách xem tv.

Cậu đi đến trước phòng ngủ, dừng lại.

Trên mặt đất đặt một cái bát, trong bát có mấy quả trứng gà. . .

An Đạt khé miệng co rút mấy cái, bước qua bát trứng gà kia đẩy cửa ra.

Tạ Khánh ngồi ở trên giường, thấy An Đạt, sững sốt, nói: “Em vào bằng cách nào?”

An Đạt nói: “Đi vào bằng chân.”

Tạ Khánh nói: “Không phải em sợ trứng gà sao?”

An Đạt thật không có lời nào để nói: “Cho nên anh cho là để mấy quả trứng gà ở cửa, em cũng không dám vào được sao?”

Tạ Khánh phẫn nộ rồi: “Em cái đồ đứng núi này trông núi nọ, ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt*.”

An Đạt ngậy người: “Em trêu hoa ghẹo nguyệt?”

Tạ Khánh gật gật đầu, sau đó bắt chước giọng của con gái kêu: “Kỹ sư An kỹ sư An.”

An Đạt cảm thấy quạ đen từ trên đỉnh đầu bay qua.

Cậu từng bước đi về phía trước, muốn tới gần Tạ Khánh, kết quả Tạ Khánh lập tức lùi lại, giơ ra một thứ, uy hiếp An Đạt: “Em đừng tới đây.”

An Đạt nhìn đồ vật trong tay Tạ Khánh, chính là bức tượng điêu khắc gỗ quái dị kia. . .

An Đạt đỡ trán: “Đừng có lấy cái thứ kia giơ về phía em. . .” Nói xong, lại đi một bước về phía trước.

Tạ Khánh vội vàng giơ lên tượng điêu khắc gỗ, nói: “Đừng đến gần anh, anh muốn em ngủ trên sàn nhà.”

An Đạt nhướn mày: “Vì sao em phải đi?”

Tạ Khánh nói: “Bởi vì em trêu hoa ghẹo nguyệt.”

An Đạt bắt chợt bước qua, nói: “Em không cho là như thế.”

Tạ Khánh bị cậu dọa cho giật mình, vội vàng trốn phía sau giường, An Đạt muốn tới gần hắn, hắn bỏ chạy, hai người ở bên giường xoay đi xoay lại.

An Đạt cảm thấy hành vi này thật sự rất ngu ngốc, xoa bóp huyết Thái Dương, nói: “Em mệt rồi, đừng đùa nữa.”

Tạ Khánh méo miệng, ủy khuất nhìn An Đạt. An Đạt thành linh bỏ nhào tới, rốt cục bắt được Tạ Khánh, đẩy hắn ngã vào trên giường.

Tạ Khánh một phen ôm chặt lấy An Đạt ở trên người hắn, hung hăng mà hôn lên, vừa hôn vừa nói: “An Đạt, hiện giờ anh rất phiền muộn.”

An Đạt đáp lại nụ hôn của hắn, hỏi: “Vì sao.”

“Bởi vì có người thích em.”

An Đạt nhìn vào mắt hắn, nói: “Ghen tị?”

Tạ Khánh cười mà không đáp, xoay người đem An Đạt áp ở dưới thân, chống người lên, dùng ánh mắt dò xét thân thể An Đạt.

Sau đó đem cậu lật lại, từ phía sau lưng chụp lên, tay vuốt ve eo của An Đạt, Tạ Khánh khoe miệng cong lên, nói: “Làm từ phía sau được không? Sáng sớm hôm nay dậy anh đã muốn cưỡi bộ âu phục này từ trên người em xuống.”

Muốn cưỡi thứ gò bó trói buộc lấy thân thể này, muốn nhìn thân thể này run rẩy dưới bàn tay của mình như thế nào, An Đạt, em nói xem đây là loại tâm lý thể nào.

Tạ Khánh hạ tầm mắt xuống, ôm lấy người trong lòng.

Đêm đã khuya, Tạ Khánh ôm An Đạt, nhìn lông mi của cậu ở dưới bóng mờ, nhẹ giọng hỏi: “An Đạt, cái tấm ảnh chụp ở nhà em kia. . .”

An Đạt mở mắt ra, hỏi: “Tấm ảnh chụp nào?”

“Ai, chính là tấm ảnh em treo ở phòng ngủ đó.”

“Làm sao vậy?”

“ . . . Là ở đâu ra.”

“Tìm được ở chợ đồ cũ.” An Đạt nói.”Làm sao?”

Tạ Khánh thở ra một hơi, nói: “Không có gì, thật ra đó là anh chụp.”

An Đạt chậm một giây, mới nghĩ đến mình hẳn là đã làm ra biểu tình giật mình, thế nhưng Tạ Khánh dường như không chú ý tới, chỉ nói: “Vốn là tặng cho một người bạn, thế nhưng không biết như thế nào lại đến được chỗ em.”

“Phải trả lại sao?” An Đạt cúi đầu hỏi.

Tạ Khánh lắc đầu, nói: “Ồ chỗ em rất tốt.” Hắn kê trán lên trán An Đạt, im lặng một lát, nói, “An Đạt, anh muốn đóng cửa tiệm bán hoa.”

An Đạt trong lòng giật mình, hỏi: “Vì sao. . .”

“Trước kia anh muốn làm nhiếp ảnh gia. . . Anh muốn trở về làm sở trường của mình.”

An Đạt không biết tâm tình bây giờ là thế nào, vừa mất mát vừa cảm thấy thở phào, cuối cùng vẫn là vui sướng thản nhiên.

Cậu dán mặt vào vùng cổ Tạ Khánh, nói: “Đi làm đi.”

Kỳ thật hắn vẫn một mực nỗ lực.

Thật nỗ lực để vượt qua quá khứ.

Có thứ gì đó từ trong lòng tràn ra, khiến cho An Đạt lúng túng. Không biết nên biểu đạt như thế nào, An Đạt luôn ghét điểm ấy của mình.

Vì thế cậu chỉ có thể ôm chặt hắn, nói với hắn: “Tạ Khánh, vất vả cho anh rồi.”

Nếu cuộc sống cứ như vậy trôi qua thì tốt rồi.

Không cần có những thay đổi đó.

Thế nhưng cuộc sống không thể nào không có biến chuyển, tựa như bởi vì cuộc sống vốn dĩ không có nếu như.

Tuy rằng Tạ Khánh nói muốn đóng cửa tiệm bán hoa, thế nhưng hành động của hắn trái lại cũng không nhanh nhẹn như vậy, hắn một bên tìm người thay thế, một bên vác cameras chạy khắp nơi, hoa mỹ gọi là: “Khởi động” .

Vì thế về nhà chụp ảnh đồ đạc nhiều hơn, trái lại không quá giống cái nhà mà giống phòng làm việc hơn, Tạ Khánh thậm chí khoa tay múa chân nửa ngày đòi làm một phòng tối.

An Đạt không hiểu, nhưng xem bộ dáng thần thái sáng láng của Tạ Khánh, liền chiều theo ý của hắn.

Chẳng qua là nhìn thấy những đồ vật không quen thuộc chiếm lĩnh cuộc sống của mình, không biết vì sao An Đạt cảm thấy có phần khủng hoảng.

Cho đến một ngày nọ, An Đạt tan sở trở về, mở cửa, thấy trong phòng khách đều là thùng, cùng album ảnh rải rác, cậu ngẩn ra.

Đây là chỗ nào, cậu đột nhiên không biết.

Tạ Khánh từ trong phòng đi ra, thấy cậu đứng ngốc ra ở cửa, cười hỏi: “Anh là vị nào vậy, tới tìm ai?”

An Đạt sững sờ nhìn Tạ Khánh, Tạ Khánh bị ánh mắt rã rời của cậu dọa sợ, tiến lên vuốt ve đôi môi tái nhợt của cậu, hỏi: “An Đạt, em làm sao vậy?”

An Đạt hạ mắt xuống, nói: “Đừng có đùa như vậy.”

Tạ Khánh gãi gãi đầu, nói: “A, em mệt rồi sao, đến ngồi xuống nào.” Nói xong hắn liền ấn An Đạt xuống ghế sofa.

An Đạt nhìn một đồng ngón ngang trước mặt, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tạ Khánh cười nói: “Một ít thiết bị mà thôi.”

An Đạt rời khỏi phòng làm việc, để Tạ Khánh dọn đồ đạc vào, Tạ Khánh có chút ngượng ngùng, An Đạt chỉ lắc đầu, nói: “Dù sao em cũng chỉ cần có máy tính là được rồi, xem trong phòng ngủ cũng vậy.”

Mà gần đây Tạ Khánh cầm cameras lại có thêm một niềm sở thích, chính là chụp An Đạt.

Khi An Đạt nấu cơm chụp, lúc ngủ chụp, lúc đánh răng cũng chụp, vốn Tạ Khánh còn muốn chụp lúc An Đạt tắm, nhưng bị An Đạt ném một bánh xà phòng trúng gáy mà không công mà lui.

“Anh không có chuyện gì để làm hay sao mà chụp?”

“Bởi vì trong ống kính Tiểu Đạt Đạt rất đẹp mà.”

An Đạt không có tiền đồ mà bị câu nói đó làm cho đỏ mặt, kết quả dẫn tới ác dương phác lang**.

Tạ Khánh ôm An Đạt cọ cọ: “Tiểu Đạt Đạt, nếu vĩnh viễn đều như thế này thì tốt rồi.”

An Đạt kinh ngạc.

Hóa ra sợ thay đổi cũng không phải chỉ có mình . . .

An Đạt đột nhiên cảm giác mình chẳng qua là buồn lo vô cớ, làm gì để cho lo lắng không đâu phá hủy niềm vui hiện tại.

Cho dù cửa hàng bán hoa đóng cửa cũng không sao, Tạ Khánh có cuộc sống mới phải mừng cho hắn.

Mà mình. . . nhất định không phải chỉ là thời kỳ chuyển tiếp.

Đáng tiếc chuyện khiến cho An Đạt lo lắng vẫn cứ xảy ra, chỉ là lúc đó cậu cũng không hề hay biết.

Ngày đó Tạ Khánh đeo cameras đi ra ngoài, kết quả phải tới muộn mới trở về. Trong nhà đường ống nước phòng bếp có chút rỉ nước, thân là sinh viên tài giỏi của ngành kỹ thuật, An Đạt xắn tay áo lên, cầm lấy cờ lê làm thợ sửa ống nước không chuyên.

Lúc cậu chuyên tâm sửa ống nước, cũng không biết Tạ Khánh kỳ thật đã xuống dưới gác.

Tạ Khánh đứng ở dưới gác của nhà mình, mặt không chút máu nhìn người phụ nữ trước mặt mình.

Người phụ nữ hơn ba mươi tuổi kia nhìn thấy Tạ Khánh, thoáng nở nụ cười dịu dàng lại có chút yếu ớt, chào hỏi hắn: “Đã lâu không gặp, Tiểu Miên.”

22. Chương 22

Khi Tạ Khánh về nhà, An Đạt đang sửa ống nước, cậu lau lau mồ hôi trên đầu, không quay đầu lại, nói với Tạ Khánh: “Đã đói bụng rồi đi, chờ em làm xong liền nấu cơm.”

Kết quả người đứng phía sau không có động tĩnh gì, An Đạt vừa định quay đầu lại, đã bị ôm lấy.

“Tạ Khánh?” An Đạt nhẹ giọng hỏi.

Người kia ôm cậu, thật chặt, không nhúc nhích.

“Làm sao vậy?” Lúc An Đạt nghiêng đầu, liền bị hôn lên.

“Này. . .” An Đạt hơi hơi cự tuyệt, nhưng Tạ Khánh ngày càng táo tợn hơn, tay bắt đầu cởi quần áo của An Đạt.

Hai người giãy dụa ở phòng bếp, An Đạt quần áo bị kéo xé tan tác, ngày hôm nay sức lực của Tạ Khánh đặc biệt mạnh, vuốt ve trên thân thể, có chút đau.

“Trở về phòng đi. . .” An Đạt giãy dụa nói, nhưng mà Tạ Khánh mắt nhắm tịt tai ngơ(ơ đi). An Đạt lúc này mới ý thức được, người này sẽ không làm thật chứ.

“Tạ Khánh!” An Đạt cố gắng đẩy hẳn ra, Tạ Khánh một phen cầm lấy nơi đã có phản ứng của cậu, An Đạt run rẩy một chút, bị người thừa cơ chen vào, phía sau thất thủ.

Không có bơi trơn đã bị ngón tay đâm vào, không gian chật hẹp rất không thoải mái, An Đạt cắn chặt môi, người kia còn xấu xa ở trong thân thể của cậu cong ngón tay.

Không đợi An Đạt bình tĩnh lại, thứ còn kích thích hơn so với ngón tay liền thẳng tiến vào thân thể cậu.

Làm cái gì chứ!

An Đạt hai tay vịn chặt bồn rửa, miệng há to thở gấp, Tạ Khánh từ phía sau lưng ôm lấy cậu, sờ lên môi cậu, vói vào trong miệng, bắt chước động tác dưới thân khuấy động ở trong miệng An Đạt.

Từ đầu tới cuối, Tạ Khánh không nói câu nào, chỉ thô bạo đâm chọc, trong lúc đó An Đạt bị vây giữa bồn rửa và ngực của Tạ Khánh, rất thống khổ.

Thời khắc cuối cùng, Tạ Khánh xuất ở trong thân thể của An Đạt, An Đạt thất thần nhìn trần nhà, cũng từ trong cao trào ngã xuống, rơi vào trong ngực Tạ Khánh.

Tạ Khánh ôm cậu, An Đạt từng ngệm từng ngệm nhỏ thở gấp, mết đến cả ngón tay cũng không muốn động.

“An Đạt, em sẽ rời khỏi anh sao?” Tạ Khánh chôn ở trên vai An Đạt, rầu rĩ hỏi.

An Đạt nâng lên cánh tay vô lực, búng vào sau gáy hẳn một cái, nói: “Ai kích động đến anh rồi? Trước khi anh rời khỏi em, em sẽ không xa lìa anh.”

Tạ Khánh cầm tay cậu, lại tìm kiếm môi của cậu.

An Đạt trong lòng thở dài, vì sao hẳn lại bất an như vậy? Không yên lòng hẳn là mình mới phải.

Kể từ sau ngày đó, Tạ Khánh luôn là lạ, thường xuyên ngăn người, gọi hẳn hẳn cũng không để ý.

Dục vọng của hẳn đối với An Đạt trưởng căng giống như điên vậy, An Đạt đã nhiều lần xin nghỉ bởi vì sáng sớm không thể rời giường.

Thế nhưng sở thích kể chuyện cười này ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, khiến cho người ta muốn phát điên.

Chẳng hạn như Vương Cẩm Trình.

“A a a, chịu không nổi, chết mất, dẫn cậu ta đi đi, á không, vẫn là đem tôi đi đi!” Vương Cẩm Trình máu tươi quầy bar.

Dương Giản vừa uống rượu, vừa cười nhìn hẳn, nói: “Cuộc sống cần phải có kích thích.”

Wương Cẩm Trình che ngực, nói: “Tiếp tục kích thích như vậy tôi sẽ bị bệnh tim mất.”

“Vậy sao? Vậy để cho tớ tới cứu cậu nhé.” Tạ Khánh sán lại đây.

Wương Cẩm Trình kêu thảm một tiếng, chạy trốn chết, Tạ Khánh cười híp mắt mà đuổi theo.

Dương Giản buồn cười nhìn theo bọn họ, sau đó quay đầu, nói với An Đạt: “Không can thiệp sao? Vương Cẩm Trình cũng bị chính chết rồi.”

An Đạt nói: “Để cho anh ấy phát tiết một chút cũng tốt.”

Dương Giản cười nói: “Thật nhần tâm mà, Vương Cẩm Trình đáng thương, trở thành công cụ phát tiết của người khác.”

An Đạt thờ ơ: “Dù sao vẫn phải có người bị hy sinh.”

Dương Giản cong khóe môi, nói: “Nhưng mà như thế này cũng không thể giải quyết vấn đề đâu, Tạ Khánh rất không bình thường.”

An Đạt không để ý đến những lời này của Dương Giản, ngược lại hỏi: “Lúc anh mới quen Tạ Khánh, tính cách của anh ấy như thế nào?”

Dương Giản suy nghĩ một chút, nói: “Khiến cho người ta có cảm giác rất tỉnh táo.”

“Tỉnh táo?”

“Ừ, chính là đối với người ta rất khách sáo, thế nhưng lại thật xa cách, không giống bây giờ dính người như vậy. Hiện tại Tạ Khánh giống như vẫn chưa tỉnh ngủ.” Dương Giản nhìn An Đạt, mỉm cười, “An Đạt, cậu nói xem, có thể có một ngày Tạ Khánh tỉnh táo lại hay không, cảm giác bản thân mình chỉ là mơ một giấc mộng, mà chúng ta chẳng qua là người trong giấc mộng của hắn thôi.”

An Đạt không nói gì.

Buổi tối lúc trở về, Tạ Khánh uống quá nhiều rượu, người này uống rượu ngược lại trở nên bình thường. An Đạt để cho hắn dựa vào vai của mình, đi chậm chậm.

“An Đạt à. . .” Tạ Khánh cúi đầu gọi.

“Hửm?”

“Ha ha, không có gì, chỉ đột nhiên muốn gọi em một chút thôi.”

An Đạt lợi dụng sự che giấu của đêm tối, kéo lấy ngón tay của hắn, nắm chặt.

“An Đạt?”

An Đạt không nói gì.

Nếu quả thật chỉ là cảnh trong mơ như lời nói, vì sao độ ẩm trên tay lại chân thật như vậy. Đây không phải mơ, An Đạt muốn cố gắng truyền đạt cho Tạ Khánh biết, không thể dùng ngôn ngữ, cũng chỉ có thể dùng nhiệt độ cơ thể.

Sau khi về đến nhà, Tạ Khánh vô lại mà đem An Đạt áp lên trên giường, nói: “Anh say anh say rồi.”

“Nặng muốn chết.” An Đạt vỗ lên người phía trên.

Tạ Khánh động cũng không động, một lát sau thật sự ngủ thiếp đi.

An Đạt bất đắc dĩ mà đem Tạ Khánh đẩy xuống giường, kéo chăn đắp lên hai người.

Cậu nhìn thấy mặt Tạ Khánh, ngây ngẩn cả người.

Có nước từ trong đôi mắt nhắm chặt của Tạ Khánh chảy ra, chảy xuống đến trên giường.

An Đạt giơ tay lên, lấy tay áo của mình lau đi, nhưng mà lau thế nào cũng không hết.

Tạ Khánh lại khiến cho An Đạt chân tay luống cuống, An Đạt đành phải nhẹ nhàng kéo hắn qua, dùng nụ hôn hút đi nước mắt của hắn.

Tạ Khánh ngồi ở trong quán cà phê, nhìn thế giới bên ngoài cửa kính.

Có người đi về phía hắn, hắn quay đầu vừa thấy người đi tới, liền đứng lên, nhẹ nhàng gọi: “Chị Hạ.”

Hạ Cảnh Ngữ cười cười, ngồi xuống đối diện hắn.

Tạ Khánh gọi đồ uống cho hai người, Hạ Cảnh Ngữ nói: “Ngày đó đã dọa cho em sợ đi, chị chưa báo trước đã chạy đến dưới gác nhà em rồi.”

Tạ Khánh lắc đầu, nói: “Em nhìn thấy chị Hạ thì rất vui mừng.”

Hạ Cảnh Ngữ cười khỏ một tiếng: “Đừng có nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Tạ Khánh bất an bồng nhúc nhích, nói: “Em nói thật mà.”

Phục vụ đưa cà phê tới, Hạ Cảnh Ngữ nhìn bên rìa ly cà phê, nói: “Em đi một lần liền đi ba năm, chị cũng không biết có nên tìm em hay không, cho đến bây giờ, chị cảm thấy không khác biệt lắm. . .”

Lời của cô còn chưa dứt, liền nhìn Tạ Khánh.

Tạ Khánh cười cười, nhấp một hớp cà phê, nói: “Không có gì cái gọi là không khác biệt lắm.”

Chuyện cũ vĩnh viễn không thể phai nhạt.

Hạ Cảnh Ngữ rũ mắt, cũng cười: “Thế nhưng bởi vì tính mạng của em là do Tiểu Ngôn bảo vệ, cho nên bất kể như thế nào chị đều hi vọng em sống thật tốt.”

Nụ cười trên mặt Tạ Khánh nháy mắt biến mất.

“Bởi vì tính mạng của em là do Tiểu Ngôn bảo vệ. . .”

Trái tim bị hung hăng đâm một dao, những thứ ngày thường liều mạng đè nén từ trong trái tim tan vỡ trào ra. Đường như lại nhớ đến cái ngày mịt mù tăm tối kia.

Gió tuyết đầy trời, không có ánh sáng mặt trời, chẳng còn được mấy thức ăn, chẳng còn lại bao nhiêu độ ấm, và cũng chẳng còn được mấy sinh mệnh.

Hạ Cảnh Ngữ đôi mắt hơi hơi phấp phồng, tiếp tục nói: “Chị thấy em dường như cũng không tệ lắm, đã cảm thấy thực vui mừng, Tiểu Ngôn ở trên trời cũng sẽ cảm thấy rất vui mừng.”

Người đối diện nói gì đó, Tạ Khánh nghe không rõ lắm.

Trong đầu chỉ xuất hiện lặp đi lặp lại những đoạn màu trắng này, đôi tay lạnh như băng kia nắm chặt lấy mình, cuối cùng còn cả chiếc balô màu đỏ kia nữa.

Còn có cùng hình ảnh cùng nhau mạnh xuất hiện cảm tình.

Tình yêu cùng oán hận khắc sâu vào trong xương cốt.

Hạ Cảnh Ngôn đã từng nói, mọi thứ đều không sao hết, Tạ Khánh cho rằng dù là chết, cũng là hai người bên nhau.

Nhưng mà cậu ấy lại rời bỏ hẳn.

Trong lạnh giá tĩnh lại, cũng chỉ có một mình hẳn, balô của Hạ Cảnh Ngôn còn đó, bên trong có lương khô cùng với viên dinh dưỡng, còn có quần áo của cậu cởi xuống.

Tạ Khánh còn nhớ rõ tâm tình của mình khi đó, hẳn cho rằng ngày tận thế đã đến rồi.

Nhưng hẳn vẫn máy móc mặc quần áo của Hạ Cảnh Ngôn vào, ăn xong thức ăn của mình rồi, liền ăn trong ba lô màu đỏ. Không biết qua bao nhiêu ngày, rốt cục có người tới cứu hẳn.

Hẳn ở trong bệnh viện dưới chân núi tĩnh lại, nhưng cảm giác bản thân mình thật ra đã chết rồi.

Cùng với người kia.

“Thật xin lỗi, chị Hạ, lần sau chúng ta tiếp tục nói chuyện nhé.” Tạ Khánh đứng lên.

Hạ Cảnh Ngữ ngạc nhiên nhìn Tạ Khánh rời đi, Tạ Khánh bước trên đường giành cho người đi bộ, ánh mặt trời làm lóa mắt hẳn.

Nếu ngày đó bọn họ cũng có thể thấy ánh mặt trời như vậy thì tốt biết bao.

Nhưng mà không có, người kia ở trong thời khắc cuối cùng của cuộc sống cũng không hề nhìn thấy mặt trời.

Tạ Khánh cảm thấy từ khi hẳn bắt đầu tới thành phố này, bản thân đã mơ một giấc mộng dài thật là dài, trong mộng mình gặp rất nhiều người, có thể cười đến không e ngại gì. Nhưng bây giờ hẳn giống như đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Từ trong mộng đẹp tỉnh lại, hiện thực là tuyệt vọng như vậy.

23. Chương 23

An Đạt lúc đang làm việc nhận được điện thoại An Đồng, nội dung là: “Anh nhỏ, em đã lâu rồi chưa gặp anh!”

An Đạt luôn rất yêu chiều cô em họ này: “Đâu có, tuần trước còn đến nhà bà nội cùng ăn cơm với em mà.”

An Đồng ở trong điện thoại khóc lớn: “Đừng nói nữa, ăn cơm xong anh liền vội vã về nhà, căn bản chẳng nói mấy câu.”

An Đạt vội vàng trấn an: “Được rồi được rồi, tối nay anh mời em ăn cơm, muốn ăn cái gì?”

An Đồng hoan hô một tiếng, sau đó đe dọa nói: “Chỉ hai người chúng ta thôi? Không có người nào đó chứ?”

Từ sau khi An Đồng biết quan hệ của Tạ Khánh và An Đạt, Tạ Khánh ở trong miệng cô bé trực tiếp từ “Ông chủ” biến thành “Người nào đó”.

An Đạt nói: “Đương nhiên không có, vì sao phải gọi anh ấy.”

“Hừ, anh là người đồng tính vô nhân tính.” An Đồng dường như nhận ra những lời này có chút kỳ cục, sau khi xác định thời gian địa điểm liền cúp điện thoại.

An Đạt lại gọi cho Tạ Khánh.

“A lô.” Giọng của Tạ Khánh có phần lười biếng.

“Lại đang ngủ ngày hử.” An Đạt nói.

Tạ Khánh gần đây không làm việc đàng hoàng, cửa hàng bán hoa không mở cửa thì không nói, ngay cả cameras cũng không sao cầm được, ban ngày ngủ, buổi tối liền ngủ không được, một mình ở phòng khách xem ảnh, nhiều lần An Đạt đang ngủ thì bị hắt ánh sáng, mông lung nhìn biểu, đều nhanh trời đã sáng.

Tạ Khánh khàn khàn hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Buổi tối em đi ăn cơm cùng với An Đồng, không về ăn, trong tủ lạnh có đồ ăn thừa ngày hôm qua, dùng lò vi sóng hâm nóng lại là được rồi, đừng ngủ, đảo lại sự chênh lệch thời gian đi...”

Tạ Khánh ngắt lời của cậu: “Em rất dài dòng.”

An Đạt thở dài: “Còn không phải bởi vì anh không bớt lo lắng.”

Giọng điệu của Tạ Khánh có chút buồn bực: “Anh biết rồi.”

Nói xong, hắt liền cúp điện thoại.

Sau khi An Đạt cùng ăn cơm với An Đồng, còn gọi riêng cho Tạ Khánh một phần cơm, khiến cho An Đồng thật mất hứng.

“Anh nhỏ, bây giờ em vẫn không thể hiểu được, anh thật sự là nghiêm túc sao?” An Đồng cau mày hỏi.

An Đạt nói: “Em cảm thấy thế nào?”

An Đồng cắn cắn môi: “Thật xảo quyệt, tại sao anh nhỏ phải đem tương lai gửi gắm vào trên thân một người đàn ông?”

An Đạt xoa xoa đầu cô, nói: “Với anh mà nói đàn ông hay phụ nữ đều không quan trọng.”

“Sao lại không quan trọng, người khác sẽ nghĩ như thế nào chứ?”

“Đồng Đồng, người khác nghĩ gì cũng không quan trọng, nhưng anh vẫn hi vọng em có thể hiểu được anh.”

An Đồng đã ươn ướt khóe mắt: “Anh nhỏ rất gian xảo... Thật gian xảo...”

Khi An Đạt về đến nhà, Tạ Khánh đang ở trong phòng khách xem tv, vừa xem vừa uống bia.

An Đạt nói một câu: “Em mang theo chút đồ ăn về, còn nóng để cho anh ăn đấy.”

Tạ Khánh không phản ứng, An Đạt đi thẳng đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, sừng sốt, nhúu mảy, đi đến phòng khách, hỏi: “Sao những thứ trong tủ lạnh động cũng chưa thềm động đến, không ăn cơm chiều sao?”

Tạ Khánh nói: “Không muốn ăn.”

An Đạt nhìn thấy nước đọng lại trên lon bia, nói: “Bụng rỗng uống bia lạnh, dạ dày chịu được sao?”

Tạ Khánh phất phất tay, nói: “Không sao, chỉ muốn uống thôi.”

An Đạt đi qua nói : “Đừng uống, ăn chút gì đi.” Nói xong hấn muốn đi thu bia bình.

Tạ Khánh không kiên nhẫn gạt tay cậu ra, nói: “Anh chỉ muốn uống, em đừng quẩn.”

An Đạt dừng lại động tác trên tay.

“Anh cũng không muốn ăn gì, phí sức.” Tạ Khánh nói xong, lại uống một ngụm bia.

An Đạt đứng đó, nhìn Tạ Khánh uống bia, TV phát ra âm thanh ồn ào, người ở trong đó đều tự diễn lấy đau khổ vui sướng của mình.

Cho đến khi lò vi sóng phát ra một tiếng “Đình”, cậu mới hồi phục lại tinh thần, nói: “Đồ ăn em để ở đó, muốn ăn thì ăn đi, em có chút mệt, đi ngủ.”

Tạ Khánh “Ừ” một tiếng, tầm mắt đều ở trên màn hình TV.

An Đạt xoay người, vừa định đi, Tạ Khánh lại hỏi một câu: “Cái cô gái ở công ty lần trước tỏ tình với em thế nào rồi?”

An Đạt thản nhiên nói: “Từ sau lần đó, rất nhiều người ở công ty đều rất thích phong cách của cô ấy, rất nhiều người cũng theo đuổi cô ấy.”

“A, phải không? Thật đáng tiếc em lại thấy cô ấy gai mắt.”

An Đạt giật tái mặt: “Anh có ý gì?”

Tạ Khánh nhún nhún vai: “Không có ý gì, em vào phòng ngủ đi.”

An Đạt mím mím môi, đi vào phòng ngủ.

Từ sau khi Tạ Khánh đêm ngày đảo lộn, hai người cũng chưa hề thân thiết, cho dù là thời gian cùng nhau ngủ ở trên giường cũng rất ít, Tạ Khánh dường như cố gắng tránh tiếp xúc với cậu.

An Đạt thở dài.

Sáng sớm An Đạt vừa mới thức dậy, Tạ Khánh liền đi cả dép lê đổ xuống giường.

An Đạt giúp hấn cởi dép lê ra, đắp chăn cho hấn, sau đó sau khi rửa mặt thì đi vào phòng bếp.

Thức ăn cậu đem về ngày hôm qua vẫn còn đặt trong lò vi sóng, cậu lấy ra, ném vào thùng rác.

Khi Tạ Khánh tỉnh lại thì đã tới trưa rồi, hấn đi đến phòng bếp, muốn tìm chút gì ăn, kết quả phát hiện những thứ đáng ra trong tủ lạnh tất cả đều ở thùng rác.

Hấn cười: “Tiểu Đạt Đạt nhần tâm.”

Sau đó hấn thu lại nụ cười, vẻ mặt có phần cô đơn, cầm lấy chìa khóa cùng ví chuẩn bị đi mua một ít đồ ăn. Lúc hấn vừa mới ra khỏi cửa, di động vang lên.

Vì thế, hấn lại một lần nữa ngồi ở quán cà phê đợi Hạ Cảnh Ngừ.

Sau khi Hạ Cảnh Ngừ tới, nói thẳng: “Lần này không cho phép em chạy.”

Tạ Khánh cười khỏ một tiếng, nói: “Được, nhưng là chúng ta có thể đổi nơi khác hay không? Em chết đói rồi.”

Kết quả, bọn họ đều chưa gọi gì liền di giá(di chuyển tới =))) quán mì thịt bò.

Hạ Cảnh Ngữ thấy bộ dạng bụng đói vợ quàng(đói quá gì cũng ăn được) của Tạ Khánh, mở to mắt, nói: “Em đi Châu Phi sao?”

Tạ Khánh chỉ lo ăn, nuốt xuống một ngụm thật lớn mới nói: “Ngày hôm qua đi giả khỏ, nhịn chưa ăn cơm.”

“A?” Hạ Cảnh Ngữ hoàn toàn không hiểu.

Tạ Khánh cười cười, không nói.

Hạ Cảnh Ngữ ánh mắt trở nên nhu hòa, nói: “Chị nhớ trước kia cũng vậy, có một lần em cùng Tiểu Ngôn đi lấy tin tức ở một nơi rất xa, sau khi trở về chị dẫn hai đứa đi ăn cơm, kết quả hai đứa tranh cướp nhau, chủ quán thấy các em rất đáng thương, nói tặng thức ăn miễn phí cho hai em.”

Tạ Khánh cười gượng: “Vâng, hai người ăn đến thật ngon miệng.”

“Hai đứa các em giống như trẻ con vậy.” Hạ Cảnh Ngữ khỏ mắt hơi hơi đỏ, “Chị đã từng nghĩ rằng các em mãi mãi chẳng trưởng thành được, bây giờ thấy em, hoàn toàn không giống với trước kia...”

Tạ Khánh thấp giọng nói: “Dù như thế nào, chị Hạ cũng vĩnh viễn là chị của em.”

Hạ Cảnh Ngữ cảm động lau lau mắt, bình tĩnh trở lại, nói: “Lần này chị tới, thật ra là muốn hỏi em, có muốn quay lại không?”

Tạ Khánh sững sốt, hỏi: “Quay lại đâu?”

“Tòa soạn. Tạp chí mấy năm nay phát triển không tệ, những người năm đó cùng hợp tác với em cũng đều có bước tiến hết, bọn họ rất muốn em trở về...” Hạ Cảnh Ngữ nhìn vào mắt Tạ Khánh.

Tạ Khánh tránh đi ánh mắt của cô, nói: “Đúng rồi, chị Hạ lên làm chủ biên rồi nhỉ, chúc mừng chị.”

Hạ Cảnh Ngữ gõ một cái lên đầu hấn, nói: “Đừng nói sang chuyện khác. Em không quan tâm một chút sao? Chị biết đối với em mà nói, chụp ảnh có ý nghĩa như thế nào, mà bọn chị vẫn để giành chỗ cho em như trước, em không cảm động sao?”

Tạ Khánh không nói gì.

“Theo chị được biết, mấy năm nay em cũng chưa hề động đến chụp ảnh chút nào, em thật sự có thể buông sao?”

“Hơn nữa Tiểu Ngôn nếu biết em vì nó mà từ bỏ chụp ảnh, nó cũng sẽ không vui đâu?”

Hạ Cảnh Ngữ mỗi câu một bức thiết hơn, Tạ Khánh lấy tay che khuất mặt, nói: “Chị Hạ đừng ép em, em còn phải nghĩ đã.”

Hạ Cảnh Ngữ thở dài, nói: “Được rồi.” Cô nghĩ nghĩ, thật cẩn thận hỏi, “Em do dự như vậy, có phải ở nơi này có thứ gì mà em không buông bỏ được hay không?”

Tạ Khánh ngẩn ra, không biết trả lời thế nào.

Hạ Cảnh Ngữ thấy phản ứng của hấn, cô đơn nói “A, phải rồi... Ba năm này em nhất định là có cuộc sống của riêng em.” Cô lấy tay che đi mắt của mình, “Xem chị xem, đã nghĩ rằng vẫn là ba năm trước, em vẫn còn cùng Tiểu Ngôn ở bên nhau, nếu Tiểu Ngôn còn sống...”

Tạ Khánh không thể đến an ủi cô.

Ai tới an ủi hấn đây?

Hạ Cảnh Ngữ nói tiếp, giọng nói nhẹ đến gần như nỉ non: “Tiểu Miên, cho dù em có cuộc sống mới, cũng đừng quên Tiểu Ngôn được không...”

“Đối với em mà nói, không ai quan trọng hơn Cảnh Ngôn.”

Tạ Khánh nói như vậy xong, Hạ Cảnh Ngữ ngẩng đầu lên, nhìn hấn.

Lúc An Đạt tan sở, Tạ Khánh không ở trong nhà.

Cậu làm xong cơm chiều, chờ Tạ Khánh trở về. Nhưng cho đến tối cơm đều đã lạnh, Tạ Khánh vẫn không quay về.

Cậu không biết vì sao cũng không có khẩu vị, đem thức ăn cất vào tủ lạnh.

Chờ thật lâu, Tạ Khánh vẫn như trước chưa quay về. Cậu tựa vào trên ghế sa lon xem tv, xem một lúc đã cảm thấy mệt.

Thật sự là không hiểu nổi Tạ Khánh mỗi ngày đang xem cái gì, có gì hay để xem đâu.

Mơ mơ màng màng ngủ trên ghế sa lon, nửa đường nghe thấy tiếng mở cửa, An Đạt mở mắt ra, trong bóng tối có bóng dáng của Tạ Khánh.

Mùi ngửi thấy mùi rượu, An Đạt bị nhận thức này làm bừng tỉnh, Tạ Khánh nhìn cũng chưa hề nhìn An Đạt, đi thẳng vào trong phòng.

An Đạt đứng lên, đi theo sau Tạ Khánh, hỏi: “Tại sao lại uống rượu chứ?”

Tạ Khánh không đáp lời.

An Đạt đành phải nói: “Có muốn ăn chút gì lót dạ hay không?”

“Trừ ăn ra chỉ có ăn, em có phiền hay không?” Tạ Khánh giọng hát khàn khàn nói. Hấn nhìn phòng ngủ, mắng một câu, rồi lại đi ra.

An Đạt thấy hấn đi ra phía cửa, hỏi: “Đã trễ thế này anh còn muốn đi đâu?”

“Không quan hệ đến em.”

An Đạt ánh mắt lạnh xuống, nói: “Tạ Khánh, em cũng nhanh chóng không nhận ra anh nữa rồi.”

Tạ Khánh xoay đầu lại, cười cười, nói: “A? Muộn như vậy mới phát hiện là không nhận ra anh à.”

An Đạt chịu không nổi sự kỳ quái của hấn, nói: “Tạ Khánh anh không hợp như thế này.”

Tạ Khánh tựa vào trên kệ giày dép, cười vô lại: “Vây em nói anh hợp thế nào?”

An Đạt chỉ nhìn hấn, nói: “Có chuyện gì thì nói ra, anh cứ buồn bực kỳ quái như thế này diễn cho ai xem chứ?”

Tạ Khánh hung hăng đá kệ giày một phát, kệ giày đổ rầm một cái, một chậu cây ở trên cũng rơi xuống, chậu hoa bị vỡ, trong bùn đất lộ ra rễ cây.

“Nếu cậu nghĩ rằng tôi với cậu đang diễn cái gì thì tôi cũng không phản đối, tôi vốn là như thế này.”

Nói xong, hấn liền bỏ ra ngoài.

An Đạt đỡ trán, sau đó nhặt giấy lên, đem giấy rơi ra đặt về chỗ cũ, quét sạch đất trên sàn, sau đó xem chậu hoa, không biết còn có thể sống được hay không.

An Đạt đột nhiên nhớ tới lời nói của Dương Giản, giờ mới hiểu ra, bản thân mình chỉ sợ là sẽ bị vứt bỏ.

Khi cậu cho rằng Tạ Khánh đã bước ra khỏi quá khứ rồi.

An Đạt có loại cảm giác sắp thành lại bại.

Mình vô luận như thế nào vẫn là năng lực quá nhỏ bé, nghĩ rằng có thể làm cho hấn dần quên đi quá khứ, kỳ thật bản thân mình chẳng qua chỉ là một miếng băng dán chất lượng kém mà thôi. Không thông thoáng lại không thấm nước, sau khi xé ra vết thương vẫn còn, ngược lại càng sâu thêm.

24. Chương 24

Tạ Khánh rất lâu rồi chưa hề quay về nhà,

“Tiểu Miên... Em hiện tại có người yêu không?”

Tạ Khánh nghe thấy câu hỏi đó liền sửng sốt.

Hạ Cảnh Ngữ thấy hắn trầm mặc, cười cười, nói: “Nói như vậy đúng là có đi? Chính là người đó khiến em không muốn quay về sao? Đó là người như thế nào vậy?”

Tạ Khánh chỉ nói: “Em không quay về cũng không phải bởi vì cậu ấy.”

Hạ Cảnh Ngữ miễn cưỡng cười: “Vậy sao? Đó là... Vì không còn muốn nhớ đến Tiểu Ngôn sao?”

“Làm sao có thể!” Tạ Khánh găm nhẹ một tiếng, dọa cho Hạ Cảnh Ngữ sợ.

Hạ Cảnh Ngữ luống cuống nói: “Thật xin lỗi... Chị là một người chị, không có cách nào không nghĩ đến em trai được...”

Tạ Khánh mệt mỏi nói: “Là em có lỗi, chị Hạ, gần đây cảm xúc của em không ổn định lắm.”

“... Là bởi vì chị tạo áp lực cho em sao?”

Tạ Khánh lắc đầu, nói: “Không phải, là em cứ nhớ tới Cảnh Ngôn.”

Hắn nói, giọng điệu bình tĩnh: “Em luôn suy nghĩ, vốn dĩ nếu như bọn em có cơ hội ở bên nhau đến già. Có lẽ cũng không nhất định, cũng cãi nhau giống như những người khác vậy, cũng có thể chia tay, thế nhưng hiện tại cũng không có cơ hội thể nghiệm.”

Thời gian của hắn dần dần trôi đi, mà hình ảnh của người kia lại vĩnh viễn bị dừng lại ở ngày hôm đó.

Dôi tình nhân bên đường cãi nhau, hắn ghen tị với điều đó.

Hắn ngay cả nói với cậu ấy một câu cũng làm không được.

Vốn dĩ bọn họ phải cùng nhau đi hết cuộc đời này, bây giờ chỉ còn lại một mình hắn. Những kế hoạch hoàn mỹ trong cuộc sống đều thất bại, người kia sau khi khoét một lỗ hổng ở trong tim hắn liền vứt bỏ hắn.

“Nếu như ngày đó em không lôi kéo cậu ấy đi sưu tầm dân ca thì sẽ thế nào?” Tạ Khánh nhìn Hạ Cảnh Ngữ, đau đớn tràn đầy trong ánh mắt.

“Nếu người chết là em thì tốt rồi, em trăm ngàn lần nghĩ như vậy.”

“Chị Hạ, chị có phải cảm thấy Cảnh Ngôn vì em mà chết thật không đáng hay không?”

Tạ Khánh quay đầu nhìn phương xa.

Trừ bỏ yêu, cũng là hận. Hận cậu lưu lại một mình hắn, đối mặt với thế giới không có cậu, thế giới không có cậu khiến cho người ta điên cuồng.

Hạ Cảnh Ngữ trầm mặc, đột nhiên nói: “Chị đến thành phố này còn chưa đi đâu xem đâu, em dẫn chị đi shopping đi.”

Tạ Khánh cười cười, nói: “Được.”

Hắn cười rất nhẹ, Hạ Cảnh Ngữ cảm thấy có lẽ một giây sau, người con trai này sẽ theo gió bay mất.

“Anh Nhỏ!”

An Đạt vừa nhận điện thoại, tiếng gào thét của An Đồng khiến cho màng nhĩ của cậu chấn động vang lên tiếng ong ong.

“Làm sao vậy? Ai khi dễ em?”

“Sao có thể có người khi dễ em được?”

Anh cũng thấy vậy. An Đạt đương nhiên không dám nói thẳng, chỉ hỏi: “Vậy rốt cuộc làm sao vậy?”

An Đồng hít sâu một hơi, nói: “Hừ, em nhìn thấy người nào đó đi chung với một người phụ nữ rất thân mật.”

An Đạt sững sốt: “Người nào đó?”

“Người nào đó chính là cái người đó ai ấy! Thân mật như thế, anh nhỏ! Vấn đề này rất nghiêm trọng!”

An Đạt giờ mới hiểu được cô đang nói ai.

“Đi cùng một người phụ nữ cũng đâu có gì đâu.”

“Anh nhỏ, anh còn bào chữa cho anh ta nữa, tức quá tức quá đi! Lúc hai người kia ở bên nhau, em ở một bên nhìn cũng không thể nào không tức điên lên!”

An Đạt chỉ có thể trấn an An Đồng, cuối cùng An Đồng quăng ra một câu: “Nếu người nào đó đối xử không tốt với anh, em sẽ vác bao thuốc nổ đến liều mạng với anh ta!”

An Đạt nghe tiếng cúp máy trong điện thoại, khoe miệng run rẩy một chút.

Lúc về đến nhà, An Đạt nhìn căn phòng trống rỗng, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Đây rõ ràng không phải nhà của cậu, lại là cậu đến trông coi dùm.

Mà chủ nhà chẳng biết đi đâu.

An Đạt vẫn sinh hoạt giống như thường ngày, cho đến khi cửa lại bị mở ra.

An Đạt thấy Tạ Khánh, nói: “Đã về rồi hả, muốn ăn chút gì không? A, em thật sự chỉ luôn nói đến chuyện ăn.”

Tạ Khánh chăm chú nhìn cậu, đã không còn ý cười như trước kia cũng không lạnh lùng như mấy ngày trước, chỉ nghiêm túc nhìn cậu.

An Đạt nheo mắt lại: “Có chuyện muốn nói với em? Đi vào ngồi đi.”

Tạ Khánh đi vào trong phòng, An Đạt nói: “Cứng nhắc như vậy làm gì? Làm như đây là nhà của em vậy.”

“An Đạt, chúng ta chia tay đi.”

Một câu nói bất ngờ khiến cho An Đạt ngừng lại một chút, cậu xoay người lại, không nói được cũng chẳng nói không.

Tạ Khánh cúi đầu, không dám nhìn An Đạt, chỉ nói: “Thật xin lỗi...”

“Trong lòng anh còn có một người... Anh thật sự không quên được cậu ấy... Xin lỗi...”

Cảnh tượng ngày đó lặp đi lặp lại.

Khuôn mặt tươi cười của Hạ Cảnh Ngôn trước khi hấn ngủ, hay là khi hấn tỉnh lại, phát hiện bản thân mình lẻ loi một mình tuyệt vọng.

Đó là tình yêu dùng mạng sống để biểu đạt, cần phải dùng toàn bộ linh hồn để khắc ghi.

“Anh đã cho rằng có thể bắt đầu một lần nữa... Nhưng mà anh không làm được...”

Hắn đã từ rất lâu rồi đều cảm thấy rất lạnh, cái loại lạnh lẽo này khiến cho hắn muốn đi tự sát, nhưng mà tính mạng của hắn đã không còn là của mình nữa rồi, cho dù tiếp tục thống khổ cũng phải sống sót.

“Gặp gỡ em anh rất cảm kích... Thật sự... An Đạt...”

Nhưng mà hắn vẫn không có cách nào cùng một người khác sống bên nhau được nữa.

An Đạt đi qua, tay nâng mặt của hắn, để hắn ngẩng đầu lên, thấy trong mắt hắn ngấn lệ.

“Lần đầu tiên là đêm hôm đó lần đầu tiên chúng ta làm tình.”

“Lần thứ hai là một ngày khi anh đang ngủ.”

“Hôm nay là lần thứ ba.”

Lần thứ ba để cho cậu thấy Tạ Khánh khóc.

Vì yêu mà rơi nước mắt, vì Hạ Cảnh Ngôn rơi nước mắt.

An Đạt lần này không dùng nụ hôn tới lau khô nước trên mặt Tạ Khánh, mà mặc cho nó lặn xuống.

“Không có gì phải xin lỗi, cũng không có gì mà cảm kích, chúng ta ngay từ đầu đã nói rõ rồi, chỉ thử xem, anh không cần phải có gánh nặng.”

Điều cậu muốn cho tới bây giờ cũng không phải là “Thật xin lỗi” cùng “Cảm kích” .

“An Đạt...” Tạ Khánh không biết nói gì.

“Thật nhớ đến chuyện cười của anh, trước kia lúc nghe cảm thấy rất phiền, bây giờ không có lại thấy nhớ.” An Đạt nói xong, thu tay về.”Đồ đạc của em hôm khác lại đến thu dọn, anh cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút, em đi đây.”

“Bye bye.”

An Đạt mở cửa đi ra ngoài, sau khi xuống lầu, cậu quay đầu lại nhìn lên tầng hai, lại nhìn cánh cửa đóng chặt của tiệm bán hoa, rốt cục buông lỏng bàn tay đã nắm chặt thành quyền.

Cậu buộc bản thân mình không được phát run, từng bước một đi hướng trên lễ đường, gơ tay đón tắc xi.

Lúc xuống xe mới phát hiện mình không mang ví mà đã đi, lái xe về mặt không kiên nhẫn.

Điện thoại di động của An Đạt cũng đã rơi ở nhà Tạ Khánh rồi, chỉ có thể đặt đồng hồ đeo tay cho tài xế tắc xi, cậu vừa mới đi vào cửa thang máy, đã nghe thấy tiếng tắc xi lái đi.

Tài xế kia còn rất thạo giá cả thị trường. Cậu mặc danh kỳ diệu(không hiểu ra sao) mà nghĩ, vậy tiền xe cũng không cần thanh toán nữa.

Lúc cậu gõ mở cửa, bà An rất giật mình.

An Đạt nói: “Bạn con đá con ra ngoài rồi.”

Bà An kéo con trai vào, oán hận nói: “Đã nói rồi, đột nhiên nói cái gì muốn ra ngoài ở chung với người ta, vẫn là nhà mình tốt nhất không phải sao, còn phải nhìn sắc mặt người khác —— trời ơi, sao tay con lại chảy máu thế này!” Bà An đau lòng nhìn bàn tay con trai.

An Đạt đột nhiên cảm thấy mình thật nực cười.

Lúc trước tràn đầy hi vọng mà chuyển ra ngoài, cuối cùng vẫn là tan vỡ mà trở về.

Nguyên nhân là bởi vì cái miệng của mình rất ngốc sao? Tình yêu đầy tràn hóa ra cũng không thể giữ anh ấy lại.

25. Chương 25

Tốc độ truyền bá tin tức luôn luôn kinh người, khi Vương Cẩm Trình biết tin hai người chia tay, lập tức muốn xách dao tới chém Tạ Khánh.

An Đạt rất kỳ quái: “Vì sao mọi người đều cho là trách nhiệm của Tạ Khánh?”

Vương Cẩm Trình sững sờ: “Chẳng lẽ không phải sao?”

An Đạt cảm thấy thực không có lời để nói: “Chúng tôi là chia tay trong hòa bình, không có ai đúng ai sai.” Ít nhất cậu kiên trì với cách nói này, sẽ khiến cậu có thể diện một chút.

“Chuyện của người khác cậu vẫn là bớt can thiệp vào đi.” Dương Giản nhàn nhã nói, Vương Cẩm Trình không tình nguyện “Hừ” một tiếng, hít một hơi thuốc lá.

Dương Giản nhíu mày: “Muốn hút thì ra ngoài mà hút.”

Vương Cẩm Trình lại không can tâm mà dập thuốc.

Dương Giản nghiêng người sang hỏi An Đạt: “Nhưng mà cậu không sao chứ?”

An Đạt hỏi lại: “Anh thấy thế nào?”

Dương Giản cười híp mắt.

An Đạt nói: “Tôi không sao, ngược lại Tạ Khánh càng ngày càng kỳ quái, chuyện cười cũng không kể.”

Vương Cẩm Trình nói: “Tạ Khánh không kể chuyện cười không phải Tạ Khánh bình thường.”

Dương Giản gật đầu: “Đúng vậy, bình thường phiền muốn chết, khi không có thì cả người ngứa ngáy.”

“Ai.” Ba người đồng thời thở dài.

Vương Cẩm Trình vỗ bàn một cái: “Chúng ta đừng để ý tới cậu ta, ba người chúng ta đi vui vẻ.”

Dương Giản nhanh chóng liếc mắt một cái, nói: “Tôi không chơi 3p.”

Vương Cẩm Trình mồ hôi lạnh ứa ra: “Không thể tưởng được cậu cũng rất có nguyên tắc.”

Dương Giản cười nói: “Một mình cậu qua bên kia chơi đi, bên kia có người liếc mắt sang bên này nửa ngày rồi.”

Vương Cẩm Trình liếc mắt xem thường: “Nhìn cũng là nhìn cậu, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi.”

“Hôm nay tôi không vui, cậu đi đuổi giúp tôi đi.”

“Vì sao tôi phải đi.” Vương Cẩm Trình nén giận lẩm bẩm, nhưng vẫn đi về phía người đàn ông kia.

“Cuối cùng cũng đuổi được cậu ta đi rồi.” Dương Giản chống cằm nhìn An Đạt, “An Đạt đáng thương, nhảy vào hố lửa rất khó chịu hả?”

An Đạt cúi mặt xuống, nói: “Tuy rằng trước đó đã biết là hố lửa, cho rằng dù thất bại cũng không đáng sợ như vậy, nhưng khi anh ấy nói ‘Chia tay’ vẫn thật tức giận.”

Trái tim con người cũng không phải làm bằng sắt, làm sao có thể không đau.

“Ai nói trên thế giới khoảng cách xa nhất không phải là sống và chết.” Dương Giản nói.

An Đạt khẽ mở to hai mắt, hỏi: “Anh cũng biết sao?”

Dương Giản cười nhẹ: “Lấy ba chữ ‘Tạ Nhất Miên’ kia ở trên mạng kiểm tra liền biết, thật là một tin tức khủng khiếp của năm đó.”

An Đạt cúi đầu.

“An Đạt à, cậu cũng cần gì phải như vậy, cho dù sau này cậu chiếm lấy vị trí bên cạnh cậu ta, thì trong lòng của cậu ta trước sau gì vẫn có một người khác, người này cậu nhìn không thấy, sờ không được, mãi là khoảng cách giữa cậu và cậu ta.”

An Đạt híp mắt, nhìn Vương Cẩm Trình bên kia đã uống rượu cùng với người đàn ông ban nãy kia rồi, nói: “Tôi biết, ngay từ đầu đã biết. Nếu tôi nói tôi cũng là bởi vì chuyện mà anh ấy đã trải qua mới muốn ở bên anh ấy, thì anh thấy thế nào?”

Dương Giản có chút kinh ngạc, sau đó cười khỏ nói: “Vậy cậu thật là một kẻ đại ngốc.” Dương Giản cong khóe môi, tháo kính mắt xuống, hướng bartender vỗ tay một tiếng, nói: “Cho một ly để người thất tình uống rượu nào.”

Bartender lễ độ trả lời Dương Giản, nói: “Nghe thấy rồi.”

An Đạt nhìn ánh mắt hòa nhã của Dương Giản nói: “Anh cũng là kẻ có tiền khiến cho người ta đau lòng.”

Dương Giản chỉ cười: “Nghe nói cậu ngàn chén không say? Có muốn chúng ta liêu một chút hay không?”

An Đạt gật gật đầu: “Được.”

Kết quả là sau đó Vương Cẩm Trình mỗi tay một đĩa, chửi mát mà đem hai người đã gục xuống xách ra khỏi quán bar.

An Đạt tìm một ngày lúc Tạ Khánh đi vắng dọn hết đồ đạc đi, chìa khóa nhà cũng để lại trên bàn trà phòng khách.

Tạ Khánh trở về, thấy căn nhà trống trải đi rất nhiều, không biết là cảm nghĩ gì.

Hắn biết mình không có tư cách cảm thấy thương tiếc hay đau đớn, dù sao cũng là mình bức cậu ấy đi.

Trên bàn là camera kỹ thuật số của hắn, Tạ Khánh đi đến, cầm lên xem.

Bên trong đều là An Đạt.

Bộ dáng An Đạt mặc tạp dề vôi vàng đi qua, bộ dáng An Đạt sáng sớm thức dậy còn buồn ngủ, bộ dáng An Đạt vừa mới tan sở một tay gỡ cà-vạt.

Tạ Khánh quyết tâm, đem ảnh chụp đều xóa hết.

Sau khi xóa xong lại cảm thấy hiu quạnh.

Con người mà, quả nhiên là đáng bị coi thường.

Hắn lại nhìn quanh ngôi nhà đã ở ba năm, nhớ tới ba năm trước đây, hắn vừa đến thành phố này tìm nhà thì môi giới giúp hắn liên hệ với chủ nhà thời điểm ấy. Khi đó, hắn thấy Dương Giản còn kinh diễm(kinh ngạc vì vẻ đẹp của Dương Giản=))) một chút.

Đại khái là do tính khí hợp nhau, cho dù giấy tờ bất động sản đều đã làm xong, hắn vẫn duy trì liên hệ với Dương Giản. Sau đó gặp được Vương Cẩm Trình, sinh viên tài cao này hàng năm sẽ chỉ vào dịp Giáng Sinh mới trở về, miệng đầy Anh-Hán lẫn lộn.

Tiếp theo một ngày kia Vương Cẩm Trình về nước, mang đến An Đạt.

An Đạt, An Đạt. Thật ra Tạ Khánh thích gọi tên An Đạt, giống như có loại sức mạnh làm yên ổn lòng người.

Hắn nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, Hạ Cảnh Ngôn ở bên tai của hắn nói chuyện về thành phố này, cậu ấy nói thành phố này phong cảnh không tệ, nói trong thành phố này có người rất tốt.

Thật sự có người rất tốt.

Tạ Khánh trong lòng thấy cảm kích.

Hắn vuốt ve cameras, đột nhiên thật hối hận, vì sao phải xóa hết ảnh chụp, bây giờ muốn nhìn cũng nhìn không được.

Hạ Cảnh Ngữ lần nữa gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn suy nghĩ thế nào rồi. Hắn cũng đã đuổi An Đạt đi rồi, còn có thể như thế nào đây? Nhưng vẫn cứ luyến tiếc.

Tạ Khánh cân nhắc hết lần này đến lần khác, vẫn là quyết định trả lời Hạ Cảnh Ngữ, hẹn Hạ Cảnh Ngữ ra ngoài, Hạ Cảnh Ngữ một mực nhớ lại những chuyện đã qua, mà những quá khứ đối với Tạ Khánh mà nói tựa như dao găm.

Hai tay của hắn nhét trong túi quần, đá lên hòn đá trên đường, Hạ Cảnh Ngữ ở một bên nói: “Nếu em quay về, bọn chị sẽ đặc biệt mở một chuyên mục mới, em muốn chụp cái gì để cho em tự do phát huy, bọn chị sẽ

giúp em tìm một người cộng sự viết lời văn chuyên nghiệp nhất, đương nhiên dù cho tốt cũng kém hơn Tiểu Ngôn...”

Người phụ nữ bên cạnh lại một lần nữa nhắc tới Hạ Cảnh Ngôn, Tạ Khánh quay đầu, chịu đựng đau đớn trong lòng.

“Tiểu Miên... Có phải em không thích chị nhắc tới Tiểu Ngôn hay không?”

Tạ Khánh trong lòng giật mình, nói: “Đương nhiên không phải...”

Hai người không nói gì, yên lặng đi.

Tạ Khánh nhớ tới lần này tìm Hạ Cảnh Ngữ ra ngoài là để trả lời cô quay về tờ tạp chí, thế nhưng dường như đến hiện tại hấn cũng chưa mở miệng.

“Chị Hạ, em...” Hấn dừng lại, vừa muốn nói, đột nhiên giống bị đóng đinh tại chỗ, ngơ ngác nhìn về phía bên phải.

Hạ Cảnh Ngữ theo tầm mắt của hấn nhìn sang, thấy một người đàn ông mặc âu phục, lại kéo ống tay áo lên, ngồi chồm hổm trên mặt đất, giúp một đứa bé sửa xe đạp.

Cô quay đầu lại, nhìn Tạ Khánh, người kia vẻ mặt khiếp sợ cũng là si mê.

Hạ Cảnh Ngữ nheo mắt lại.

“Chị Hạ, em có việc em đi trước.” Gần như là chạy trốn chết, Tạ Khánh từ bên cạnh Hạ Cảnh Ngữ rời đi.

“Sửa xong rồi.” An Đạt vỗ vỗ đệm ngồi của xe đạp, nói với cậu nhóc mập bên cạnh.

“Hi hi, cảm ơn chú.” Nhóc mập đem mấy viên kẹo nhét vào trong túi áo của An Đạt, sau đó cười xe đạp đi.

An Đạt không nói gì nhìn bàn tay đầy vết bẩn màu đen của mình.

Cậu chậm chậm đi vào trong nhà.

Đã lâu không nhìn thấy Tạ Khánh, cũng không biết hấn thế nào rồi.

An Đạt vén tóc trên trán lên, sau đó mới phát hiện vẫn chưa rửa tay.

Mặt cậu trắng bệch, cúi đầu chạy nhanh đi.

Di động không đúng lúc vang lên, hấn chỉ có thể chịu đựng lấy tay bẩn rút di động.

Là Vương Cẩm Trình.

“A lô?”

“A lô, An Đạt à, tối nay chúng ta đi đánh bowling đi.”

“... Một quá rồi, không muốn đi.”

“Sinh mệnh là do vận động mà, đi thôi đi thôi.”

An Đạt vừa mới định cự tuyệt, chợt nghe thấy một âm thanh trầm đục, cùng lúc đó chính là đau đớn.

Di động rơi trên mặt đất, bên trong truyền đến giọng nói của Vương Cẩm Trình: “An Đạt! An Đạt! Làm sao vậy!”

Tạ Khánh tâm phiền ý loạn về đến nhà, hôm nay vẫn là kẻ vô tích sự.

Vốn dĩ đã không quyết tâm được rồi, khi nhìn thấy An Đạt lại càng lùi bước.

Hấn túm túm tóc, ngã xuống giường.

Mới vừa nằm xuống liền nhận được điện thoại.

Hắn vừa thấy là Vương Cẩm Trình, sửng sốt một chút. Hắn đã rất lâu không liên hệ với Vương Cẩm Trình rồi, đại khái là trong lòng mình thấy hổ thẹn, cũng không dám đi tìm. Vương Cẩm Trình lại có thể chủ động liên lạc với hắn, khiến cho Tạ Khánh có chút kinh ngạc.

“A lô?”

“A lô! An Đạt! Cậu có biết An Đạt ở đâu không?”

Tạ Khánh lại kinh ngạc, lập tức khẩn trương lên: “An Đạt làm sao?”

Vương Cẩm Trình đại khái nghe ra hắn cũng không biết tình hình của An Đạt, mắng một tiếng, u ám nói: “An Đạt có thể đã xảy ra chuyện.”

Trong nháy mắt đó, Tạ Khánh cảm thấy được thế giới của mình lại đổ sụp xuống.

26. Chương 26

Khi Tạ Khánh tìm được An Đạt, tim cũng muốn ngừng đập.

Kỳ thật An Đạt ở ngay cách chỗ hắn vừa gặp cậu không xa.

Tạ Khánh sững sờ gọi điện thoại cho Vương Cẩm Trình. Khi Vương Cẩm Trình cùng Dương Giản tới liền thấy một tình huống kỳ dị.

An Đạt yên lặng đứng ở một bên, trừ bỏ quần áo có chút hỗn độn ra, những cái khác xem như không tệ.

Đứng mặt đối mặt với cậu là một người phụ nữ.

Vương Cẩm Trình nhìn thấy vị nữ sĩ kia, sửng sốt, kêu một tiếng: “Nghiêm Tích?”

Người được gọi là Nghiêm Tích quay đầu lại, thấy Vương Cẩm Trình cũng sửng sốt, bất ngờ xổ ra một câu tiếng Anh: “whyareyouhere?”

Vương Cẩm Trình lau lau mồ hôi, nói: “Cái này phải là tôi hỏi cậu chứ.”

Nghiêm Tích nhìn An Đạt, nói: “Vừa rồi tôi nhìn thấy có người đánh cậu ta, liền ra tay help một chút.”

“Đa tạ nữ hiệp.” An Đạt cuối cùng mở miệng.

“Nữ hiệp?” Vương Cẩm Trình hoàn toàn không hiểu rõ tính hình cho lắm.

“Vị tiểu thư nói chuyện Trung Anh lẫn lộn này, công phu rất không tồi, ba phát hai phát liền đánh cho người ta bỏ chạy.” An Đạt nghiêm túc nói, “Rất lợi hại, lợi hại giống như trong phim truyền hình vậy. Sau khi tôi bị bao vây hoàn toàn không thể đánh trả, cô ấy một thoáng liền giải quyết xong.”

“...” Mọi người đều thật trầm mặc.

Được rồi, được mỹ nữ cứu thật ra cũng không tính là quá kém.

“Phù phù” một tiếng, tiếng của vật gì rơi xuống đất, Vương Cẩm Trình nghiêng đầu nhìn một cái, Tạ Khánh cả người mềm oặt trên mặt đất.

“Này này, cậu làm sao vậy?” Vương Cẩm Trình vội vàng đi đỡ hắn.

Tạ Khánh nói không ra lời, chỉ ngơ ngác nhìn An Đạt.

An Đạt nhìn thấy hắn, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, muốn đi về phía hắn. Kết quả mới vừa đi một bước liền lão đảo một chút, Dương Giản lên sân khấu, giữ lấy cậu.

“A, vừa rồi những người đó dùng gậy gộc đập vào đầu cậu ấy.” Nghiêm Tích nói.

“Hèn nào đầu tôi có chút mơ màng.” An Đạt nói.

Dương Giản thử sờ gáy An Đạt thăm dò, một mảnh dinh dính.

Hắn mặt trầm xuống, mở tay ra, bên trên đều là màu đỏ.

An Đạt lập tức được đưa đến bệnh viện, may mắn chỉ là vết thương ngoài da, băng bó một chút là có thể đi rồi.

Nhưng Vương Cẩm Trình ở trong bệnh viện liền tiến hành dạy dỗ đầy đủ cho An Đạt.

“An Đạt, phán đoán sai lầm đối với tình hình, sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng. Cậu trước tiên không ý thức được trên đầu của mình bị thủng một lỗ, cũng mưu toan làm như không có việc gì thật là hành vi ngu xuẩn. Bởi vì một lần sơ sẩy của cậu, mới có thể làm cho kinh tế toàn cầu trượt dốc hoặc là thời tiết địa cầu ấm lên dẫn đến một loạt hậu quả xấu khác cậu có biết không!”

An Đạt sững sờ nhìn Vương Cẩm Trình thao thao bất tuyệt, nói: “Có nghiêm trọng như vậy không? Hơn nữa đầu của tôi cũng không bị thủng một lỗ.”

Vương Cẩm Trình trừng: “Đừng có ngắt lời, nghe tôi nói.”

An Đạt im lặng.

Quả nhiên thầy giáo khi bắt đầu dạy dỗ người khác liền dừng không được...

“Cậu dài dòng như vậy, người ta không có việc gì đều bị cậu nói thành faint rồi.”

Vương Cẩm Trình quay đầu, thấy Nghiêm Tích, nói: “Sao cậu còn ở đây hả.”

Nghiêm Tích gật gật đầu: “Tôi không phải chưa nói cho cậu sao.”

Vương Cẩm Trình này mới tỉnh ngộ lại, hỏi: “Cậu không phải ở Mĩ sao? Sao lại về nước hả?”

Nghiêm Tích nói: “Muốn về thì về thôi.”

“Cậu trả lời như vậy không phải ý là tôi hỏi cậu cũng vô ích hả...” Vương Cẩm Trình lườm cô.

“Hóa ra mấy người quen nhau à?” An Đạt hỏi.

Vương Cẩm Trình gật gật đầu: “Trước kia quen ở Mĩ.”

“A, hôm nay cảm ơn cô.” An Đạt chân thành nói với Nghiêm Tích.

Nghiêm Tích khoát tay, nói: “Không có việc gì, không có việc gì, tôi anh hùng cứu mỹ nhân rất vui.”

... Người này chắc là mới từ Mĩ trở về, tiếng Hán không tốt lắm.

An Đạt nghĩ nghĩ, nói: “Tôi qua bên kia một lát.”

Nghiêm Tích nói: “Cậu còn muốn đi đâu, đi về nghỉ ngơi đi.”

Vương Cẩm Trình nhanh chóng liếc nhìn Nghiêm Tích một cái, sau đó nói với An Đạt: “Cậu đi đi, để cho Dương Giản đưa cậu về nhà luôn.”

Tạ Khánh ngồi trên ghế ở hành lang bệnh viện bên kia, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Dương Giản đưa cho hắn một cốc nước ấm, hắn nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Dương Giản mỉm cười nói: “Bị dọa cho sợ đi?”

“Ừm...”

Dương Giản lại gần, xoa nhẹ tóc Tạ Khánh, khẽ sát vành tai của hắn, thấp giọng nói: “Vậy cậu nên hiểu được ý nghĩa của An Đạt đối với cậu chứ...”

Tạ Khánh nghe vậy tay run một chút, nước ấm trào ra, theo cổ tay của hắn chảy xuống.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân thong thả, ngừng đầu lên, thấy An Đạt đứng cách đó không xa.

Tạ Khánh né tránh tầm mắt An Đạt, đứng lên, nói: “Không việc gì thì anh đi đây, em nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Dương Giản một phen giữ chặt hân, nói: “Cậu cứ đi như vậy sao?”

Tạ Khánh không biết đáp lại thế nào.

An Đạt kéo tay Dương Giản ra, nói với Tạ Khánh: “Không còn sớm, anh trở về đi, trên đường cẩn thận.”

Tạ Khánh vẫn không dám nhìn vào mắt An Đạt, vội vàng rời đi.

Dương Giản nhíu mày: “An Đạt, cậu rất dung túng cậu ta.”

An Đạt lắc đầu.

Dương Giản thấy bộ dáng im hơi lặng tiếng của cậu, cơn tức bốc lên: “Các người từng bước từng bước đều trở thành người câm, một bộ dáng ủy khuất vô cùng. Cậu ta nhìn một cái chỉ sợ là phản bội lại quá khứ không muốn thừa nhận yêu cậu, có một số việc không phải cứ đến chờ là có thể có kết quả.”

An Đạt nói: “Anh không hiểu...”

“Tôi có cái gì không hiểu?” Dương Giản cười lạnh một tiếng, “Tôi máu lạnh hơn, con mẹ nó ai chẳng có quá khứ, quá khứ đó cũng không thể trở thành lý do thương tổn cậu.”

An Đạt hạ mắt.

Nói là nói như vậy, thế nhưng vẫn đau lòng, thật sự không muốn bắt buộc hân, nhìn thấy bộ dạng mắt hờn mắt vía của hân như vậy, chính mình có thể dễ chịu ở chỗ nào?

“Không biết anh tin hay không.” An Đạt nói, “Con người cả đời chỉ có thể thực sự yêu một lần.”

Tình yêu của Tạ Khánh đã tiêu hao hết rồi, mà cậu lại mới vừa mới bắt đầu.

Cho nên, từ lúc mới bắt đầu liền không có gì phản bội cùng không phản bội, chẳng qua là tiếp thu và không tiếp thu mà thôi.

Một người thật sự rất cô đơn, thứ mà cậu có thể cho cũng chỉ có làm bạn. Chỉ tiếc hiện tại Tạ Khánh ngay cả cậu làm bạn cũng không muốn.

“Anh ấy đã làm rất tốt rồi.” An Đạt nói, “Nếu anh biết có chuyện gì từng xảy ra với anh ấy, anh ấy đã rất cố gắng rồi, anh hẳn là hiểu rõ, nếu đổi là chúng ta, thì đều chưa chắc có thể làm được tốt hơn anh ấy.”

Dương Giản nhin nửa ngày, rốt cục vẫn phải buông tha, quanh co nói: “Được rồi, tôi có thể là thật sự không hiểu. Nhưng loại người khoan dung với người khác, nghiêm khắc với bản thân mình như cậu thật sự rất không thú vị.”

An Đạt thần nhiên nói: “Vậy thật xin lỗi.”

Dương Giản chép một tiếng, nói: “Đi thôi, tôi lái xe đưa cậu về nhà.”

Sau đó An Đạt muốn nhớ lại xem mình rốt cuộc đã từng đắc tội với người khác ở đâu, thế nhưng như thế nào cũng nhớ không nổi, loại chuyện này cảnh sát cũng sẽ không quan tâm, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cậu cảm thấy không có vấn đề gì lớn, liền đi làm, thế nhưng bởi vì băng quá xấu, chỉ có thể đội mũ.

Vương Cẩm Trình nói cái gì mà cũng phải đưa đón cậu đi làm, tuy rằng An Đạt cảm thấy không cần thiết.

Nhưng mà An Đạt đội mũ lưỡi trai, Vương Cẩm Trình giễu cợt nói giống học sinh trung học.

Vương Cẩm Trình đưa đón vài lần, khiến cho An Đạt rất là giật mình, Nghiêm Tích cũng chạy tới cùng giúp vui.

“Cậu ta không có việc gì làm.” Vương Cẩm Trình sắc mặt đen sì nói.

“Tôi phải bảo vệ mỹ nhân không bị thế lực ác xâm phạm.” Nghiêm Tích vẻ mặt nghiêm túc nói, hoàn toàn không có ý nói đùa.

“...” An Đạt cũng chỉ có thể tùy bọn họ.

Thứ sáu, bọn họ theo thường lệ đi quán bar, Nghiêm Tích lại tới nữa.

Vốn là gay bar, đại mỹ nữ như Nghiêm Tích đi vào, dẫn tới người khác liên tục liếc nhìn.

An Đạt cũng hiểu được không ổn, thế nhưng lại không biết nói thế nào.

Vương Cẩm Trình bất đắc dĩ nói: “Cậu không nên đi cùng đến đây.”

Nghiêm Tích thật là rất thành thạo, ngồi ở trên quầy bar, ngoắc ngoắc ngón tay với bartender gọi rượu.

Bartender mồ hôi dử dội, không biết làm sao bây giờ.

Có người đi tới, lễ phép nói với Nghiêm Tích: “Cô à, nơi này không thích hợp với cô, tôi giới thiệu cho cô một nơi thích hợp thì thế nào?”

Nghiêm Tích liếc mắt, nói: “Vì sao không thích hợp, nơi này không thích hợp?”

Người nọ nói tiếp: “Nơi này đều là đàn ông.”

Nghiêm Tích hỏi: “Sau đó thì sao?”

“... Cô à, cô tiếp tục cố tình nói lời gây sự, cũng đừng trách tôi thất lễ.”

Nghiêm Tích hừ lạnh một tiếng, kéo xuống khăn lụa choàng quanh cổ, một tay chỉ vào hầu kết, một tay giơ ra ngón giữa, nói: “Mày nói bố mày có thể đi vào hay không?”

Người nọ trợn mắt há hốc mồm.

An Đạt cùng Dương Giản cũng trợn mắt há hốc mồm.

Trong bar không phải là không có người có sở thích ăn mặc kỳ lạ, thế nhưng phần lớn là thích ngày thường thì bình thường ở trong bar mới phóng túng bản thân mình, An Đạt chưa từng thấy người giống phụ nữ như Nghiêm Tích.

Tuy rằng anh ta đánh nhau không tồi, bình thường nói chuyện kỳ thật có phần thô lỗ, thế nhưng mình thật đúng là chưa từng nghi ngờ anh ta không phải phụ nữ.

Vương Cẩm Trình ở một bên đỡ trán.

Nghiêm Tích quàng khăn lụa vào, tiếp tục gọi rượu, một bộ dáng giống như người không có việc gì.

Từ đó về sau, bọn họ bình thường có hoạt động, Nghiêm Tích cũng đều tham gia. Sau Nghiêm Tích làm giáo viên ở một trung tâm ngoại ngữ, Vương Cẩm Trình hỏi hần, dự định ở lại trong nước à? Hần khoái trá nói: “Đúng vậy, ở đây so với nước Mỹ vui hơn nhiều, các cậu đều rất nice.”

An Đạt tự nhiên thấy rất khá, Nghiêm Tích là người rất phóng khoáng.

Chỉ là khi bọn họ cùng nhau ẩm ỉ, Tạ Khánh cũng không hề tới.

Có đôi khi An Đạt nghĩ, bây giờ Tạ Khánh đang làm gì? Không phải một mình chứ, nếu thật sự là một mình...

Thì rất đáng thương.

27. Chương 27

Thế nhưng Tạ Khánh cũng không phải một mình.

Hạ Cảnh Ngữ lúc nào cũng đến tìm hần, Tạ Khánh luôn rất sợ hãi, nhưng Hạ Cảnh Ngữ cũng không hề nhắc lại chuyện đưa hần đi, mà là hỏi hần ba năm này làm gì.

Tạ Khánh thành thành thật trả lời là đã mở một cửa hàng bán hoa.

Hạ Cảnh Ngữ thực kinh ngạc: “Ái chà, nhìn không ra đó.”

Tạ Khánh gãi gãi đầu, cười: “Ha ha, kiếm chút tiền, thuận tiện hun đúc tình cảm sâu đậm.”

Hạ Cảnh Ngữ đem tóc rũ xuống vén ra sau tai: “Sống không tệ là được rồi. Dẫn chị đi xem cửa hàng bán hoa đi?”

Tạ Khánh cười khỏ lắc đầu, nói: “Đã đóng cửa rồi.”

Hạ Cảnh Ngữ vẻ mặt đáng tiếc: “Tại sao vậy?”

Tạ Khánh bình tĩnh nói: “Vốn một đoạn thời gian trước muốn quay về làm nghề cũ, sẽ đóng cửa tiệm hoa.”

Hạ Cảnh Ngữ có chút sững sốt, hỏi: “Em... Trước đó đã dự định cầm lại cameras sao? Không phải chị tới em mới lại muốn đi chụp ảnh?”

Tuy rằng Hạ Cảnh Ngữ hỏi đến là kỳ quái, nhưng Tạ Khánh vẫn gật đầu.

Hạ Cảnh Ngữ trầm ngâm: “Đóng cửa tiệm à...”

Tạ Khánh cười cười: “Đúng ạ, nhưng mà vẫn chưa có đem mặt tiền cửa hàng chuyển nhượng lại.” Hắn thở dài, “Có thể là vẫn còn luyến tiếc đi.”

“Vậy sao...” Hạ Cảnh Ngữ ánh mắt liếc sang chỗ khác, không biết suy nghĩ cái gì.

Hạ Cảnh Ngữ khẳng khẳng muốn đến nhà Tạ Khánh nhìn xem, Tạ Khánh không tiện từ chối, nhưng lại cảm thấy giống như có cái gì đó thít trên cổ mình, làm hắn khó thở.

Nội dung trò chuyện của hai người bọn họ đều xoay quanh quá khứ, Hạ Cảnh Ngữ khiến cho Tạ Khánh sinh ra một loại ảo giác, cảm thấy dường như còn đang sống ở những ngày trước, mà Hạ Cảnh Ngôn vẫn ở bên cạnh mình.

Nhưng mà tưởng tượng vĩnh viễn chỉ là tưởng tượng mà thôi, khi hắn quay đầu lại, bên cạnh hắn lại không một bóng người.

Bạn bè ngày trước không hề lui tới, trong căn phòng trống chỉ có tiếng hít thở của một mình hắn. Ngoài Hạ Cảnh Ngữ ra không ai đến tìm hắn. Hắn vừa mong Hạ Cảnh Ngữ tới, lại vừa thật sợ hãi.

Trong cuộc sống chỉ còn có Hạ Cảnh Ngữ, mà Hạ Cảnh Ngữ từ từ chồng lên hình ảnh của Hạ Cảnh Ngôn, từ từ chậm chậm, Tạ Khánh có cảm giác bị chìm trong nước.

Hắn nghĩ, nếu quả thật ngạt thở mà chết như vậy, có thể thật sự nhìn thấy Tiểu Ngôn hay không.

Tạ Khánh cùng Hạ Cảnh Ngữ đi về, hai người không hề nói gì, đều cúi đầu đi con đường của mình.

Phía trước hình như rất ồn ào, không ngừng có người chạy tới từ trên cùng một con đường với Tạ Khánh và Hạ Cảnh Ngữ, bàn tán sôi nổi.

“Sao vậy?” Tạ Khánh nhướn mày, chỉ nghe thấy có người nói: “Cháy cháy.”

Tạ Khánh cả kinh, đây không phải là phía nhà mình sao, cước bộ liền chạy nhanh hơn về phía trước.

Hạ Cảnh Ngữ chỉ có thể đi theo hắn.

Lúc Tạ Khánh chạy đến nơi mới thấy rõ cuối cùng là nhà ai cháy. Phía trước đỗ một chiếc xe cứu hỏa, phun nước về phía căn nhà, tiếp tục bên ngoài là một vòng người, khói đen còn đang bốc ra bên ngoài, thoạt nhìn có phần nghiêm trọng.

Không phải nhà hắn, nhưng chính xác mà nói là tiệm hoa bên dưới nhà hắn. Tạ Khánh lập tức liền trở nên ngu muội, liều mạng xông vào bên trong, bị một nhân viên cứu hỏa cản lại.

“Mẹ nó, đó là nhà tôi!” Hắn hỗn hỗn rống.

“Mẹ nó, là nhà anh thì vĩ đại lắm à! Con mẹ nó anh làm như vậy không phải cũng sẽ bị chết cháy sao?” Nhân viên cứu hỏa rống lại.

Hạ Cảnh Ngữ ở một bên kéo hần, hần mới tỉnh táo lại, mắt tái nhợt nhìn người cứu hoả.

Thời gian càng tiếp diễn, trái tim của Tạ Khánh càng ngày càng nặng trĩu.

Tạ Khánh cảm thấy có thứ gì đó từ trong cơ thể của hần bị hút ra, đó là trọng lượng sau cùng náu giữ linh hồn của hần. Hần cảm giác mình đang nhẹ bay lên, cái gì cũng không phải nữa.

Hần nhìn thấy khói đen bốc lên dần dần thu hẹp lại, nhưng mà phòng của hần cũng đang dần dần bị phá hủy. Đám người ở bên cạnh hần bàn tán sôi nổi, Tạ Khánh đột nhiên nghĩ đến một người.

Người kia chưa từng cười, luôn nghiêm mặt, có đôi khi thoát nhìn không hề đáng sợ, có đôi khi lại trông thật nghiêm khắc.

Nhưng mà Tạ Khánh biết cậu thật ra là một người rất dịu dàng.

Bởi vì cậu rất dịu dàng, cho nên mới có thể liên tục nhiều lần khoan dung cho sự tùy hứng của mình. Cậu luôn không nói điều gì, Nhưng mà người cái gì cũng không nói thường thường nội tâm là trong suốt.

Qua một giờ mới xác định lửa toàn bộ đã được dập tắt, có người nói với Tạ Khánh một chút về tình hình thiệt hại. Cửa hàng bán hoa kia đi tong hoàn toàn, đồ vật bên trong không còn một thứ nguyên vẹn, thể lửa lan ra tới sát vách lầu hai, bởi vì có liên quan đến kết cấu căn nhà, hai bên tiệm hoa vẫn tạm tạm một chút, còn trong nhà Tạ Khánh bị hun khói đến khắp nơi đều đen, sàn nhà vách tường đều bị hủy.

Tạ Khánh nghe người nọ nói lời nhải liên tục, nhìn nơi một mảnh đen sẫm kia gần người.

Đây chính là nơi hần đã sống ba năm, cứ như vậy bị hủy trong chốc lát...

Hạ Cảnh Ngữ nhìn Tạ Khánh, hần lại lộ ra cái vẻ mặt si dại này, cô ở một bên nói: “Có lẽ đây là ông trời sắp đặt cũng không chừng... Tiểu Miên, em hãy cùng chị trở về đi.”

Tạ Khánh dường như nghe thấy lời nói của cô, lại dường như không nghe thấy. Qua thật lâu, hần rốt cục quay đầu, nhìn Hạ Cảnh Ngữ, ánh mắt lại âm trầm không ánh sáng: “Được, chị Hạ, em cùng chị trở về.”

Có lẽ thật sự là ông trời sắp đặt không chừng, sắp xếp cho An Đạt đến bên cạnh hần.

Đáng tiếc phần dịu dàng kia, hần không có tư cách có được.

Từ ngày Hạ Cảnh Ngôn quyết định đem hy vọng sống sót để lại cho hần, hần liền không còn tư cách tiếp tục nhận được sự dịu dàng của người khác.

An Đạt biết về vụ cháy, vẫn là Vương Cẩm Trình nói cho cậu biết.

Mà Vương Cẩm Trình là xem tin tức mới biết được.

Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng mà bọn họ lại phải thông qua phương thức nực cười này mà thu được tin tức, Vương Cẩm Trình gọi điện thoại đến, mắng Tạ Khánh là đồ chết dẫm vô lương tâm.

“Bọn tớ không liên lạc thì cậu sẽ không liên lạc với bọn tớ hả? Cậu vứt bỏ An Đạt, chúng tớ xét về tình nghĩa đương nhiên ủng hộ An Đạt, nhưng con mẹ nó cậu đã xảy ra chuyện cũng không hé răng, tớ thêm vào, cậu có phải bạn của bọn tớ không hả!”

Vương Cẩm Trình ở trong điện thoại mắng đến một tiếng đồng hồ, lại thăng lên đến mức độ quốc gia, Địa Cầu thậm chí là toàn vũ trụ.

Tạ Khánh một mực ở bên kia nghe.

Cuối cùng, Vương Cẩm Trình thở dốc một hơi, nói: “Tớ còn có một căn hộ nhỏ ở trong thành phố, tớ bình thường dù sao cũng ở trường học, cậu dọn qua đi.”

Kết quả Tạ Khánh nói một câu: “Không cần, tớ lập tức liền phải rời khỏi nơi này, đi đến thành phố xx.”

Vương Cẩm Trình lặng đi một lát, thiếu chút nữa đập vỡ điện thoại.

“Cậu khá lắm!” Lời ít mà ý nhiều mắng một câu, Vương Cẩm Trình liền cúp điện thoại.

Tạ Khánh sững sờ nhìn điện thoại di động của mình, ngồi ở trước cửa kính khách sạn, nghĩ chính mình đã đem toàn bộ những người quan tâm đến mình đẩy ra.

Vương Cẩm Trình hùng hù hỏ hỏ báo cho An Đạt.

An Đạt trái tim thất lại, sau đó Vương Cẩm Trình nói những gì cũng không biết.

Thật sự đã kết thúc rồi.

An Đạt nghĩ đi nghĩ lại những lời này, lần này là thật sự đã kết thúc.

“An Đạt? An Đạt?” Vương Cẩm Trình ở trong điện thoại gọi, “Không phải lại có người tìm cậu gây phiền phức chứ!”

“Vương Cẩm Trình...” Giọng nói của An Đạt thật khàn khàn, nghe thấy Vương Cẩm Trình sợ hết hồn hết vía, cậu nói, “Tôi bây giờ rất khó chịu, để cho tôi yên tĩnh một chút.”

Vương Cẩm Trình quen biết An Đạt lâu như vậy, cậu vẫn luôn lãnh lạnh nhạt đạm (lạnh lùng thờ ơ), giống như chuyện gì cũng không thể kinh động cậu, hiện tại thanh âm của cậu lại mệt mỏi đến tình trạng này...

Rất cực là khó chịu biết bao nhiêu...

An Đạt đi đến phía trước cửa hàng bán hoa, quả nhiên bị cháy sạch rất kinh khủng.

Cố gắng xây dựng rất khó, nhưng mà hủy diệt lại rất đơn giản. An Đạt cảm thấy cửa hàng bán hoa này có thể là sợi dây gắn bó cuối cùng giữa cậu và Tạ Khánh, hiện tại cửa hàng bán hoa bị hủy, sợi dây cũng bị chặt đứt.

Tình cảm lúc trước cố gắng xây dựng cũng không còn.

Càng có thể là trong lúc đó bọn họ chưa hề có tình cảm gì, chỉ là người bị thương liếm lên miệng vết thương mà thôi.

Đây có lẽ thật sự là ông trời sắp đặt, từ cậu gặp gỡ Hạ Cảnh Ngôn, đến Hạ Cảnh Ngôn gặp gỡ Tạ Khánh, rồi đến Tạ Khánh gặp gỡ cậu.

Đây là bao nhiêu vòng tròn thần kỳ, cũng là bao nhiêu duyên phận tàn nhẫn.

An Đạt muốn cười nhạo mình.

Cậu đứng một hồi, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng động.

“Vì sao còn muốn trở về xem chứ, còn có cái gì không bỏ xuống được sao?” Giọng nói của một phụ nữ.

“... Để cho em nhìn một lần cuối cùng đi.”

An Đạt chấn động.

Thanh âm quen thuộc truyền đến, không biết vì sao, An Đạt theo bản năng trốn sang một bên.

Tạ Khánh đi ở phía trước, Hạ Cảnh Ngữ theo sát.

Hạ Cảnh Ngữ giống như cái bóng, bất luận hấn ở đâu, bọn chúng sẽ theo đuôi. Nội dung Hạ Cảnh Ngữ nói chuyện, giọng nói của Hạ Cảnh Ngữ, khuôn mặt của Hạ Cảnh Ngữ, đều đang nhắc nhở Tạ Khánh.

Người phụ nữ này là chị của Hạ Cảnh Ngôn.

Sau khi nhà bị cháy, hấn vào khách sạn ở, chính là nơi Hạ Cảnh Ngữ đang ở. Hấn cảm thấy trạng thái tinh thần của mình đã không được tốt lắm, ban đêm lại có cảm giác rất lạnh, mấy lần cho rằng có thể lạnh chết ở trên giường.

Hạ Cảnh Ngữ nói, đợi đến thành phố kia thì tốt rồi, nơi đó có vết tích của Tiểu Ngôn, hấn cũng sẽ không tiếp tục cảm thấy lạnh lẽo nữa.

Trước khi rời đi, hấn vẫn muốn trở về nhìn một lần.

An Đạt dựa vào sau biển quảng cáo ở góc rẽ đường, nhìn thấy rõ ràng hình dáng tiêu tụy của Tạ Khánh.

Ánh mắt của cậu dời về phía người phụ nữ bên cạnh Tạ Khánh.

Mặt cậu trầm xuống.

Vương Cẩm Trình hẹn Dương Giản ra ngoài, hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

“An Đạt rất khó chịu, làm sao bây giờ?”

Dương Giản hừ một tiếng: “Làm gì? Đứng quán.”

“Cậu cậu cậu —— cậu có phải là bạn của người ta hay không hả!” Vương Cẩm Trình hô to gọi nhỏ.

Dương Giản lấy điện thoại di động ra gọi cho An Đạt, hỏi: “Muốn ra ngoài uống rượu không?”

Chờ hần cú điện thoại, Vương Cẩm Trình hỏi: “Cậu ấy đồng ý rồi?”

Dương Giản gật đầu, Vương Cẩm Trình kêu to thần kỳ.

Kết quả bọn họ đến quán bar thường đi chờ An Đạt, An Đạt vừa đến, cả người từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới phát ra... lệ khí (hơi thở tàn ác)?

Vương Cẩm Trình trợn mắt há hốc mồm: “Này sao lại thế này, vừa rồi lúc tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, giọng điệu của cậu ấy vẫn còn rất đau lòng mà...”

An Đạt ngồi xuống bên cạnh bọn họ, mặt sa sầm, không nói tiếng nào, thế nhưng khóe môi mím chặt, khiến cho người ta nhìn thấy có chút...

“Dương Giản, tôi rất sợ đó nha...” Vương Cẩm Trình nói xong muốn bổ nhào vào Dương Giản.

Dương Giản một phen đẩy hần ra: “Cút ngay, đi chết đi.”

Tóm lại, An Đạt rất tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

28. Chương 28

Hạ Cảnh Ngữ nhìn chính mình trong gương.

Đường nét trên khuôn mặt đều giữ được vẻ đặc trưng của nhà họ Hạ, cả nhà bọn họ đều như vậy, từ ông bà nội đến cha mẹ, rồi đến chị em.

Hạ Cảnh Ngữ nhìn kĩ khóe mắt của mình, đã có nếp nhăn nhỏ, năm tháng dù sao cũng không buông tha cho con người.

Cô trang điểm xong, nhìn lại, mỹ phẩm đã khéo léo che đi những dấu vết của năm tháng, khiến cho cô có vẻ xinh đẹp động lòng người.

Cô ra khỏi phòng, đi đến phòng bên cạnh gõ cửa.

Gõ hơn nửa ngày, Tạ Khánh mới mở cửa.

Rõ ràng trong khách sạn độ ẩm của máy điều hòa rất vừa phải, nhưng hần vẫn mặc thêm mấy bộ quần áo, hần mặt mỗi dựa vào cửa, trên trán đều là mồ hôi, nhưng mà sắc mặt cùng màu môi đều không tốt.

“Hôm qua lại ngủ không ngon?” Hạ Cảnh Ngữ hỏi.

Tạ Khánh suy yếu cười cười.

Hạ Cảnh Ngữ biết vì sao hần ngủ không ngon.

Ba năm trước đây hần cũng thế này, sau khi Tiểu Ngôn xảy ra sự cố, một mình hần được cứu xuống, ở trong bệnh viện tuy rằng tổn thương do giá rét trên thân thể đã tốt rồi, thế nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Bác sĩ nói, là do tâm lý.

Hạ Cảnh Ngữ lại không cho là như vậy, đây là trời trừng phạt hần. Trừng phạt một mình hần còn sống, mà để cho Tiểu Ngôn chết đi.

Hạ Cảnh Ngữ nhìn mặt hần, nói: “Chị đã đặt trước vé máy bay vào ngày chủ nhật này rồi.”

Tạ Khánh nghe vậy giật mình, mở miệng nói: “Sớm vậy?”

Hạ Cảnh Ngữ lắc đầu: “Không sớm, nếu không quay về chị cũng sẽ bị sa thải mất, hơn nữa tổ kế hoạch bên kia chờ em đã lâu rồi.”

Tạ Khánh vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nói: “Em biết rồi.”

Hạ Cảnh Ngữ nói: “Vậy em cứ nghỉ ngơi một chút đi, nhớ rõ sắp xếp lại đồ đạc một chút.”

Tạ Khánh gật gật đầu.

Hạ Cảnh Ngữ biết hần kỳ thật cũng không có gì để sắp xếp. Ba năm trước đây Tạ Nhất Miên sau khi ra khỏi bệnh viện rồi rời đi, hiện tại, hần phải về, lại mang đi hành lý giống như vậy.

Điểm ấy khiến Hạ Cảnh Ngữ thấy vui vẻ.

Đã không có Hạ Cảnh Ngôn, Tạ Nhất Miên hần phải là cái xác không hồn còn sống.

Hạ Cảnh Ngữ trở lại phòng của mình, di động liền vang lên. Cô nhìn màn hình điện thoại, bên trên nhấp nháy hiện lên hai chữ “An Đạt”, nhiều năm như vậy, con người này vẫn dùng số này, thật là một người nhạt nhẽo.

“A lô.” Cô nhận điện thoại.

“Cô Hạ.” tiếng An Đạt trầm trầm, có chút khàn đục.

Hạ Cảnh Ngữ cười cười: “Tôi chờ cú điện thoại này của cậu đã lâu rồi.”

An Đạt nói: “Vậy chiều nay có thời gian rảnh không? Chúng ta gặp mặt đi.”

Hạ Cảnh Ngữ nói: “Được.”

Lúc Hạ Cảnh Ngữ thấy người con trai kia, cậu đang lật xem tạp chí của quán cà phê. Người con trai này dường như cũng không có gì thay đổi, luôn luôn lạnh lùng yên tĩnh, khi đó là như thế này, bây giờ vẫn vậy.

Cho nên Hạ Cảnh Ngữ chán ghét cậu.

An Đạt nghe tiếng, ngẩng đầu lên, thấy Hạ Cảnh Ngữ tới, vẫn lễ phép đứng lên.

Lúc Hạ Cảnh Ngữ ngồi xuống đối diện cậu, cậu cũng ngồi xuống theo, hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

Hạ Cảnh Ngữ cùng An Đạt tùy tiện gọi hai ly cà phê.

Hạ Cảnh Ngữ nói: “Cậu muốn đi thẳng vào vấn đề hay là vòng vo tam quốc đây?”

“Đi thẳng vào vấn đề.” An Đạt nói, “Tôi nói vì sao Tạ Khánh chuyển biến lớn như vậy, hần là chị gỡ trò quỷ nhĩ.”

Hạ Cảnh Ngữ khinh thường nói: “Giọng điệu cậu nói chuyện thật khiến cho người ta chán ghét, phải thì sao, không phải thì sao.”

An Đạt lạnh lùng nhìn cô ta: “Chị bức lòng kiên nhẫn của tôi tới cực điểm, nếu chị không thích cách tôi nói chuyện, cũng xin chị trước hết kiểm điểm lại hành động của mình một chút đi.”

Hạ Cảnh Ngữ cười một tiếng: “Cậu có tư cách gì chỉ trích tôi? Cậu là ai? Cậu từ đầu đến cuối cũng chỉ là một người ngoài, năm năm trước là như thế này, hiện tại cũng như thế!”

Hạ Cảnh Ngữ nói xong cơn tức cũng nổi lên: “Năm năm trước nếu không phải cậu xen vào việc của người khác, Cảnh Ngôn ở bên ngoài chịu không nổi liên liên sẽ tự mình quay về, thế nhưng cậu ‘nói cho hoa văn’ là giúp đỡ nó, khiến cho cha tôi trong cơn tức giận đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với nó!”

Hạ Cảnh Ngữ thở dốc một hơi, u ám nói: “Khi đó Cảnh Ngôn nói với người trong nhà rằng nó thích đàn ông, cha tức giận đến đuổi nó ra ngoài, cũng đóng băng luôn thẻ của nó. Vốn tôi tưởng rằng nó ở bên ngoài lẫn lộn mới biết ở trong nhà mới là tốt, ai biết nó muốn ở bên ngoài kiếm tiền, bị người lừa đến nơi đây.” Hạ Cảnh Ngữ dừng một chút, nói, “Điểm ấy tôi cảm ơn cậu, nếu không phải cậu cứu nó, còn không biết nó sẽ bị người ta tra tấn thành cái dạng gì.”

“Muốn trách thì trách người nhà chị không hiểu cậu ấy.” An Đạt lạnh như băng nói.

“Đây là chuyện nhà tôi, cậu dựa vào đâu mà đánh giá!” Hạ Cảnh Ngữ nói, “Bất quá tôi cũng hận cậu, nếu không phải cậu ở sau lưng ủng hộ, Cảnh Ngôn sao lại một mực không chịu về nhà, ngay cả tôi tự mình đến, nó cũng không đồng ý theo tôi về nhận lỗi với cha!”

An Đạt quét mắt liếc cô ta một cái, nói: “Năm đó lúc chị tìm đến tôi, tôi đã nói với chị rồi, tôi có khuyên cậu ấy trở về, cậu ấy nói cậu ấy không tự lập được thì rất khó khiến cho các người tiếp nhận và hiểu cậu ấy, cậu ấy khăng khăng ở đây làm việc, tôi liền sắp xếp giúp cậu ấy. Chị vẫn cảm thấy cậu ấy không về nhà là do tôi xúi giục, tôi cũng đành chịu. Chị còn nhớ lúc ấy chị mắng tôi như thế nào không? Tôi thật sự nên cảm ơn Thượng Đế, bây giờ chị đã chín chắn hơn rồi.”

Sắc mặt Hạ Cảnh Ngữ lập tức trở nên trắng bệch.

“Sau đó Tiểu Ngôn muốn có bước tiến xa hơn, mới rời khỏi thành phố này. Từ đầu đến cuối, cậu ấy đều dựa theo cách nghĩ của mình đi từng bước một, có thể lúc bắt đầu cậu ấy không có kinh nghiệm, cho nên mới có thể bị người lừa gạt. Thế nhưng sự trưởng thành dần dần của cậu ấy thật sự khiến cho người dối theo mừng rỡ như điên.” An Đạt hỏi Hạ Cảnh Ngữ, “Làm chị của cậu ấy, chị chẳng lẽ không mừng cho cậu ấy một chút nào sao?”

Hạ Cảnh Ngữ quay đầu, nói: “... Cậu thì biết cái gì?”

Người ngoài làm sao biết được? Biết được cái loại cảm giác vừa vui mừng vừa mất mát của cô, rời khỏi sự che chở của gia đình, em trai ngược lại càng thêm khoẻ, chuyện này khiến cho cô làm sao chịu nổi!

Cho nên, cô mới có thể nhờ quan hệ đi đến chỗ tờ tạp chí của em trai, cô thật sự không thể chịu đựng được em trai rời khỏi tầm nhìn của mình quá xa.

Hạ Cảnh Ngữ cùng với An Đạt cùng rơi vào trong hồi ức, trong một chốc hai người đều không nói gì.

An Đạt thở dài: “Đều là chuyện đã qua rồi.”

Ai biết Hạ Cảnh Ngữ nghe xong, cười lạnh nói: “Đúng vậy, tôi cũng cho rằng chuyện đã qua, nhưng mà không nghĩ tới quanh quẩn nửa ngày lại quay về trên người cậu. Sau khi tôi nghe nói Tạ Khánh ở chung với người khác, tìm người điều tra một cái, không ngờ đối tượng là cậu, tôi liền nghĩ, con mẹ nó cậu thực sự là Âm Hồn Bất Tán.”

Tạ Khánh phát hiện Hạ Cảnh Ngữ không ngờ là đã đi ra ngoài, hần thở dài nhẹ nhõm. Cứ đợi ở trong phòng, sẽ cảm thấy lạnh hơn, nhưng mà bình thường nói muốn đi ra ngoài, Hạ Cảnh Ngữ nhất định sẽ đi theo, hiện giờ không dễ dàng gì mà cô ta đi vắng, Tạ Khánh quyết định ra ngoài đi dạo.

Tạ Khánh ra khỏi khách sạn, ngẩng đầu lên nhìn trời, lại cảm thấy trời xanh xanh, thật đáng yêu.

Tạ Khánh cảm thấy tâm tình lúc này của mình giống như yêu ông chú biến thái nhìn thấy cô bé đáng yêu như vậy, vừa hưng phấn vừa biến thái...

Ai~, cư nhiên lại tới tình trạng này.

Trở lại với tờ tạp chí cũng không có khiến Tạ Khánh cảm thấy thật vui mừng, Tạ Khánh biết thời gian vui sướng nhất ở tờ tạp chí đã biến mất theo sự ra đi của Hạ Cảnh Ngôn rồi.

Hắn đá lên tảng đá dưới chân, đột nhiên nhớ tới cameras.

Thật ra hắn đã rất lâu rồi không có ý niệm chụp ảnh trong đầu, nhưng hôm nay một mình hắn ra ngoài tản bộ lại rất nhớ đến cameras.

Ngay khi hắn vừa bắn khoăn suy nghĩ vừa đi, đột nhiên có người chắn ở trước mặt hắn, nổi giận đùng đùng trợn mắt lườm hắn.

“Tiểu Đồng?” Tạ Khánh kinh ngạc kêu lên.

Sắc mặt của An Đồng vô cùng không tốt, rầu rĩ hỏi: “Nghe nói anh phải rời khỏi đây.”

Tạ Khánh không biết nói gì, chỉ nghẹn ra một câu không hiểu ra sao “Thật xin lỗi”.

“Nếu như nói xin lỗi là được thì cần cảnh sát làm gì?” An Đồng nói.

Tạ Khánh lại càng không biết nói gì.

An Đồng hít sâu một hơi, nói: “Em cũng không phải đến chửi bóng chửi gió cái gì, chỉ là có một vấn đề không hỏi anh nghẹn ở trong lòng em thật sự khó chịu.”

Tạ Khánh vội vàng gật đầu: “Có vấn đề gì em cứ việc hỏi.”

An Đồng vừa nghe câu này của hắn, ngay lập tức càng thêm giận: “Ông chủ! Từ lúc nào mà anh lại trở nên thế này! Trước kia người khác nói một câu, anh nói ba câu, bây giờ nhìn bộ dạng hèn nhát này của anh xem!”

Tạ Khánh có phần hốt hoảng, bao lâu rồi hắn không nghe thấy An Đồng gọi một tiếng “Ông chủ” như vậy chứ?

Vì thế hình ảnh đó lần lượt loáng qua trước mắt, hắn ngồi ở phía trước cửa hàng bán hoa phơi nắng, An Đồng ở một bên gọi, ông chủ, anh nhỏ lại tới nữa.

Sau đó hắn ngẩng đầu, liền nhìn thấy An Đạt tan sở về từng bước một đi về phía hắn.

“A, Tiểu Đồng, ban nãy em nói em muốn hỏi cái gì mà?” Tạ Khánh đột nhiên giống như bừng tỉnh hỏi An Đồng.

An Đồng trầm mặc một chút, từng chữ từng chữ hỏi: “Em hỏi anh, anh có yêu anh nhỏ của em hay không?”

29. Chương 29

An Đạt nghe xong lời nói của Hạ Cảnh Ngữ, cư nhiên lại không hề tức giận thêm, ngược lại lãnh bình tĩnh lại, cậu nói: “Hạ Cảnh Ngữ, chị thật đáng sợ, không ngờ là chị lại có thể theo dõi Tạ Khánh nhiều năm như vậy.”

Hạ Cảnh Ngữ cầm lấy thìa quấy cà phê trong ly: “Cậu cho rằng tôi muốn sao? Người kia giống hệt cậu, khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

Câu nói này khiến An Đạt thấy tức cười: “Thế nhưng không phải anh ấy là người em trai chị thích sao? Cho dù chị cảm thấy ghê tởm cũng không có biện pháp phải không?”

Hạ Cảnh Ngữ bị cậu nói đến mặt trở nên tái nhợt, nhưng mà ngay sau đó cô liền cười, nói: “Nếu là Cảnh Ngôn thích, cũng chỉ có thể thuộc về một mình Cảnh Ngôn.”

An Đạt mặt không chút thay đổi nói: “Chị là một kẻ điên.”

Hạ Cảnh Ngữ nhấp một ngụm cà phê: “Đúng, tôi điên rồi, vào cái ngày tôi nghe tin em trai chết thì tôi đã điên rồi.”

“Vì sao gười chết là em trai tôi, sao người kia không chết đi. Có điều nếu là Cảnh Ngôn vì cậu ta ngay cả tính mạng cũng có thể không cần, cậu ta liền cả đời thuộc về Cảnh Ngôn.” Cô ta hai tay chống ở cạnh bàn, nhìn An Đạt, nói, “Cho dù là cậu muốn cứu vớt cậu ta cũng không được.”

“Cho nên chị liền ép buộc hắn? Buộc anh ấy rời khỏi tôi, rồi bỏ toàn bộ nơi này, cùng chị trở về?” An Đạt nhíu mày, sau đó cậu nghiêng đầu, lau mặt một lượt, nói, “Tôi đã rất lâu rồi chưa từng tức giận như vậy. Em trai chị cũng không muốn đi thương tổn người ta, chị không có tư cách làm tổn thương anh ấy.”

Hạ Cảnh Ngữ lạnh lùng cười, cả khuôn mặt đầy vẻ khinh bỉ: “Thế nhưng em trai tôi vì cậu ta mà chết!” Cô cúi đầu, giọng nói tràn đầy oán hận, “Tôi xót thương cho em trai vì cậu ta mà chết trên đỉnh núi Tuyết cao hàng ngàn mét, nhưng cậu ta lại ở đây có được cuộc sống mới. Sự nghiệp tình yêu... Những thứ đó em trai tôi cũng vĩnh viễn không thể nào chiếm được, cậu ta dựa vào cái gì mà có được?”

An Đạt nhìn Hạ Cảnh Ngữ nửa ngày, đột nhiên nghiêng người sang, kề sát vào Hạ Cảnh Ngữ, vẫn như cũ không có biểu tình gì, thế nhưng ánh mắt lại lạnh đến có chút âm trầm: “Anh ấy dựa vào cái gì có được ư? Chỉ bằng Hạ Cảnh Ngôn ngay cả tính mạng của mình cũng không cần cũng muốn anh ấy sống thật tốt!”

“Mạng của anh ấy là do Hạ Cảnh Ngôn đổi lấy, con mẹ nó bây giờ chị đang lãng phí mạng sống của Hạ Cảnh Ngôn!”

Người Hạ Cảnh Ngôn và cậu cẩn thận từng li từng tí bảo vệ, lại bị người phụ nữ này từng bước một dồn đến cực hạn.

An Đạt nhìn ra được Tạ Khánh đã rất cố gắng muốn có được cuộc sống mới yên bình, ngay cả cậu cũng cho rằng Tạ Khánh sắp thành công, nhưng mà người phụ nữ này đã phá hủy hết thấy.

An Đạt hung hăng ném túi giấy mang theo lên trên bàn, nói: “Chị ở trước mặt Tạ Khánh nói những lời than thở oán trách thì thôi đi, thế nhưng chị lại tìm người đánh tôi, là để khiến anh ấy sợ hãi, hay khiến tôi sợ? Tìm người phóng hỏa đốt cửa hàng bán hoa, là để hoàn toàn chặt đứt mối bận tâm của anh ấy?”

Mặt Hạ Cảnh Ngữ trắng bệch nhìn chứng cứ trên bàn.

An Đạt nói: “Hạ Cảnh Ngữ, Trung Quốc có câu châm ngôn gọi là ‘Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.’”

Hạ Cảnh Ngữ bị cậu dọa, chậm rãi lắc đầu, nói: “Nhưng mà Tạ Nhất Miên còn sống, vẫn hơn em trai tôi, cậu ta còn sống...”

An Đạt so so lồng ngực của mình, chậm rãi nói: “Sự khác biệt giữa con người và động vật, là ngoại trừ thân thể, nơi này cũng cần phải sống.”

Hạ Cảnh Ngôn sửng sốt.

“Nếu Hạ Cảnh Ngôn cần chỉ là cái xác không hồn không có trái tim, cậu ấy cần gì phải hi sinh tính mạng của mình. Em trai chị là người thế nào, kỳ thật chị so với bất luận kẻ nào đều rõ hơn, nói khó nghe là, nếu chị tiếp tục đối xử như vậy với người cậu ấy yêu mến, sau trăm tuổi chị đợi đến nhận tội với em trai chị đi!”

An Đạt cảm thấy đầu óc choáng váng, đã rất lâu rồi cậu chưa có tức giận như vậy. Cậu nói: “Những tài liệu này chính chị giữ lại từ từ xem đi, tôi biết chị chán ghét tôi, lời nói vừa rồi của tôi chị coi như không nghe thấy cũng không sao. Nhưng nếu chị tiếp tục làm điều gì mờ ám...”

An Đạt hừ một tiếng: “Dù sao tôi cũng không muốn chị hận tôi thêm. Nhưng mà ——” cậu xem thường nhìn Hạ Cảnh Ngữ, “Chị không biết là chính chị đẩy mình đến tình trạng khiến cho người ta thương hại?”

Người khác sẽ nói, người phụ nữ này vì em trai mà điên rồi, thật đáng thương.

An Đạt để lại túi giấy ở trên bàn, vứt thêm mấy tờ tiền rồi bước nhanh ra khỏi quán cà phê.

Lại dừng lại một chút, cậu thật sự không biết bản thân mình đã làm ra chuyện gì.

Gặp Hạ Cảnh Ngữ, cậu luôn không nắm bắt được điểm mấu chốt. Người phụ nữ này chung quy vẫn khiến cho mặt ác liệt nhất của cậu bộc phát ra ngoài.

Mấy năm trước cô ta tìm cậu buộc cậu đuổi Hạ Cảnh Ngôn ra khỏi nhà cậu là như thế, sau khi Hạ Cảnh Ngôn xảy ra sự cố cô ta không không chế được cảm xúc gọi điện thoại cho cậu giận chó đánh mèo là như thế, bây giờ vì chuyện của Tạ Khánh cô ta cũng như vậy.

Mẹ nó, cậu vốn không phải người dữ dội, có lẽ không nên cùng người khác làm ra loại chuyện cãi nhau kịch liệt thế này.

Cũng là vì người kia.

An Đạt cảm thấy mệt mỏi quá, kiệt sức.

Tạ Khánh ngơ ngác nhìn An Đồng.

An Đồng chờ câu trả lời của hắn, nhưng mà hắn nửa ngày cũng không lên tiếng, An Đồng nóng nảy: “Anh nói thật đi, anh có phải là đàn ông hay không hả, chuyện này cũng không dám trả lời?”

Thân người Tạ Khánh mạnh liệt ngã xuống, khiến cho An Đồng hoảng sợ. Tạ Khánh làm ra một tư thế mất mát gặp người về phía trước, một tay chống lên, một tay đâm xuống, nói: “Tôi thao([bad word]), nếu không thương, tôi còn cố sức trốn làm gì!”

An Đồng thất kinh(kinh ngạc lúng túng), người này quả nhiên là người quái dị, trên đường lớn liền động kinh. An Đồng rất muốn giả bộ như không quen hắn, thế nhưng vẫn kiên trì nói: “Nếu yêu anh còn cố trốn cái gì hả!”

Tạ Khánh đứng lên, khịt khịt mũi, nói: “Trẻ con biết cái gì.”

Nếu nói không yêu, hắn liền có thể thật yên bình cùng An Đạt sống bên nhau; nếu nói không yêu, hắn cũng sẽ không cảm thấy mắc nợ Hạ Cảnh Ngôn; nếu nói không yêu... Hắn cũng sẽ không cảm thấy đã phản bội Hạ Cảnh Ngôn.

Làm sao bây giờ, Tiểu Ngôn, hắn đã yêu một người khác.

Vì trừng phạt chính bản thân mình, hắn nhất định phải đi, đi thật xa.

An Đồng nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của hắn, nói: “Em thật là không thể hiểu được...” Cô bé thì ào ào nói, “Trước kia em cảm thấy anh rất lạ quan giống với một người, hiện tại xem ra một chút cũng không giống. Anh so với anh ta kém xa.”

Tạ Khánh nghi hoặc ngẩng đầu, hỏi: “Anh giống ai?”

“Mấy năm trước ở nhà anh nhỏ, anh nhỏ nhất anh ta về, anh ấy bị người nhà vứt bỏ nhưng vẫn cả ngày vui tươi hớn hở như thường, đáng tiếc sau lại... Người tốt sống không lâu.” An Đồng thở dài, “Quên đi, chuyện đã qua rồi.”

Tạ Khánh cảm thấy sao cả thế giới này đều đang rung động vậy? Một lát sau, hắn mới phát hiện ra là chính bản thân hắn đang phát run.

Hắn nghe thấy mình dùng giọng điệu máy móc hỏi An Đồng: “Người kia tên gọi là gì?”

An Đồng nói: “Hạ Cảnh Ngôn, khi đó em còn thường xuyên để anh ấy giúp kèm em học bài đấy.”

30. Chương 30

An Đạt mệt mỏi về đến nhà, việc đầu tiên về đến nhà, chính là lôi hết thư của Hạ Cảnh Ngôn ra.

Cậu ngồi ở trên ban công, tìm cái chậu sứ, dùng bật lửa đốt từng bức từng bức đốt thư đó.

Tro tàn màu đen trong chậu càng lúc càng nhiều, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt của cậu.

Bà An kinh ngạc nhìn cậu làm chuyện này, nói: “Sao lại đốt chứ. . .”

An Đạt nói: “Có những việc giữ lại trong lòng là được rồi, ngoài mặt thì mắt nhắm mắt mở để nó qua đi.”

Tuy rằng thật bất đắc dĩ, nhưng mà làm thế nào bây giờ đây? Người luôn phải sống.

Sau khi xung đột với Hạ Cảnh Ngõ, ngược lại cậu trở nên tỉnh táo lại.

Kỳ thật không chỉ có Tạ Khánh và Hạ Cảnh Ngõ cố chấp với quá khứ, cậu cũng vậy.

Bởi vì luôn nhớ đến tổn thương nơi đáy lòng Tạ Khánh, luôn nhớ kỷ quan hệ giữa Hạ Cảnh Ngõ và Tạ Khánh, bất luận cậu làm gì cũng đều thật cẩn thận sợ chạm đến thần kinh mẫn cảm của Tạ Khánh.

Nhưng mà thái độ ái muội buông thả này của cậu, ngược lại giúp Hạ Cảnh Ngõ thương tổn Tạ Khánh.

“Tiểu Ngõ, nếu như là cậu, cậu sẽ làm thế nào?”

Hạ Cảnh Ngõ không phải người sẽ lùi bước, cho nên những người còn sống bọn họ càng không thể thua cậu ấy.

Con người mà, đều sẽ có một quãng thời gian lún sâu vào quá khứ không thể tự kèm chế được. Giống như cuốn băng nhạc mắc trong ổ băng, phát đi phát lại mấy nốt nhạc đó.

Nếu nói tốt số, kẹt lại vài lần, có thể tiếp tục phát ra nhạc.

Bà An nhìn con mình, đột nhiên nói: “Dù cho con đã làm chuyện kinh thế hãi tục gì, mẹ đều đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng.”

An Đạt sững sốt.

Chẳng lẽ mẹ đã nhận ra là cậu thích đàn ông?

Tạ Khánh nghe được ba chữ kia.

Hắn quả thật đã nghe được cái tên đó, từ miệng của An Đồng, nghe được từ miệng một người hắn cho rằng có tám cột cũng đánh không tới.

Một giây sau, hắn tỉnh ngộ.

Sở dĩ hắn đi đến thành phố này, là bởi vì Cảnh Ngõ luôn nhắc tới, Cảnh Ngõ nói thành phố này phong cảnh không tệ, người cũng tốt lắm.

Bây giờ, hắn rốt cục đã hiểu.

An Đạt, An Đạt.

Hạ Cảnh Ngõ nói, ở trong thành phố kia có một người rất quan trọng với em.

Hạ Cảnh Ngõ nói, người kia đã từng giúp đỡ em, cậu ấy là người tốt.

Tạ Khánh rốt cuộc biết ý nghĩa thật sự của việc hắn đến nơi này.

Bên trong bóng tối có phải có người dẫn dắt hắn hay không?

Trong thành phố này có An Đạt.

Thành phố này ban đêm thật sáng tỏ.

Tạ Khánh lui về phía sau vài bước, đột nhiên xoay người bỏ chạy, lại khiến cho An Đồng hoảng sợ.

Người này làm gì đó?

Cô bé vừa định đuổi theo, Dương Giản không biết từ chỗ nào lao tới, ngăn cô bé lại, cười híp mắt nói: “Nhiệm vụ của em hoàn thành rất tốt.”

An Đồng vẻ mặt si ngốc: “A.”

Cô bé được nhờ hỏi Tạ Khánh có yêu anh nhỏ nhà cô hay không, và nói ra một cái tên, tuy rằng quá trình có chút kỳ dị, nhưng cô thật sự đã hoàn thành tốt nhiệm vụ.

“Sau đó thì sao?” An Đồng hỏi.

Dương Giản lấy điện thoại ra, gọi cho Vương Cẩm Trình, sau một trận ừ ừ a a, nói với cô bé: “Go, chúng ta đi tới hiện trường thứ hai.”

An Đạt ngơ ngác ngồi ở ban công, một lát sau thở dài, lúc vừa muốn đứng lên liền nhận được điện thoại.

“An Đạt. . . An Đạt. . .”

Trong điện thoại người kia thở hào hển, không ngừng mà gọi tên của cậu. Trong đầu An Đạt đột nhiên trống rỗng, chỉ có tốc độ nhịp tim nhảy lên càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

“Anh ở bên dưới nhà em.”

An Đạt nghe thấy câu này, bật người lao ra khỏi nhà. Bà An lắc đầu nhìn, con cái nhà người ta khi còn bé hấp tấp bộp chộp, sau khi lớn lên thì chững chạc, chỉ có An Đạt nhà họ ngược lại với người ta.

An Đạt đi xuống lầu, lại không nhìn thấy bóng dáng Tạ Khánh, đang lo lắng, thì có người một phen túm chặt cậu, kéo cậu đi sang một bên.

An Đạt bị lôi kéo, chỉ có thể thấy bóng lưng Tạ Khánh, cánh tay bị nắm quá chặt, mang theo độ ẩm nóng bóng.

Bị hấn kéo đến ga ra, tìm một chỗ khuất, Tạ Khánh xoay người lại, không đợi An Đạt thấy rõ mặt của hấn, liền mạnh mẽ đặt An Đạt ở trên tường, miệng cắn tới.

Mặc dù tình tiết vừa gặp lại liền lập tức hôn môi đã rất cũ rồi, nhưng mà tuy cũ vẫn bị đám người đang yêu không ngừng lặp đi lặp lại, đã nói lên tính thực tế của nó.

Rên rỉ hôn đối phương, đầu lưỡi cũng đều bị mót vào mạnh đến bật máu, đồng thời trao đổi nước bọt, hàm trên bị môn trớn đến sống lưng muốn rã rời, qua rất lâu, mãi cho đến khi nếu không tách ra thì sẽ ngạt thở, đôi môi dính lấy nhau mới rời ra.

An Đạt thở hổn hển, chân mềm nhũn, Tạ Khánh vội vàng ôm lấy cậu.

“Hôn môi cũng bị hôn đến đứng không vững, quả nhiên là thụ mà.” Tạ Khánh đột nhiên nói một câu giống như ‘Thiên ngoại phi tiên*’ vậy.

== . . .

Cái người quái dị này, thủ đoạn phá hỏng không khí quả nhiên là đệ nhất.

Đây quả thực là khiêu khích trắng trợn, An Đạt nâng đầu hấn lên, dán môi lại.

Lần này vừa hôn xong, Tạ Khánh ghé vào ngực An Đạt không dậy nổi.

Thế là hấn dứt khoát liền không thêm dây nữa, ôm lấy eo An Đạt, tựa trán lên vai cậu, yên lặng.

An Đạt đưa tay đẩy hấn ra, hấn sống chết không chịu động, sau đó An Đạt sờ sờ mặt của hấn, bàn tay ướt át.

“Lần thứ tư rồi. . .” An Đạt nói, “Thật là người đàn ông thích khóc.” Lần này lại là vì ai?

Tạ Khánh ôm chặt eo An Đạt, dần dần bả vai bắt đầu run, muốn kiềm chế thế nhưng lại không thể.

An Đạt ôm lấy lưng hấn, yên lặng đứng bên hấn.

Qua hồi lâu, Tạ Khánh mới ngẩng đầu lên, lộ ra ánh mắt đỏ bừng như con thỏ, An Đạt dùng ngón tay cái giúp hấn lau nước mắt trên mặt, nói: “Ai, sao lại giống như một đứa trẻ thế này.”

Tạ Khánh khịt khịt mũi, nói: “An Đạt, anh vẫn không muốn chia tay với em.”

An Đạt “A” một tiếng, nói: “Vậy không chia tay là được rồi.”

Tạ Khánh phát cuồng: “Anh biết ngay là em sẽ như vậy mà! Lúc này em không phải là nên cảm thấy thật cảm động, sau đó khóc lóc rồi bỏ nhào qua, níu lấy quần áo của anh, gọi ‘Tiểu Khánh Khánh, thật ra em vẫn luôn luôn không rời xa anh, anh là niềm mong đợi của cả đời em’ . . . sao?”

An Đạt bình tĩnh nói: “Xem nhiều phim truyền hình lúc tám giờ không có lợi cho sức khỏe cả thể xác lẫn tinh thần đâu.”

Tạ Khánh nở nụ cười, tiếp tục ôm lấy cậu.

Hai người ôm nhau một hồi, cảm giác toàn bộ lời nói đều là dư thừa, chưa từng có lúc nào ăn ý như vậy, những lời chôn dấu ở trong lòng thì vĩnh viễn chôn ở trong lòng đi.

An Đạt lựa chọn không nói.

Như vậy, Tạ Khánh cũng lựa chọn không nói.

Tạ Khánh biết đây là phong cách của An Đạt, An Đạt trầm mặc hơn vài phần so với người khác, có phương thức bày tỏ của riêng mình.

Tạ Khánh nghĩ đến, sau khi Hạ Cảnh Ngôn ra đi, vẫn luôn chỉ có một mình mình. Thế giới của hắn sụp xuống, đặt trên lưng hắn.

Hắn tiếp tục đi một mình, tự cho là vô cùng gian khổ, đi tới rồi đi tới, thế nhưng không phát hiện thật ra thân thể đã thoải mái rồi.

Nhìn lại, mới biết được có một đứa ngốc đã yên lặng thay hắn nâng toàn bộ thế giới lên.

Cái gì cũng biết, thế nhưng gì cũng không nói, là bởi vì quá trầm lắng, yêu như thế.

Tạ Khánh hôn nhẹ hai má An Đạt, nói: “Chờ anh được không?”

“Ừm?” An Đạt có chút kinh ngạc, “Vẫn muốn đi sao?”

Tạ Khánh gật gật đầu: “Vẫn muốn quay về xem, hơn nữa giải quyết một việc, chờ anh, anh rất nhanh sẽ trở lại.”

An Đạt nhìn hắn.

Tạ Khánh có phần chột dạ. Mình luôn muốn cậu đợi, như vậy quả thực quá vô sỉ.

“Nói chia liền chia, nói hợp liền hợp.” An Đạt nói, “Muốn em chờ em liền chờ, có phải là em có chút rẻ mặt hay không?”

Hơi thở Tạ Khánh ngưng lại, lòng đau khó chịu nổi, quả nhiên là làm tổn thương cậu rồi.

An Đạt thở dài, đưa tay nhéo lấy mặt của hắn, dùng sức kéo một phát, Tạ Khánh oa oa gào loạn lên.

An Đạt phụng phịu nói: “Thật ra hôm nay tâm tình của em rất không tốt, vô cùng bức mình, anh còn muốn đòi hỏi nhiều như vậy.”

Tạ Khánh càng không dám nói tiếp thêm nữa, mở to đôi mắt ướt sũng nhìn An Đạt.

. . . Người này giống như một con chó to bị không nên giả bộ đáng yêu.

An Đạt nhìn đến run rẩy, nói: “Có điều nếu là loại chuyện đợi chờ này, em rất am hiểu, em sẽ cố gắng đợi anh một lần.”

Tạ Khánh bổ nhào vào An Đạt: “Tiểu Đạt Đạt, anh biết là em tốt nhất mà, nhưng mà nói cố gắng cái gì, thật ra trong lòng em rất vui đi, không cần thẹn thùng, anh hiểu, anh sẽ không chê cười em.”

An Đạt rốt cục nhìn không được: “Anh cái đồ ngốc này!”

“Tiểu Đạt Đạt ~>

31. Chương 31

Tạ Khánh đeo kính râm, đi vào sân bay cùng với Hạ Cảnh Ngữ.

Ở đại sảnh chờ chuyến bay, Tạ Khánh ngồi vắt chân, xem tạp chí.

“Thế nào mà đến một người đi tiễn cậu cũng chẳng có vậy?” Hạ Cảnh Ngữ liếc xéo, nhìn nhìn Tạ Khánh. “Nhân duyên của cậu thật tệ.”

Kể từ sau ngày đó, tính tình của Hạ Cảnh Ngữ trở nên không được tốt lắm.

Tạ Khánh cũng không phải người ngu ngốc, sau khi Hạ Cảnh Ngôn chết, di vật hầu như đều do Hạ Cảnh Ngữ thu dọn, ảnh chụp mà mình tặng cho Hạ Cảnh Ngôn được An Đạt mua lại ở chợ đồ cũ, bản thân điều đó đã nói lên thái độ của Hạ Cảnh Ngữ đối với mình.

Nhưng mà Tạ Khánh vẫn coi Hạ Cảnh Ngữ là chị.

Tạ Khánh cười cười, nói: “Đúng vậy, bọn họ nói đến tiễn em là lãng phí thời gian quý báu.” Dù thế nào cũng phải trở về, không phải sao?

Di động của Tạ Khánh rung một cái, hần xem, là An Đạt gửi tin nhắn tới, lời ít mà ý nhiều: “Thuận buồm xuôi gió.”

Tạ Khánh nhếch môi.

Hạ Cảnh Ngữ cảm thấy thật chói mắt, hừ một tiếng.

Tạ Khánh mỉm cười, nghe giống như là để giải thích với Hạ Cảnh Ngữ mà nói: “Cậu ấy là một người rất dịu dàng.”

Không nói thì coi như xong, nói rồi Hạ Cảnh Ngữ cười lạnh: “Thôi đi, đây là chuyện buồn cười nhất mà tôi đã từng nghe.”

Tạ Khánh nói: “A, phải không? Như vậy đi, chị Hạ, em kể chuyện cười, chị xem có thấy buồn cười không?”

Hạ Cảnh Ngữ sững sốt, sắc mặt rất không tốt nói: “A, phải lên máy bay rồi, chúng ta đi thôi.”

Cô ta dặm giày cao gót hùng hùng hổ hổ đi ở phía trước.

Tạ Khánh lưng đeo cameras của mình, cười đi theo cô.

Tạ Khánh ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Hạ Cảnh Ngữ ở bên cạnh hần đang chớp mắt.

Máy bay cất cánh, luồng khí nâng cơ thể lên đối kháng với sức hút của trái đất.

Ngoài cửa sổ, trời trong không chút mây, những sợi li ti liên tiếp tung bay.

Tạ Khánh đột nhiên nghĩ đến núi tuyết dưới ánh mặt trời, lộng lẫy mà lấp lánh.

Tuyết trắng mờ mịn, bọn họ an táng Hạ Cảnh Ngôn ở nơi đó. Đó là cảnh sắc mà Hạ Cảnh Ngôn thích nhất, cho dù gió tuyết đã cướp đi sinh mệnh của cậu.

Tạ Khánh không chỉ một lần nghĩ tới, vì sao hần lại dùng cameras, còn Hạ Cảnh Ngôn nhiệt tình dùng bút ký ghi lại cảnh tượng bọn họ đã thấy.

Bởi vì thật sự là rất đẹp!

Tự nhiên hay là sinh mệnh, thế giới này đều thật đẹp!

Hần cầm cameras trong tay, mỉm cười nhìn bầu trời xanh sâu thẳm!

(Bên dưới là vẽ rần thêm chân*)

Bao nhiêu năm sau đó, ở buổi party sinh nhật nhỏ của Vương Thủ Ninh, Tạ Khánh gặp gỡ Quan An Viễn.

Ngày đó, Tạ Khánh hỏi Vương Thủ Ninh: “Cậu có biết tại sao mẹ nuôi con gà trống, cha nuôi con gà mái không?”

Vương Thủ Ninh cười: “Anh chờ một chút nha.”

Tạ Khánh một phát bắt lấy cậu ta, cũng cười híp mắt nói: “Không cho phép xin trợ giúp từ bên ngoài nhá.”

Vương Thủ Ninh chảy một giọt mồ hôi lạnh, nói: “Không biết.”

“Há há, đáp án là cho ăn hạt kê.”

Mọi người đều sững sốt một hồi mới kịp phản ứng, sau đó mọi người đều quơ lấy vũ khí chuẩn bị nện lên đầu Tạ Khánh.

Ngay lúc đó, Quan An Viễn nói: “Tôi cảm thấy cho ăn loại ngũ cốc khác cũng được, ngoài ra cần phải cung cấp thêm sâu bọ nhỏ...các loại, còn phải cho hai con gà ăn chút cát và sỏi đá nhỏ vụn giúp tăng cường tiêu hoá.”

Mọi người mồ hôi lạnh đầy mặt, Tạ Khánh ngậy người nửa ngày, mới nghẹn ra một câu: “Quan tổng đối với việc nuôi gà thực sự là có nghiên cứu...”

An Đạt nhìn nhìn Quan An Viễn, lại nhìn nhìn Tạ Khánh, rốt cục cười to ba tiếng...

Mọi người bị hoảng sợ, ai cũng chưa từng thấy An Đạt cười...

An Đạt vừa cười vừa nói: “Ha ha ha, nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có người có thể khắc chế được anh ấy, cảm giác này thật là sướng khoái...”

32. Chương 32: Ngoại Truyện 1

An Đạt đứng trước tủ lạnh, đột nhiên không có hứng nấu cơm.

Tạ Khánh đi đã hai tháng, mới đầu hắn còn có thể gọi điện thoại về, sau đó lại đi rừng sâu núi thẳm tín hiệu không tốt, liên lạc cũng cắt đứt. Nói thật ra, khác nghề như cách núi, An Đạt cũng không biết làm nhiếp ảnh gia thì làm việc như thế nào, cho nên cũng không biết Tạ Khánh rốt cuộc cần phát triển ở đâu.

Nói không chừng lần này hắn trở về thì vẫn sẽ rời khỏi thành phố này.

Yêu đương xa cách sao? An Đạt thở dài.

Cậu mở tủ lạnh, từ bên trong lấy ra một lon bia cùng bánh bao cứng queo, dự định cứ tạm như vậy, một người ăn cơm thật sự rất chán.

Cậu ngồi vào trên ghế sa lon, đặt các thứ lên trên bàn trà phía trước, mở ti vi xem. Đáng tiếc tiết mục ti vi cũng nhàm chán như vậy. Ngay cả vừa uống bia vừa xem tv cũng có thể muốn ngủ, sắp tới là chương trình thiết kế thật sự cần phải tỉnh lại một chút.

Ngay lúc cậu đang buồn ngủ, cửa nhà đột nhiên rầm một phát bị mở ra, An Đạt nhanh chóng tỉnh táo lại, giấy dựa ngồi dậy từ trên ghế salon, tập trung nhìn vào. . . Người rừng ở đâu ra. . .

Người rừng kia mặt đầy râu, tóc phủ kín vai, toàn thân bụi đất, vác theo túi lớn túi nhỏ, nhìn thấy An Đạt mắt sáng lên, mãnh liệt nhào tới, An Đạt vội vàng đỡ lấy cái khối đen tuyền gì đó, kết quả bởi vì quá nặng, bị ép tới mức ngã lại vào sofa

Thất lạng a. . . An Đạt đau đến nhú mảy, người nọ ở trên người vội vàng đứng dậy, hai tay đỡ lấy eo An Đạt, hỏi: “Tiểu Đạt Đạt, hai tháng không hề em, độ mềm dẻo của em trở nên kém hơn rồi.”

Nói lời ngớ ngẩn gì vậy! An Đạt lườm hắn, người nọ cười hì hì, nhe ra hàm răng trắng, hôn chụt một cái lên mặt An Đạt, An Đạt quệt quệt mặt, nói: “Hôi chết đi.”

Người nọ ngửi ngửi trên người mình, nói: “Đúng là hơi hôi, anh muốn sớm nhìn thấy em một chút mà, vừa từ trong núi ra cũng chưa sửa sang lại gì, vắt đồ đạc liền quay về ngay.” Hấn nói nói, vẻ mặt khốc lốc thảm thiết, “Người ta rất nhớ em đó, nhưng em dường như không nhớ dáng vẻ của anh chút nào thì phải.”

An Đạt kéo hết túi hấn đeo ở trên người xuống, nói: “Nhớ, sao lại không nhớ, nhớ đến mức mượn rượu giải sầu đó.”

Người rừng kia đương nhiên là Tạ Khánh, Tạ Khánh nhìn vỏ lon bia ở bên cạnh ngậy ra một lúc, nói: “Thật, thật sao. . .” Hấn ôm cổ An Đạt, ở trong lòng ngực của cậu cọt cọt tới cọt lui, “Cảm động quá đi! Tiểu Đạt Đạt!”

An Đạt ra sức ngược đầu lên, vẻ mặt thống khổ.

Thật sự là hôi quá đi. . . Người này đã mấy ngày không tắm rửa rồi. . .

“Ừc ừc ừc. . .”

An Đạt chớp mắt, người trong lòng không dám ngẩng đầu lên, rầu rĩ nói: “Tiểu Đạt Đạt, anh đói bụng.”

An Đạt dở khóc dở cười, kéo hấn dậy, đẩy mạnh vào phòng tắm, nói: “Trước tiên tắm rửa đã rồi ra ăn chút gì đó!”

Tạ Khánh cười hì hì lao vào phòng tắm, lại nhô đầu ra, hỏi: “Có muốn tắm chung hay không?”

An Đạt lục tìm quần lót của rồi ném vào mặt hấn.

Tạ Khánh tắm rửa xong đi ra, cuối cùng từ người nguyên thủy tiến hóa thành người hiện đại, nhưng mà tóc dài đến không ra cái gì, rũ trên bả vai ngược lại trông có chút ngang ngược, dáng vẻ ướt sũng nước từng giọt nhỏ xuống lại rất gợi cảm.

An Đạt đơn giản làm chút đồ ăn, bày ở trên bàn, Tạ Khánh nhào tới, mắt nước mắt lưng tròng: “Vẫn là tay nghề của Tiểu Đạt Đạt tốt nhất.”

Tạ Khánh vừa ăn cơm vừa kể cho An Đạt nghe những gì hấn đã trải qua trong hai tháng này, An Đạt im lặng nghe, thỉnh thoảng nhạt nhạt hạt cơm hấn làm vãi ra trên bàn. Trong nhà đã lâu rồi không có ồn ào như vậy.

An Đạt nhìn bộ dáng ăn cơm tùy tiện của Tạ Khánh, đột nhiên dịu dàng nói: “Ăn chậm một chút.”

Tạ Khánh ngây cả người, một phát nắm lấy tay An Đạt, cười, nhìn cậu.

Đến lúc này, cảm giác hạnh phúc sau khi xa cách gặp lại mới dần dần lan tràn ra. An Đạt nghĩ, cảm giác mềm mại mà dịu dàng này, chỉ có người ở trước mặt này mới có thể đem đến cho cậu, cho dù hấn thường thường làm chuyện vô nghĩa.

“Ai, em cũng đói bụng sao không nói sớm, kêu anh ăn từ từ, là sợ anh tranh mất của em sao?”

An Đạt chậm chậm rút tay ra, một chương mạnh mẽ bỏ tới.

Bổ chết anh. . .

Tạ Khánh ủy khuất ôm lấy đầu.

Ai, bọn họ xa cách nhau đã hai tháng, đổi lại người bình thường có được như bọn họ không? An Đạt chống cằm, nghĩ thầm, phỏng chừng cả đời này cuộc sống đều trôi qua như vậy.

Cậu đang thở dài, Tạ Khánh đặt đĩa xuống, lau miệng, một phen kéo cậu lại.

An Đạt còn chưa lấy lại tinh thần đã bị hôn lên. Hương vị quen thuộc, động tác quen thuộc, An Đạt nhắm mắt lại, ôm lấy vai Tạ Khánh bắt đầu đáp lại. Hai người đầu lưỡi dây dưa một hồi, Tạ Khánh thối lui, dùng chóp mũi cọt cọt hai má An Đạt, thấp giọng nói: “Thật ra đói quá là không tốt cho dạ dày đâu. . .”

Hấn kéo tay An Đạt, lần tìm xuống thân dưới của mình, cười tà ác.

An Đạt nhú mày, dưới tay giật giật, Tạ Khánh rên rỉ một tiếng, nói: “Em cái đồ ác ma này.”

Hai người lên đến trên giường như thế nào, cả hai đều không rõ lắm, chỉ có quần áo một đường ném đầy sàn nhà, vuốt ve lẫn nhau, lúc Tạ Khánh đem An Đạt áp dưới thân, dục vọng của hai bên đã đều bùng hực như lửa.

“Vì sao. . . A, anh, vì sao em lại thích anh?” Vấn đề này quả nhiên có chút là lạ, Tạ Khánh rất thẹn thùng gãi gãi đầu.

An Đạt cong cong môi, nói: “Bí mật.”

Tạ Khánh hóa đá.

“Nói cho anh biết đi, Tiểu Đạt Đạt!”

An Đạt quay đầu sang chỗ khác.

“Tiểu Đạt Đạt ~ “

“Đi cắt tóc đi, người rùng.”

Tạ Khánh lại hóa đá.

Đã Tạ Khánh đi cắt tóc, An Đạt xoa xoa eo, ngồi ở trên sofa, mở ti vi, trên TV cô gái xinh đẹp trẻ tuổi chu đôi môi ra quảng cáo son môi: “Nhẹ nhàng cũng rất xinh đẹp ~ “

An Đạt khoe miệng giật giật một chút, chuyển kênh.

Vì sao lại thích ư? Thật ra lý do rất đơn giản, chẳng qua là bị cảm động mà thôi.

Lúc trước cho rằng sau khi chết Tiểu Ngôn, tinh thần của người yêu cậu ấy sẽ sa sút không dậy nổi, lại không nghĩ rằng con người cợt nhả kể chuyện cười quái đản trước mắt này chính là người yêu mà Tiểu Ngôn nhắc tới trong thư.

Người này mất bao nhiêu sức lực mới có thể một lần nữa phấn chấn trở lại, sau đó lấy thái độ vui tươi cởi mở này để tiếp tục sống. Tuy rằng không phải tất cả đều hoàn mỹ, có thể từ trong cách sống của hắn tìm được dấu tích vết thương, nhưng mà người này vẫn là thật sự muốn đứng dậy.

Có lẽ là trong cốt tủy có tình kết quả phá, An Đạt nhìn không được muốn giúp hắn một phen, đem thứ đặt ở trên lưng hắn nâng lên, để cho hắn đứng thẳng dậy, cùng với mình nhìn nơi đỉnh cao của thế giới.

Bởi vì đỉnh cao của thế giới thật sự quá tươi đẹp, muốn tìm người cùng xem với cậu, không biết tại sao, cậu cảm thấy nếu như nói người ở bên cậu là Tạ Khánh, Tạ Khánh nhất định có thể cảm nhận được tâm tình của cậu.

Người nỗ lực như vậy, nhất định sẽ rất quý trọng phong cảnh tuyệt đẹp.

An Đạt đột nhiên cảm thấy hăng hái dào dạt, tràn ngập chờ mong đối với cuộc sống sau này. Cậu nghĩ tới Hạ Cảnh Ngôn, tâm tình có chút phức tạp, cuối cùng lại vẫn hóa thành cảm kích. Có lẽ Hạ Cảnh Ngôn cùng Tạ Khánh đã từng có lời hứa đời đời kiếp kiếp, nhưng cả đời này xảy ra bất trắc, cậu nguyện ý đến bù đắp cho cuộc đời Tạ Khánh.

Kiếp sau sẽ đem Tạ Khánh trả lại cho cậu, nhưng hiện tại xin hãy để cho tớ được bên anh ấy.

An Đạt ước nguyện như vậy, cửa lại mở ra, Tạ Khánh cắt tóc húi cua đi tới, sờ sờ đỉnh đầu của mình, ngượng ngùng cười nói: “Cắt có chút ngắn quá.”

An Đạt thấy đáng vẻ Tạ Khánh trước và sau khi ra khỏi nhà tương phản quá lớn, đột nhiên bật cười.

33. Chương 33: Ngoại Truyện 2

Tan sở trời đổ mưa, An Đạt không mang ô, đành phải cầm lấy cặp che lên trên đỉnh đầu.

Cậu chạy liên tục để không bị ướt, nhưng mưa càng rơi càng lớn, không có cách nào, đành phải đến tránh mưa bên dưới một mái hiên ven đường. An Đạt đứng ở dưới mái hiên, kẹp chặt lấy chiếc cặp, liên tục xem báo cáo. Mưa dường như trong chốc lát không dừng được, cậu buồn chán nhìn xung quanh, phát hiện có một người ngồi bên cạnh mình.

Người kia không ngừng gõ đầu, miệng lẩm bẩm lẩm nhẩm: “Gọi hay không gọi điện thoại đây? A a a, thật mất mặt mà.”

An Đạt nghĩ thầm, người này có bệnh sao.

“Vị đại ca kia ơi, cho tôi mượn điện thoại di động của anh dùng một chút đi?” Người kia ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh niên non nớt, cười với An Đạt.

An Đạt trợn mắt nhìn cậu ta.

“A, hay là quên đi, tuyệt đối không thể khuất phục.” Người kia lại gõ gõ đầu, sau đó buồn rười rượi, nói với An Đạt, “Đại ca kia, có thể cho tôi mượn ít tiền hay không.”

Nói xong, An Đạt nghe được tiếng ‘ục ục ục’ quỵ dị.

Người kia ôm bụng, An Đạt tiếp tục trợn mắt nhìn cậu ta, hai người nhìn nhau không nói gì.

An Đạt rốt cục vẫn chằm chằm lấy ví ra, từ bên trong lấy ra một tờ tiền giấy, đưa cho người kia, hỏi: “Đủ chưa?”

Người kia đón lấy, nói: “Đủ đủ, tôi chỉ muốn ăn bát mì thôi, đại ca, anh để lại phương thức liên lạc đi, sau này tôi trả anh.”

An Đạt khoát tay, liếc nhìn thấy mưa đã nhỏ đi nhiều, nói: “Tôi đi trước.” Liền chạy ào vào trong mưa về nhà.

Vài ngày sau, An Đạt trên đường về nhà, đột nhiên bị một người chặn lại.

An Đạt tưởng là ăn cướp. Kết quả người kia hai tay dâng lên một tờ tiền, mặt cười rực rỡ, lộ ra một hàm răng trắng.

“Trả lại anh tiền, cảm ơn anh.”

An Đạt lúc này mới chậm chạp nhớ ra cậu là ai. Tiếp sau đó, An Đạt đi một tiệm mì, lúc tính hóa đơn, người phục vụ đột nhiên cười với cậu, chào hỏi: “Hi, lại gặp được anh rồi, đại ân nhân.”

Đây là quá trình An Đạt cùng Hạ Cảnh Ngôn quen nhau, thật ra rất đơn giản, đại khái là An Đạt đi ăn mì ăn nhiều lần lắm, vì thế cậu trở nên quen thuộc với cậu thanh niên mang tính khí trẻ con này.

Mỗi lần lúc đi ăn mì, Hạ Cảnh Ngôn cũng sẽ tranh thủ thời gian trốn ra ngồi đối diện với cậu, lẩm nhẩm lải nhải nói những chuyện có hoặc không, An Đạt chỉ lẳng lặng nghe. Dần dần, An Đạt cũng biết chút tình hình trong nhà Hạ Cảnh Ngôn. Chẳng hạn như cậu ta là giận dữ bỏ nhà ra ngoài, chẳng hạn như cậu ta mới tới thành phố này vốn muốn tìm việc làm, thế nhưng lại bị người lừa đi hết tiền bạc.

Thế nhưng vì sao giận dữ, cậu ta không nói.

Dù sao hai người cứ như vậy trở nên quen thân, An Đạt biết cậu ta kỳ thật là học văn sử gì đó, thật sự không có cách nào, chưa quen cuộc sống nơi đây mới làm thuê ở tiệm mì, liền âm thầm ghi nhớ.

Tiếp sau đó, An Đạt giúp Hạ Cảnh Ngôn tìm công việc ở một hiệu sách, Hạ Cảnh Ngôn thiên ân vạn tạ (vô cùng cảm ơn), An Đạt nói không cần, nhưng cậu ta vẫn mua chút quà đi đến nhà An Đạt thăm hỏi cảm ơn.

Từ đó về sau, cha mẹ An Đạt cũng rất thích đứa trẻ này, thường bảo An Đạt dẫn cậu ta về chơi.

Bây giờ nhớ lại, Hạ Cảnh Ngôn luôn tươi cười trong sáng thật sự rất ít người không thích, ngay cả An Đạt lạnh nhạt cũng cảm thấy ở bên cạnh cậu ấy mỗi ngày đều là ngày nắng ráo.

Mà Hạ Cảnh Ngôn quả thật rất nỗ lực, lại càng khiến cho người ta không cách nào bắt bẻ, đồng thời cũng làm cho An Đạt cảm thấy cần phải giúp đỡ người này, đáng giá, mà lại rất vui vẻ. Cho đến một ngày, Hạ

Cảnh Ngôn nói cho An Đạt, cậu ta là một người đồng tính luyến ái, bởi vì thú nhận với người trong nhà, người nhà không hiểu, cho nên mới bỏ nhà ra đi.

. . . Cho dù An Đạt luôn luôn rất bình tĩnh, vẫn nhịn không được, miệng há hình chữ “O”.

Đồng tính luyến ái là khái niệm gì, An Đạt cũng biết, đồng thời lại có hiểu biết mới đối với người thanh niên cởi mở lại quật cường này : phải gánh chịu bao nhiêu áp lực mới có thể nói thật với người trong nhà.

Sau đó Hạ Cảnh Ngôn tới một công ty sách làm việc, thu nhập tuy rằng cao, thế nhưng không cấp cho ký túc xá, Hạ Cảnh Ngôn tìm nhà khắp nơi, An Đạt bàn bạc một chút với người nhà, dọn một căn phòng của khách cho cậu ta thuê.

Hạ Cảnh Ngôn lại càng cảm kích nói không nên lời. Nhưng An Đạt nói, bỏ nhà ra ngoài, có thể giúp đỡ thì giúp.

Có đôi khi người với người gặp gỡ nhau chính là như vậy, từ người lạ, đến bạn bè, sự tin tưởng này cần phải quý trọng.

Sau này, Hạ Cảnh Ngôn phát triển càng ngày càng tốt, cũng bắt đầu có kỳ vọng của mình. Cậu ta tìm An Đạt nói chuyện rất lâu, về tương lai về hi vọng, An Đạt lắng lắng nghe, cảm thấy có chút hâm mộ, người này có được sức sống mạnh mẽ như vậy, mà bản thân mình luôn cảm thấy cuộc sống thật nhàm chán.

An Đạt đột nhiên nghĩ rằng, có lẽ cũng là bởi vì Hạ Cảnh Ngôn không giống với mình, cho nên An Đạt mới đặc biệt thích gần gũi cậu ấy.

Đó là cuộc đời hoàn toàn không hề giống với mình, mà bản thân mình vậy mà cũng có thể từ nơi cậu cảm giác được ánh mặt trời cùng với nhiệt huyết, thật là rất kỳ diệu.

Hạ Cảnh Ngôn cuối cùng vẫn rời khỏi thành phố này, vì tương lai tốt đẹp hơn nữa.

Nhưng bọn họ trong lúc đó vẫn duy trì liên lạc qua thư, An Đạt biết cậu đã tìm được công việc mới, sau đó biết cậu đã yêu. Thật là tốt, có thể có được một người có thể ở bên mình cùng nhau ngắm nhìn thế giới.

Tấm lòng chân thật của An Đạt khiến Hạ Cảnh Ngôn cảm thấy rất vui mừng. Mãi cho đến, một ngày nào đó, An Đạt nhận được điện thoại, giọng nói của Hạ Cảnh Ngôn vẫn là lạnh băng như vậy.

Mà con người vui tươi như ánh mặt trời kia vĩnh viễn ngủ say ở trên núi tuyết.

Thời gian vẫn vội vàng trôi đi, An Đạt vẫn cứ sống như vậy, yên bình ấm áp, lần đó cậu trở về từ nước Mỹ, nhận được một tấm danh thiếp quá mức vô vị.

“Ha ha, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Người kia cười đến có phần ngu ngốc.

Hắn tên là Tạ Khánh.

Là từ lúc nào phát hiện ra Tạ Khánh chính là Tạ Nhất Miên chứ, có lẽ chính là câu “Tiểu Đạt Đạt” . Hầu như không có ai gọi cậu như vậy, trừ bỏ Hạ Cảnh Ngôn tươi sáng kia. Hơn nữa Tạ Khánh lại chụp ảnh, trong lòng nổi lên nghi ngờ, kiểm tra lại liền ra.

Sau đó ánh mắt An Đạt nhìn Tạ Khánh liền thay đổi, hóa ra đây là người Tiểu Ngôn yêu sâu đậm. Dần dần tầm mắt đuổi theo, liền nhìn thấy nỗi đau của người kia, nỗi cô đơn của người kia, cùng với sự nỗ lực của người kia.

Vì thế liền bị cảm động.

Lúc mới bắt đầu cảm thấy Tạ Khánh có chút giống Hạ Cảnh Ngôn, nhưng lâu rồi phát hiện ra là hoàn toàn không giống, Hạ Cảnh Ngôn dù thích cười thế nào cũng sẽ không treo trên miệng những truyện cười lạnh như vậy. . .

Thật sự là vậy, nghĩ lại đều cảm thấy lạnh.

Nhưng chính là những chuyện cười lạnh như thế, không thể ngờ là bây giờ cũng lại cảm thấy thích.

“Tiểu Đạt Đạt. . .” Người bên cạnh cọ cọ lại, ôm lấy eo An Đạt, cọ giống như một chú chó to, sau đó chép chép miệng, ngủ say sưa.

An Đạt mở mắt ra, cảm thấy mình đã mơ một giấc mộng dài thật dài, trong mộng có Tiểu Ngôn.

Cậu nhìn người bên cạnh, đột nhiên cảm thấy cậu gặp gỡ Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn gặp gỡ Tạ Khánh, Tạ Khánh lại gặp cậu, thật là duyên phận kỳ diệu.

Hiện giờ bọn họ kề sát bên nhau, trong bóng tối, trời có chân ý.

34. Chương 34: Ngoại Truyện 3

Tạ Nhất Miên và Tạ Khánh là cùng một người.

Vì sao hẳn lại có hai cái tên, phải bắt đầu nói từ khi hẳn được sinh ra.

Cái tên Tạ Khánh này là do ba Tạ đặt, ba Tạ chỉ đơn giản cảm thấy rằng có đứa con trai là sự kiện đáng chúc mừng, hơn nữa ba Tạ là một người lười biếng, liền nói đứa bé gọi là Tạ Khánh đi.

Nhưng ông nội không đồng ý, ông ngay lập tức liền nổi giận, nói sao có thể đặt cái tên tầm thường như vậy, kết quả ông liền suy nghĩ, nghĩ tên cho cháu trai, suy nghĩ kỹ mấy tháng, mọi người gọi Tạ Khánh Tạ Khánh cũng quen rồi, ông đột nhiên vỗ bàn một cái, nói: “Đời người như một giấc mộng dài, trăm năm giống như một đêm đi vào giấc ngủ, vậy gọi là Tạ Nhất Miên đi!”

Ai dám làm trái ý của ông nội chứ, vì thế Tạ Khánh lại đổi thành Tạ Nhất Miên. Có thể mọi người kêu đã quen, vì thế nhũ danh* của đứa bé vẫn gọi là Tiểu Khánh Khánh thì được rồi.

Bạn học Tạ Nhất Miên luôn là một bạn học tốt, học tiếp thu khá, tính cách hiền hoà. Sau đó hẳn phát hiện ra mình vô cùng say mê thích thú việc chụp ảnh, liền một lòng muốn đi làm nhiếp ảnh gia.

Chẳng ai ngờ rằng Tạ Nhất Miên từ xưa đến nay vẫn luôn cứng nhắc sẽ cầm cameras, lắc mình biến hoá, biến thành một nhiếp ảnh gia đầy tính nghệ thuật.

Nhưng thật ra nhìn thấy từ trong những tấm ảnh của hẳn, những nhiệt huyết cùng với liều lĩnh bị che dấu đều được hẳn dùng ống kính chụp lại.

Bỏ cameras xuống, hẳn vẫn cứ ôn hòa, mà cầm lấy cameras, hẳn liền biến thân.

Bởi vậy có thể thấy được, bạn học Tạ Nhất Miên là một bạn học khó chịu.

Sau khi Tạ Nhất Miên ra nghề chụp ảnh, đã đi làm việc ở một tờ tạp chí, chụp về địa lý con người, sau đó hẳn gặp được đồng sự Hạ Cảnh Ngôn. Bọn họ được phân công hợp tác chung trong cùng một chuyên mục. Sau đó cũng giống như trong tất cả các tiểu thuyết viết, tình yêu sôi nổi mà tươi đẹp chính đang vào mùa nở hoa đã xảy ra, điều duy nhất không giống người thường chính là, Hạ Cảnh Ngôn cũng là một người con trai.

Điều này đã gây ra một trận sóng gió lớn ở Tạ gia giống như phần lớn các gia đình khác.

Có điều là Tạ Nhất Miên và Hạ Cảnh Ngôn không hề lui bước, ngay lúc tình cảm của hai người phát triển ổn định, sự nghiệp phát triển không ngừng, lúc cuộc chiến gia đình cũng đạt được tiến triển bước đầu, một lần đi miền tây công tác, lên núi tuyết say sưa tầm dân ca, Tạ Nhất Miên vĩnh viễn mất đi người yêu của mình.

Lúc đó sau khi Tạ Nhất Miên được cứu nằm trên giường bệnh ở bệnh viện, mới phát hiện ra mình đã được yêu thương sâu sắc, so với hẳn tưởng tượng còn sâu sắc hơn nhiều. Nhưng người yêu kia của hẳn đã không còn nữa rồi.

Hắn nhắm mắt lại, cảm thấy thế giới đã sụp đổ.

Sau khi ra viện, Tạ Nhất Miên bỏ công việc ở tạp chí, cho dù vẫn đam mê chụp ảnh như trước, nhưng hẳn cảm thấy có phần mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Thái độ của người trong nhà có chuyển biến rất lớn, người nhà họ Tạ đều sợ sẽ kích động đến Tạ Nhất Miên, nhưng Tạ Nhất Miên cảm thấy đó là làm chuyện thừa, hắn sẽ không như thế. Cho dù đau lòng thống khổ vẫn phải sống tiếp, bởi vì bây giờ sinh mệnh này không chỉ là của một mình hắn nữa, hắn còn phải thay Hạ Cảnh Ngôn ngắm nhìn thế giới này thật nhiều.

Hắn biết rằng cần phải phấn chấn lên, biết rằng phải hướng về phía trước, nhưng mà nơi sâu tận cùng trong đáy lòng vẫn khó chịu đến gần như không chống đỡ nổi nữa.

Hắn quyết định thay đổi một môi trường khác, tìm kiếm một khởi đầu mới.

Người nhà không ngăn cản hắn, bởi vì cho dù Tạ Nhất Miên bề ngoài rất bình thường, thế nhưng, vẫn rất nhanh chóng trở nên tiêu tụy. Người nhà ủng hộ khiến cho Tạ Nhất Miên cảm kích, hắn đeo hành lý, đi xa giống như mọi lần trước kia, nhưng lần này cũng không phải vì mưu cầu danh lợi, mà là vì một cuộc sống mới.

Hạ Cảnh Ngôn khi còn sống luôn nhắc tới một thành phố, cậu ấy nói thành phố kia phong cảnh không tệ, nói nơi đó có người rất tốt. Vì thế Tạ Nhất Miên liền đi đến nơi đó, đồng thời đổi tên gọi là Tạ Khánh, thứ nhất là tạm thời không muốn có liên quan gì đến giới nhiếp ảnh trước kia, thứ hai là quả nhiên đời người như một giấc mộng lớn, cũng nên đến lúc tỉnh lại rồi.

Tạ Khánh ở thành phố mới tìm nhà, vừa vặn cửa hàng bán hoa dưới lầu chuyển nhượng, hắn liền tiếp nhận, nhàn nhả làm ông chủ cửa hàng bán hoa cũng rất không tệ. Bởi vì lý do nhà ở, cùng kết bạn với một người đẹp trai tên là Dương Giản, vừa khéo cậu ta cũng là gay, vì thế bị cậu ta kéo vào vòng luẩn quẩn, cuộc sống dần dần phong phú lên.

Thế nhưng cho dù là bạn bè mới quen cũng phát hiện ra sự bất thường của Tạ Khánh, tới tấp khuyên hắn nên vui vẻ một chút.

Tạ Khánh lặng đi, hắn rõ ràng đã rất cố gắng bắt đầu cuộc sống, chẳng lẽ hắn còn chưa đủ vui vẻ cởi mở sao?

Thanh minh lại một lần nữa, bạn học Tạ Khánh là một bạn học tốt, vì thế hắn cố gắng tự kiểm điểm lại mình, mở ra một quyển tuyển tập chuyện cười mà Hạ Cảnh Ngôn đã từng cho hắn, Hạ Cảnh Ngôn nói: “Anh nên bồi dưỡng thêm nhiều tế bào hài hước hơn.”

Vì thế Tạ Khánh đã nghĩ, có lẽ mình nên trở nên hài hước chút.

Hơn nữa Hạ Cảnh Ngôn là một người vui tươi lạc quan như vậy, hiện tại hắn còn sống thay cả phần Hạ Cảnh Ngôn, muốn giống như Hạ Cảnh Ngôn.

Chỉ có điều... Tạ Khánh là điển hình cho loại không biết cái gì là hăng quá hóa dở.

Đến khi nhóm bạn đều chịu không nổi những lúc hắn kể chuyện cười, hắn đã không sửa được nữa rồi...

Nhiều năm sau, An Đạt sau khi biết nguyên nhân hắn thích kể chuyện cười, mặt không chút thay đổi bình luận một câu: “Anh là đồ ngốc hả?”

Bạn học Tạ Khánh lệ rơi đầy mặt.

Tạ Khánh đã xa nhà rất nhiều năm, trên đường đều có liên lạc với người trong nhà, nhưng luôn không có can đảm quay về. Nhưng từ sau khi Hạ Cảnh Ngõ đến đây, hắn đi theo cô về lại tờ tạp chí trước kia, công việc rất nhiều, hắn rốt cục trở về nhà một lần.

Hắn nói với người nhà về An Đạt, hắn vốn tưởng rằng người nhà vẫn sẽ phản đối.

Nhưng lúc này đây, bọn họ đã khoan dung hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Chỉ cần thật sự tốt là được rồi, người thân nói, lần sau đưa An Đạt về thăm nhà đi.

Tạ Khánh thấy cảm động, nguyện vọng khi rời khỏi nhà rốt cục bây giờ đã thực hiện được, cuộc sống mới rốt cục hoàn toàn bắt đầu rồi.

Em có nhìn thấy không? Tiểu Ngõn, em có thể mừng cho anh hay không.

35. Chương 35: Ngoại Truyện 4

“An Đạt, thiết bị xảy ra trục trặc thế này thì phải làm gì bây giờ?” Vương Cẩm Trình cau mày hỏi An Đạt.

An Đạt hỏi tình hình cụ thể chi tiết, hai người đang thảo luận phương pháp giải quyết, bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm suy sụp của Dương Giản: “Ai mang con người này đi đi!”

“Đừng có mà như vậy nhá, cười một cái trẻ mười tuổi, cậu thật sự là rất không có khiếu hài hước.” Giọng Tạ Khánh truyền đến.

“Cậu có thật lòng cảm thấy chuyện cười cậu kể buồn cười không?”

“Rất buồn cười mà, ha ha ha, tôi kể thêm cho cậu nha.”

“Đủ rồi!”

Vương Cẩm Trình giật giật khóe miệng, nói: “Dương Giản cũng bạo phát rồi, sao cậu phải đem Tạ Khánh tới chứ?” Vốn là hân hện An Đạt đến nhà bàn công việc, thế nhưng không nghĩ đến Tạ Khánh cũng theo tới.

“Anh ấy nhất định quần lấy muốn đến đây, tôi cũng không có biện pháp.” An Đạt mặt không chút thay đổi nói.

“Ai...” Vương Cẩm Trình thở dài, đột nhiên suy sụp gục đầu xuống, “Thế nhưng thật sự là âm ỉ quá đi a a a a ~”

An Đạt dừng lại một chút, rút ra tờ giấy lộn trên bàn, vo tròn lại, đi đến cửa phòng làm việc, một phát nhả vào đầu Tạ Khánh ở trong phòng khách ném. Tạ Khánh trúng đạn, dừng lại giống như chiếc máy cassette bị ấn nút tắt, lập tức im lặng.

Sau đó An Đạt dưới cái nhìn chăm chăm của Vương Cẩm Trình ngồi xuống trở về, nói: “Chúng ta tiếp tục.”

Kết quả buổi tối hôm đó, Vương Cẩm Trình và An Đạt rất nghiêm túc thảo luận công việc, Dương Giản ở trong phòng khách cầm giấy vo tròn chọi vào đầu Tạ Khánh chọi cả đêm.

“Nóng quá đi.” Vương Thủ Ninh lúc tụ họp phản nản, “Tiền điện trong nhà cứ tăng lên từ từ.”

“Đúng vậy đúng vậy, buổi tối không mở điều hòa căn bản là ngủ không được.” Vương Cẩm Trình phụ họa.

“Vậy sao? Tôi cảm thấy vẫn tốt mà.” An Đạt nói.

“Không phải đâu, thần kinh cảm thụ nhiệt độ của cậu hỏng mất rồi sao?” Vương Cẩm Trình nói.

An Đạt lắc đầu, nói: “Không có, nhà chúng tôi thật sự vô cùng mát mẻ.” Nói xong, cậu kéo Tạ Khánh qua, nói với hắn, “Kể chuyện cười đi.”

Tạ Khánh cao hứng phấn chấn kể xong.

“Mọi người có cảm thấy được chút mát mẻ nào không?” An Đạt hỏi những người còn lại.

Tất cả mọi người xót xa gật đầu.

“Các cậu ai trên ai dưới vậy?” Vương Cẩm Trình thần bí cười cười hỏi An Đạt.

An Đạt nhấp một ngụm rượu, nói: “Anh ấy.”

“Không phải chứ.” Vương Cẩm Trình nghĩ một chút, lại nói, “Cũng đúng, nếu cậu ta ở dưới đột nhiên nói lời kỳ quái gì đó, có thể sẽ bị liệt dương mất.”

An Đạt lườm hắn một cái: “Anh mới bị bệnh liệt dương.”

“Ái, tôi nói sai rồi... Vậy vì sao cậu không đi dè cậu ta?” Vương Cẩm Trình tiếp tục hỏi.

An Đạt lại uống một ngụm rượu: “Nghiep vụ không quen.”

“A... ?” Vương Cẩm Trình chậm nửa nhịp mới hiểu, “Vậy bây giờ nghiệp vụ đã quen thuộc chưa?”

An Đạt hỏi lại: “Anh nói xem?”

Tạ Khánh đi tới, hỏi: “Mọi người đang nói chuyện gì đây?”

Vương Cẩm Trình một phen nhào tới, nói với Tạ Khánh : “Tạ Khánh chạy mau! Cậu gặp nguy hiểm rồi!”

Tạ Khánh có một cuốn album, ngay cả An Đạt cũng không biết sự tồn tại của cuốn album này.

Có đôi khi hắn sẽ ngồi xuống lật xem một chút, xem xem rồi xem liền sẽ cười rộ lên.

Về phần bên trong có cái gì, hắn sẽ nói cho bạn biết, bên trong là An Đạt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-chi-gia>